

Giới thiệu Chồng Nhật

Trời thì tối đen, lại còn có cơn mưa tầm tã, che khuất hết cả tầm nhìn.

Con đường lầy lội, hằn dấu bánh xe của chiếc bán tải đang chậm chậm tiến gần tới vùng biên giới.

- Chị ơi! Đường hơi xấu, chị cố chịu nhé.
- Ủ! Không sao đâu em, mưa lớn quá, lái chậm thôi, an toàn trên hết.
- Dạ! Số chị sao mà cực quá. Thân gái bên ba toàn đêm hôm.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Anh chàng lọ lem

Trời mưa như trút nước, bầu trời tối đen. Chiếc xe bán tải vẫn chậm chậm bò qua đoạn đường lầy lội, để đến vùng biên giới kịp trời sáng.

- Chị ơi! Đường hơi xấu, chị cố chịu nhé.
- Ủ! Không sao đâu em, mưa lớn quá, lái chậm thôi, an toàn trên hết.
- Dạ! Số chị sao mà cực quá. Thân gái bên ba toàn đêm hôm.

Nhiên cười trừ. Ánh mắt long lanh mang nỗi buồn khó nói. Cô còn trẻ và đẹp lắm, nhưng đôi mắt cô luôn u buồn, vì sao ư, vì cuộc đời cô có vui đâu. Cô tên An Nhiên, ba mẹ mong cô có cuộc sống vui vẻ, bình yên. Dường như trời cao thường ganh ghét phận má hồng. Đang miên mang suy nghĩ, bỗng "kettttt! Két!!!!". Xe đột nhiên thắng gấp khiến An Nhiên đổ nhào về phía trước. Đầu đập vào xe, đang xoa xoa đầu, quay qua tính hỏi Đức sao lái xe kỳ vậy thì thấy mặt Đức tái mét, miệng lắp bắp không nói nên lời. Nhiên quay lại nhìn ra trước xe, xác người đàn ông đầy máu đang nằm nửa người trên capo xe. Nhiên há hốc, trợn mắt, nhưng ngay lập tức lấy lại bình tĩnh mở cửa xe chạy ra xem người thanh niên ấy.

- May quá, anh ta còn sống. Đức, Đức! Mau phụ chị khiêng anh ấy lên xe đi bệnh viện mau. Trễ là không xong đó.

Lúc này. Đức mới hoàn hồn, xuống xe phụ Nhiên đỡ người thanh niên kia lên xe. Nhiên ngồi băng ghế sau, cho anh ta gối đầu lên đùi mình. Đầu người thanh niên kia mềm nhũn như trái chuối. Nhiên quá hoảng sợ, chỉ biết dùng hai bàn tay bịt chặt vết thương, máu từ vết thương khá dài cứ tuôn ra xối xả. Ngay lập tức, Nhiên cởi áo khoác đắp lên anh ta, sau đó luồn tay cởi áo trong, lấy ra đè lên vết thương. Áo đức không gong loại dày nên hút máu khá ổn. .Mặt anh ta tái nhợt, không động đậy. Lòng cầu trời cho anh ấy qua khỏi. Nếu không, cô mắc tội tày trời rồi. Nhưng nhiên không để ý, vết thương kia không phải do bị đâm xe, mà là vết của thanh vũông bằng sắt đập vào. Đức quá hoảng loạn cũng ráng lái xe bằng tốc độ nhanh nhất tới bệnh viện.

Tới bệnh viện, trời cũng hửng sáng. Anh ta được đẩy vào phòng cấp cứu. Nhiên ngồi đợi ở ngoài, Nhiên rất sốt ruột, không hiểu sao Đức chạy xe rất chậm, mà vẫn đứng phải người như thế, anh ta có mệnh hệ gì thì tội cho Đức không. Cô ngồi xuống ghế, xoa xoa mi tâm. Có áo khoác choàng lên vai Nhiên. Cô ngước lên nhìn, thì ra là Đức. Anh ta nhìn Nhiên gãi đầu ngượng ngùng:

- Chị khoác áo đi, áo chị mặc mỏng lắm.

Nhiên mới nhớ ra cô không mặc áo lót, mà áo sơ mi voan trắng của Nhiên mỏng thật. Nhiên mặc áo khoác vào, chiếc áo vẫn còn vương vát mùi hương nước hoa nam nhân nhạt, xen lẫn vị tanh của máu thật khó ngửi. Có lẽ Đức nhặt lúc đẩy thanh niên kia vô phòng cấp cứu rớt lại. Nhiên mỉm cười cảm ơn Đức, rồi lại ngồi xuống hóng vào phòng cấp cứu. Đức là chàng trai trong sáng và lương thiện, tương lai còn dài, không thể chôn vùi tuổi trẻ trong tù được. Chỉ cần người đàn ông kia tỉnh lại, dù đôi cả gia tài Nhiên cũng chịu. Đức không chỉ là nhân viên, còn là người bạn tri kỷ, quan trọng là ân nhân cứu mạng của Nhiên. Cửa phòng cấp cứu bật mở, nữ y tá bước ra:

- xin hỏi ai là người nhà của bệnh nhân?
- Là tôi!
- Chị là???
- À, tôi, tôi là, tôi là vợ của anh ấy. Xin hỏi anh ta sao rồi.

Nữ y tá nhìn Nhiên lạ lùng, vợ chồng sao lại lúng túng nhỉ, lại còn dùng "anh ta". Nhưng nhìn tay Nhiên đúng là có đeo nhẫn cưới, nên nghĩ chắc hai vợ chồng đang giận nhau, cũng không mảy may nghi ngờ.

- Anh ấy bị va đập mạnh ở đầu, tụ máu não. Phải chuyển lên bệnh viện Chợ Rẫy để mổ, ở đó chuyên khoa hơn. Chi phí khoảng 300 triệu. Chị chuẩn bị giấy tờ làm thủ tục chuyển viện rồi ra xe cấp cứu.

- Giấy tờ? Tôi cần giấy tờ gì vậy chị?

- CMND là được rồi. Có bảo hiểm y tế càng tốt.

- CMND!!! Chị, chị làm ơn lục thử trong người anh ta. Do chúng tôi đi lấy hàng, không biết anh có mang chứng minh theo không?

Vừa nói, Nhiên vừa móc bóp túi vào tay y tá tờ 200k, mặt rất khẩn khoản. Nữ y tá nhìn thấy tờ tiền cũng vui vẻ hẳn, gạt đầu quay vô lục người bệnh nhân tìm chứng minh thư. Lục được cái bóp, ra đưa cho Nhiên.

- Chị xem có chứng minh không rồi ra làm thủ tục. Nếu không có, chị đứng ra bảo lãnh là được.

Nhiên cầm cái bóp, gạt gạt đầu cảm ơn nữ y tá. Cô ta đưa bóp xong quay lại vô phòng cấp cứu. Nhiên mở bóp ra xem, chỉ thấy chứng minh thư của ông già hơn 50 tuổi, người dân tộc. Có mấy tờ 100 USD và vài đồng bạc lẻ. Nhiên quải lạ, nhìn anh ta đâu có già dữ vậy, người dân tộc sao có nhiều tiền đô, mà chỉ có mấy chục ngàn tiền Việt. Nhưng kệ, cứu sống trước rồi tính sau. Nhiên ra làm thủ tục rồi nhanh về bệnh viện Chợ Rẫy thành phố Hồ Chí Minh.

Xe về đến Thành Phố cũng hơn 3 giờ chiều, Nhiên phải tranh thủ ra ngân hàng rút 300 triệu đóng viện phí. Số tiền tính mua hàng, mà thôi kệ đi. Qua được nạn này rồi tính tiếp. Đứng chờ Nhiên ra ngân hàng, áy náy nói:

- Chị Nhiên! Hay là em ra đầu thú. Chị cần tiền cho lô hàng này, chị ăn nói sao với khách hàng?

- Em yên tâm, dù em đầu thú hay không thì chị vẫn cứu anh ấy. Vì chị đã nhận người ta làm "chồng" rồi.

Đức trở mắt ngạc nhiên, Nhiên phì cười:

- Ngốc quá! Mạng người mà em, cứu được thì cứu. Mình đừng người ta ra nông nỗi này, mình phải có trách nhiệm. Đầu phải cứ tự thú là xong hết đầu em. Tiền chị làm ra được, nhưng sinh mạng con người không mua được. Em hiểu chị mà, đúng không?

Đức gật gù. Nhiên luôn tốt như thế. Năm xưa, cũng chính Nhiên cứu vớt Đức ra khỏi vũng bùn, cho anh học nghề lái xe, cho công việc, nơi ăn chốn ở tử tế. Theo Nhiên đã năm năm, anh biết Nhiên rất lương thiện, nhưng sao cuộc sống trêu ngươi, chồng Nhiên là tên công tử ăn chơi đua đòi. Nhiên không sanh được con nên bị gia đình chồng ghét bỏ, chỉ chiết "cây độc không trái, gái độc không con". Nhiên chỉ biết ôm nỗi về mình nhẫn nhịn sống qua ngày. Nhà chồng khinh ra mặt, muốn ép Nhiên chấp nhận cho chồng cưới vợ nhỏ sanh con. Nhưng li dị thì họ không chịu, bởi tuy nhà Nhiên nghèo, nhưng Nhiên giỏi kiếm tiền và tháo vát việc nhà. Họ cần cô osin không công và máy in tiền thoải mái. Bản thân Nhiên vì danh dự gia đình nên chịu đựng. Nhưng tức nước vỡ bờ, Nhiên phải bỏ trốn đi trong đêm, giả vờ nhảy sông tự tử để rời xa gia đình nhơ nhớp đó, và bảo toàn danh dự cho gia đình cô. Vì ba chồng Nhiên tính cường bức Nhiên, cô vùng vằng, đập vô hạ bộ ông ta rồi bỏ chạy. Chạy ra cửa thì bị người làm bắt lại. Cô cố tình la lớn để chòm xóm ra xem, Nhiên xé rách vai áo, xé thêm ống quần dài, bộ dạng thật thảm hại. Tương kế tựu kế, cho lối xóm chứng kiến sự thối nát của gia đình chồng, và gieo mình tự tử. Quyết tâm tìm lại sự sống trong cái chết, làm lại cuộc đời.

Hai ngày sau, trải qua cuộc đại phẫu, cuối cùng người kia cũng tỉnh. Lúc này, Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm.

- Anh tỉnh rồi à? Thấy chỗ nào không khỏe không?

- Tôi! Tôi đau đầu quá. Đây là đâu?

- Đây là bệnh viện, anh bị tai nạn.

- Tôi! Sao tôi không nhớ gì hết, đầu tôi đau quá. Tôi là ai? Cô biết tôi là ai không?

Trời! Đừng nói anh bị mất trí nhớ nhé, đây đâu phải phim, và mình cũng không muốn làm nữ chính. Hay tính ăn vạ đây. Đừng thấy bà chị đây có chút nhan sắc, thêm chút tiền thì ăn vạ nha cưng. Nhìn cưng đâu đến nỗi. Nhiên cười mỉa! Muốn đóng phim á, chị chiều theo em nha. Nhiên chạy vội gọi bác sĩ, vạch trần tính ăn vạ của hắn. Bác sĩ sau khi xem xét mọi thứ, liền kêu Nhiên qua phòng riêng nói chuyện, sợ bệnh nhân kích động.

- Thưa chị, anh nhà có thể bị mất trí nhớ tạm thời

- WTF!!! Mất trí á????

- Chỉ tạm thời thôi, vì máu bầm còn đọng ít trong não, trong mạch máu quá nhỏ không thể mổ được. Nên uống thuốc theo toa thì máu bầm tự tan.

- Máu bầm tan hết trong bao lâu? Anh ta sẽ nhớ lại phải không?

- Tôi chắc chắn máu bầm sẽ tan, nhưng trí nhớ thì không chắc. Y học chỉ khắc phục thứ hữu hình. Còn vô hình chắc phải nhờ tác động của người nhà rồi. Vợ chồng gắn kết, chị thường xuyên kể anh nhà nghe kỉ niệm gia đình, có thể anh ấy mau phục hồi trí nhớ.

- Haaaaaaaaa!

Nhiên chỉ biết cười méo xệch, ách giữa đang đem quãng vô cớ. Mà bỏ anh ta cũng không xong. Thôi đành cu rợ mang vậy, cũng như với Đức thôi. Nhiên thờ dài, chào bác sĩ rồi đi về phòng bệnh. Quan sát người thanh niên hồi lâu, Nhiên chỉ biết cảm thán. Cao ráo, đẹp trai, da trắng mịn như con gái mà là ông già người dân tộc hơn 50 tuổi à, lạ nhỉ. Biết nhà anh ta ở đâu ngoài quê quán Pleiku. Thôi kệ, tạm thời làm "chồng" tui đi, khi nào nhớ lại tính sau. Chứ bỏ cũng không được. Nhiên nở nụ cười giả tạo.

- Anh nghỉ ngơi đi. Tôi xuống căn tin mua cháo cho anh.

- Nhưng! Tôi là gì của cô.

- Chồng tôi!

- Vậy tôi tên gì?

- Lượm!

Nhiên quay mặt đi ra cửa, nở nụ cười bí hiểm. Đây là nụ cười mở đầu chuỗi ngày đầy kịch tính của cuộc đời cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Một tuần sau, vết thương đã ổn định nên Lượm được cho xuất viện. Nhiên đến đón anh về luôn nhà mình. Hiện tại Nhiên rất đau đầu vì phải xoay vốn lấy hàng giao cho đại lý. Thêm phần nhân viên tham lam lấy hàng tuần ra ngoài, làm cung không đủ cầu, thiếu hụt nghiêm trọng. Bao nhiêu chuyện tới dồn dập, xoay Nhiên như chong chóng. Về căn nhà lầu ba tầng ở quận Bình Chánh, Nhiên đi lên lầu, nằm nhoài trên chiếc giường quen thuộc, nhắm mắt nghỉ ngơi. Chợt nghe tiếng người đang hắng ngay cửa. Nhiên mở mắt, nghĩ có gì đó sai sai. Nhìn ra cửa, một thanh niên đẹp trai, cao ráo, thân hình chuẩn men đang đưa tay lên miệng đang hắng nhìn Nhiên. (oh, soái ca đến trong mơ). Nếu đầu anh ta không trọc lóc, quần băng, người thì đang mặc đồ bệnh nhân, chắc Nhiên nghĩ mình mơ thật.

- Ah! Quên! Anh ngồi đi.

Anh ta vào phòng, quan sát một lượt. Phòng ngăn nắp sạch sẽ, thơm thoang thoang mùi quýt, sơn màu trắng tím trang nhã. Phòng con gái thật dễ chịu. Lượm ngồi trên ghế chỗ bàn trang điểm nhìn Nhiên. Đôi mắt Lượm rất đẹp, mắt hai mí, mày rậm. Đôi con ngươi đen trong sáng quắc, mang vẻ trầm ổn của đàn ông trưởng thành. Mắt sâu đa tình như thế chỉ tổ giết đàn bà phụ nữ thôi. Nhiên chợt thờ dài ngoáy ngán.

- Tạm thời anh nghỉ phòng tôi đi. Chờ tôi mua nệm, cho người dọn cái kho sạch sẽ rồi qua đó ngủ. Nhà này chủ yếu may hàng gia công nên không có phòng, mà anh đang bị thương, chịu khó nhé!

- Sao em nói chuyện với chồng mà nghe xa cách vậy?

- Hả! Chồng á! Nằm mơ đi cha.

Nhiên lờ miệng, chợt im bật cười hề hề. Lượm nhăn mặt nhìn biểu cảm của "vợ". Anh không thích phụ nữ quá đánh đá, mà cô vợ này đẹp thì có đẹp, nhưng mở miệng ra không đẹp tí nào, phải từ dạy lại mới được.

- À, mình là vợ chồng, nhưng li thân rồi.

- Li thân! Lỗi của anh hay của em?

- Không lỗi ai hết! Không hợp thì chia tay thôi.

- Nếu không hợp thì sao mình kết hôn? Mà nếu đã li thân, em nên để anh về ở nhà của anh.

Nhiên bị đờ lưỡi. Cái tên này, có chỗ ở thì ở đi. Đâu ra kiểu lí sự như thế?

- Mình không có kết hôn, chỉ là thích thì ở chung, nên căn bản tôi không biết nhà anh ở đâu. Giờ anh lại mất trí nhớ, không ở đây thì ở đâu hả?

- Thích thì ở chung. Em cũng lạ, không biết anh là ai ngoài tên Lượm, dám cho ở chung nhà, lỡ anh giết người cướp của thì sao?

- Anh!!!!

Nghĩ cũng đúng. Mấy vụ án đó đầy rẫy, sao mình không nghĩ tới nhỉ. Mà, đâu ai nhận là cha ăn cướp. Hấn nói vậy chắc không sao. Người dân tộc thật thà lắm mà. Nhiên lại mỉm cười, ngược đôi mắt long lanh nhìn Lượm.

- Chồng à! Một ngày cũng tình nghĩa, em lại vừa tốn một khoản không nhỏ cứu anh, sao anh lại nỡ nói em như vậy? Mình đã li thân, anh còn tàn nhẫn với em vậy sao?

Lượm thoáng chán động, cũng phải, cô ấy là vợ mình. Nếu mình đã từng thương thì hẳn phải rất đặc biệt. Dù bây giờ mình không nhớ, nhưng tổn thương phụ nữ là sai, đối với vợ thì sai lại càng sai. Lượm lắc đầu, xoa xoa mi tâm. Con gái nặng nề thất thường, anh đã bắt đầu hiểu....hey ya!

- Anh! Anh xin lỗi vợ.

Lượm tiến lại, ngồi xôm bên cạnh giường, ngược lên nhìn Nhiên, ánh mắt dịu dàng tha thiết. Từng ngón tay thon dài của anh đang gạt những sợi tóc lòa xòa trên mặt Nhiên. Hương hoa ly thơm ngát tỏa ra dịu nhẹ từ mái tóc của Nhiên làm anh trầm tĩnh lại. Nhiên rất đẹp, nét đẹp đơn thuần dễ thương, nhưng ánh mắt Nhiên đã sâu quá, già dặn trước tuổi. Bất ngờ trước hành động của Lượm, Nhiên cứ ngây ngốc ngồi đó ngắm anh, Nhiên chính thức lột hồ rồi. Còn Lượm, anh quyết sẽ tìm hiểu người phụ nữ này, vì sao anh có thể lấy cô ấy làm vợ. Nếu thật sự anh yêu, nhanh chóng anh sẽ nhớ lại thôi.

- Anh xin lỗi vì nói lời tổn thương em, nhưng mình là vợ chồng không nên ở riêng. Anh không biết anh trước kia thế nào, nhưng anh không phải sở khanh, chơi chán rồi bỏ. Nếu nhận nhau là vợ chồng thì phải chung thủy. Có thể em đang giận anh vì anh đã từng nói lời tổn thương em như vừa rồi. Anh không thể thay đổi quá khứ, điều anh làm được là thực tại và tương lai. Nên từ hôm nay, mình bắt đầu lại em nhé!

Nhiên nhìn Lượm, bao xúc cảm vỡ òa. Chồng cũ của Nhiên chỉ biết ăn chơi trác táng, hết tiền chơi gái thì về lôi Nhiên ra "đòi hỏi". Nhiên phải dậy từ 2g sáng ra ghe lấy cá, bỏ lại cho mấy chị bán, lấy chút tiền công làm lời. Người bán được ngủ thêm chút, thêm nữa lấy cá từ Nhiên, họ bán đắt hơn nên ai cũng vui vẻ đặt cá của Nhiên. Tầm 4g sáng là Nhiên chạy về nhà lo cơm nước, dọn dẹp cho cả nhà chồng. 6 giờ chạy ra chợ phụ mẹ chồng coi sạp quần áo, vải vóc. Nhiên nhỏ con, nhưng gương mặt tròn trĩnh, da trắng. Mấy cô đi chợ cứ kêu Nhiên thử đồ, để mua cho con gái họ. Bà nào có con trai thì cứ ngắm rồi tặc lưỡi tiếc rẻ, "phải chi làm dâu nhà mình". Từ ngày Nhiên ra phụ, mẹ chồng đất hàng hơn hẳn, nhưng bà ghét Nhiên nhà nghèo, ở nhà bà thì mặt lấm lì, ra sạp bán gặp trai thì mặt tươi như hoa (nhờ tươi cười mới bán được hàng đó mẹ, hey ja). Bà luôn chỉ chiết, hành Nhiên cho thỏa bực tức. Nhất là làm dâu hai năm rồi vẫn giữ dáng, không chịu sanh con. Sau biết ra lỗi của Nhiên thì bà lại cay độc "cây độc không trái, gái độc không con".

Chồng Nhiên chỉ lo ăn chơi. Ý vào gia đình giàu có nên không lo học hành. Hắn ta mê gái nổi tiếng khắp vùng. Hắn mê Nhiên từ thuở Nhiên mới 16 tuổi. Đeo đuổi 2 năm trời bị từ chối đến nhục mặt. Hắn trộm thuốc mê từ bệnh viện (ba hắn làm bác sĩ) tắm sẵn vô khăn, canh Nhiên đi học về bắt cóc. Do không tính được liều lượng nên Nhiên bị mê man tận 3 ngày 3 đêm, hắn sợ Nhiên chết nên lại bỏ Nhiên vô bệnh viện cấp cứu. Chuyện vỡ lẽ, con gái bị bị làm nhục, hắn chịu cưới nên ba má Nhiên đành chấp nhận gã con, tránh tiếng xấu. 18 tuổi theo về nhà chồng, bỏ lại ước mơ dang dở, để ba mẹ già quạnh hiu. Nhiên nghe lời mẹ, cố tròn đạo bên chồng. Nhiên nghĩ rồi một ngày kia, hắn vì thương Nhiên sẽ tu tâm, nhưng hắn cứ trượt dài trong đêm tối. Hắn có được Nhiên thì quăng xó, việc nhà Nhiên quá chu toàn, nên hắn cứ vô tư chơi bời, gái gú. Nhiên rất mong hắn nghĩ lại, quan tâm cô. Con gái 18 mà, ai cũng mơ ước có tình yêu đẹp màu hồng. Đời quá phủ đến đau lòng.

Tất cả kí ức ủa về. Vết thương tưởng đã liền da nay nứt toác, rướm máu. Nhiên gục khóc trên vai người đàn ông xa lạ. Bờ vai vững chãi, ấm áp cô luôn mơ ước.

- Sao bây giờ anh mới nói, anh có biết em chờ ngày này lâu lắm rồi không? Em chờ một ngày anh sẽ ngoái lại sau lưng để nhìn em. Và em mệt mỏi, thật sự mệt lắm rồi. Huhuhu!!!

Nhiên tự nói, đang nói với chồng cũ của mình. Bao uất ức dồn nén theo nước mắt, nước mũi thấm ướt áo ai kia, thấm luôn vào trái tim lãnh khốc, từng chút một nhuộm màu đỏ hồng cho trái tim chai sạn ấy. Lượm dù hơi khó chịu vì nước mũi của Nhiên, nhưng có chút gì chua xót len nhẹ nên anh không đẩy Nhiên ra, "ừ cô ấy là vợ mình". Lượm ngẩng đầu Nhiên lên, nhìn thật lâu vào đôi mắt đang ngân nước, bất chợt, dùng tay lau nhẹ giọt nước mắt đang tuôn, mỉm cười;

- Chào vợ! Anh tên Lượm. Chúng mình làm quen nhé!

Nhiên bình tĩnh, bị ma nhập hay sao mà khóc ngon lành trước mặt cha khủng này vậy "chời", còn ôm thắm thiết nữa chứ. Hên là hắn không hôn, nghĩ tới thiệt rùng mình. Thôi kệ, bắt đầu làm quen lại cũng hay, đỡ phải á khẩu trước ông lí lẽ này. Nhiên nhoẻn miệng cười.

- Chào anh! Em là An Nhiên.

- Ủ! Anh sẽ ở đây luôn, khỏi dọn kho.

- Há???? - ăn dưa bở à, lợi dụng thần kinh chiếm tiện nghi của chị hả cưng. Đang suy nghĩ đuổi hắn ta, thì Lượm lại lên tiếng

- Anh sẽ ngủ dưới đất, em mua cho tấm nệm mỏng là được. Khi nào em nguôi giận thì game over.

- Game over?

- Vợ chồng mà, giận hờn, li thân vốn dĩ là trò chơi. Chơi chán thì phải kết thúc chứ.

Lượm nhìn Nhiên, nháy mắt, nở nụ cười rạng rỡ, rất tự nhiên đứng lên đi ra ngoài, không quên đóng cửa phòng. Nhiên lại tiếp tục bị đơ, lấy lòng bàn tay đập đập vô trán. Cô và hắn, ai là người bị thương ở đầu đây.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Anh chủ

Lượm đi quan sát xung quanh nhà. Kì lạ, anh không hề có cảm giác quen thuộc, ngược lại có gì đó bức bối. Căn nhà 3 tầng, diện tích 5*25m mà anh vẫn thấy nó nhỏ và ngột ngạt. Tầng trệt chất đầy hàng hóa. Tầng một có khoảng chục máy may gia công. Tầng 2 làm dành riêng cho công nhân ngủ lại đêm. Chỉ riêng tầng 3 là có căn phòng duy nhất dành cho Nhiên. Lượm không thích ồn ào, nên chọn ở phòng Nhiên là lựa chọn duy nhất của Anh lúc này. Lượm xuống tầng trệt, thấy có người đang vô kho lấy hàng, chỉ có mình Đức đứng đếm rồi ghi chép, không có máy tính nhập liệu lưu trữ, không có kế toán, thu ngân hay thủ kho, tất cả khoảng trống cho anh tài xế. Chẳng hiểu vợ anh quản lý như thế nào nữa. Lượm chỉ biết thở dài.

Nhiên cũng vừa xuống tới, ra nói chuyện với Đức gì đó, rồi xem qua sổ ghi chép của Đức gật gật, mặt khá căng thẳng. Sau, Nhiên quay qua nói với Lượm:

- Giờ mình đi ăn, rồi tôi dẫn anh đi mua vài bộ đồ, thêm bộ tóc giả cho anh luôn. Anh chạy xe máy được không?

- Em có ô tô, sao phải đi xe máy? Nắng mưa gió bụi vui lắm sao?

- Nhưng Đức đang bận, ai sẽ lái xe? - Nhiên bực bội gất lên, tên khùng quá đáng, tưởng là chồng tôi, là ông chủ thật chắc. Hấn mà làm chủ chắc không nhân viên nào sống nổi. Già cả mà mặt "non" thế kia, chắc ít va chạm đời nên suy nghĩ có hơi lạ đời.

- Anh lái!

Nhiên nhìn Lượm ngạc nhiên, ông già 52 tuổi, người dân tộc, tui toàn đô la, xài nước hoa đắt tiền lái ô tô được không ta? Hay hấn ta tưởng ô tô là xe máy cày? Nhiên hơi trẻ môi, ừ, thử đi. Cho mất mặt một lần để trả ông về thế giới loài người nhé. Lưng lơ trên mây hoài bực lắm rồi đó.

- Đức! Em đưa chìa khóa cho anh ấy đi.

- Nhưng! Chị không sợ xảy ra tai nạn sao? ông này hình như bị nặng hơn mình nghĩ. (Đức nói nhỏ vào tai Nhiên, Nhiên bùm miệng cười, liếc ai kia mặt vẫn rất nghiêm túc, như chuyện hấn biết lái ô tô là đương nhiên vậy)

- Em yên tâm, hấn không biết khởi động xe, nói gì lái. Cho hấn què một lần cho chừa. Hihi (Nhiên cũng thì thầm lại với Đức).

Họ đi lên xe bán tải của Nhiên. Lượm ngồi vào ghế lái, quan sát xe một hồi. Nhiên thấy vậy cứ nghĩ Lượm chắc bị què rồi, nhưng cố ra vẻ nè, lát thế nào cũng hỏi Nhiên chỗ nào nhét chìa khóa cho xem. Ai ngờ "brum", tiếng xe khởi động ngọt sớt, còn Nhiên miệng chữ O, mắt chữ A quay qua nhìn tên "chồng" của mình. Lượm đẩy cần gạt về chữ D, lái xe đi. Xe chạy ra đại lộ Nguyễn Văn Linh, tuy đường khá rộng và nhiều làn xe, nhưng vào giờ cao điểm nên vẫn chật kín người. Lượm chỉ hơi nhú mày, gương mặt bình thản, không nhìn ra anh có bực bội với cảnh nhích xe từng cm hay không? Một tay gác lên cửa xe gác đầu, tay còn lại để trên vô lăng nhấp nhap các ngón tay.

- Đã là vợ chồng, em cũng không nên nhìn anh kiểu mê trai như thế. Vợ yêu!

- Há!!!! Mê trai á.

- Sao anh cứ thích trêu chọc tôi thế hả. Tôi đang nghĩ người như anh biết lái xe hơi bị lạ, anh có mắt trí thật không? Hay thấy tôi đẹp, có tiền rồi ăn vạ?

Lượm xém sắc vì lời nói của vợ. Cũng may đèn đã xanh, đường đã đi được tuy vẫn còn đông, anh đưa tay lên miệng đằng hắng vì cú "nghẹn" vừa rồi, tiếp tục lái xe đi.

- Thứ 1: Em nên thay đổi cách xưng hô, anh không thích em cứ "tôi- anh", nghe rất chói tai. Dù sao em vẫn nhỏ tuổi hơn anh, xưng hô nghe sao đừng để người khác chê cười.

- Thứ 2: Anh mất kị ức tạm thời, không mất trí. Nếu mất trí, chỉ bằng thái độ vừa rồi, em đã bị "cấn". Còn ăn vạ hay không phải xem lại. Một người vợ không biết nhà chồng em nói có ai tin không? Anh lại nghĩ, em thấy anh đẹp trai, lợi dụng anh không nhớ muốn chiếm làm của riêng thì sao? Hừm!!!!

- Thứ 3: anh không thích đùa, em tuy xinh đẹp nhưng anh nói thật là gương mặt em lúc này rất "mê trai". Nhìn anh thì được, nhưng người khác thì...em sẽ bị phạt. (Lượm quay qua, nhìn Nhiên, nhếch mép cười nhạt, rồi quay lên nhìn đường)

- Anh!!!!anh!!!! Á aaaaaa!

Nhiên gập đến mặt tái xanh, nếu có cái chày, chắc Nhiên đập vào cái mặt đẹp trai nhưng ngông cuồng kia quá. Tại sao cô lại lượm phải tên bá đạo trên mức bình thường thế không biết. Nhiên thở hồng hộc, cổ trắn tỉnh mình. Nếu bây giờ đối xử tệ với hấn, biết đâu khi hấn nhớ lại, đi thưa công an cô đâm xe hấn, có tình ém nhem đến bây giờ chỉ tổ mang tội ngộ sát. Ráng nhịn, cho hấn nhớ ra biết ơn mình không thừa kiện. Ráng kiềm xuống, Nhiên ơi, kiềm xuống! Nhiên chống cằm, quay mặt nhìn ra cửa, không thèm chấp tên điên.

Theo chỉ dẫn Vietmap trên xe, họ rẽ vào Vivo City, xuống xe, Lượm rất tự nhiên nắm tay Nhiên dắt vào thang máy, bấm lên sảnh thương mại. Nhiên hơi mất tự nhiên, bực bội rút tay ra, nhưng hấn càng nắm chặt hơn, không thèm quay qua nhìn Nhiên, chỉ nhếch cười và nói:

- Em nên ngoan, nếu không anh sẽ bồng em đi. Nơi này anh không biết đường, buông ra lỡ em bỏ anh chạy mất thì anh làm sao? Hừm!

Bất chợt Lượm quay qua, cúi sát vào mặt Nhiên, cứ mỗi lần nhìn thẳng vào đôi mắt sâu không thấy đáy của anh, Nhiên cứ bị đơ toàn tập. Thấy Nhiên đứng yên không phản đối nữa, Lượm tiếp tục nắm tay Nhiên dắt ra khỏi thang máy.

Nhiên chỉ anh vào Blue Exchange, nhưng Lượm lắc đầu, dắt Nhiên vào Armani store. Nhiên nhìn nhãn hiệu toát mồ hôi hột rồi. Giá một cái áo ở đây tính bằng đô, "chời", tui đâu phải đại gia, mà anh đâu còn trẻ tính làm "phi công" hả cha nội. Nhiên giật giật tay Lượm, háy mắt ý ra góc riêng nói chuyện. Lượm hiểu ý, nhếch mép đi theo

- Anh có biết đồ ở đây bằng cả tháng lương nhân viên của tôi không hả?

- Thì sao?

- Anh!!!! Anh thích thì tự trả tiền. Tôi không tốt đến nỗi hi sinh lương của nhân viên chỉ để mua một cái áo cho anh.

- Anh là anh chủ của họ, chắc họ không ý kiến.

- Nhưng tôi có.

- Vợ ki bo vậy à.

- Ủ! Tôi vậy đó, thích thì anh tự trả tiền. Nếu muốn tôi trả phải mua theo ý của tôi, vậy đó.

- Nếu em không thay đổi cách xưng hô, anh sẽ xài hết tiền của em. Một người chồng sẽ xót vợ, nhưng một người dung thì không. Anh sẽ cư xử theo cách của em với em.

- Xi! Anh muốn xài tiền của tôi dễ chắc. Hừ!!!!

Lượm móc trong người ra cái bóp dài của nữ, tự nhiên mở ra xem. Trong ví có chứng minh thư, thẻ visa và khoảng 5 triệu tiền mặt, một số giấy tờ linh tinh và ảnh chân dung của Nhiên. Nhiên trở mặt, nhón chân tính giựt lại cái bóp, nhưng chiều cao 1m6 với chiều cao 1m85 so ra quá khập khiễng. Lượm chỉ suýt!

- Anh là chồng hay người dung.

Nhiên tức muốn ói máu, trừng mắt nhìn người đàn ông kiêu ngạo kia, sao anh ta có thể dày mặt thế cơ chứ. Khi trước cứu Đức, Đức hiền lành dễ thương và nghe lời, còn hần biết nhiều nhưng biết điều là không biết. Nhiên thở hồng hộc, lườm hần:

- Chồng à! Hay mình qua chỗ khác họp túi tiền hơn nha. Anh biết em cứu anh nên kẹt vốn lắm - Nhiên nghiêng răng cố nở nụ cười.

- Uhm! Nghe vợ!

Lượm kéo Nhiên quay lại Blue Exchange, lựa vài bộ quần áo. Phải công nhận gu thẩm mỹ của Lượm rất cao, áo quần nhìn đơn giản nhưng phối với nhau rất đẹp, lại hợp với dáng anh. Nhiên xem hần thử đồ đến nghiện, bộ nào cũng muốn cho hần, vì mỗi bộ hần thử đều tôn dáng, hần cứ như người mẫu đang biểu diễn catwalk vậy. Cuối cùng khi tính tiền cũng đau ruột lắm, nhưng thôi kệ, giúp người giúp cho chót. Nhiên dẫn Lượm tới gian hàng tóc giả, lựa bộ tóc nam đội lên, vì hần mỡ não nên phải cạo đầu, nhìn kì kì. Sau khi đội tóc giả, mặc thêm bộ đồ mới mua, anh không khác nào soái ca bước ra từ truyện ngôn tình. Nhân viên nữ của hàng xung quanh cứ nhìn anh bàn tán. Còn Nhiên từ lúc trông thấy bộ dáng đó, tím tự nhiên đập loạn xạ, nhất là hần đang tự nhiên nắm tay cô dắt đi. Hai người cứ như đôi tình nhân đang đi dạo thật xứng đôi, thật hạnh phúc, mặt Nhiên cũng hồng hơn. Nhiên cứ cúi mặt bước đi, chỉ thỉnh thoảng lên nhìn người ta rồi tự cười. Mặc ai trầm trồ, mặt Lượm vẫn bơ (chuyện thường í mà), chậm chậm bước bên Nhiên với đôi tay nắm chặt.

Họ ghé vào com tấm Cali ăn, rồi về lại nhà, trời cũng xẩm tối. Lượm mặc quần âu đen, áo sơ mi màu trắng, tay dài xắn lên tới khuỷu tay. Vừa bước vô nhà, cũng vừa lúc nhân viên may tan ca. Họ nhìn Lượm ai cũng chưng hửng, đơ hơn cây cơ. Vẫn biết chị Nhiên mới dắt chồng về, nhưng không nghĩ đẹp trai, phong độ ngoài sức tưởng tượng "soái ca áo trắng". Nghe bảo ngoài 50, sao trông anh này trẻ vậy, có lắm lần không. Tiếc quá! Trai đẹp dành cho gái giới đang. Nhân viên nữ của Nhiên chỉ biết ngẩn, nuốt nước bọt thôi. Nhiên nhìn thấy nên e hèm!

- Giới thiệu với mọi người: đây là chồng Nhiên.

Vành môi của Lượm cũng cong lên độ cong nhất định(cười xã giao).

- Chào mọi người! Tôi là chồng của Nhiên.

Lúc này, nhân viên mới hoàn hồn, cười hề hà, từng người tới bắt tay anh chủ (lợi dụng ghé ta), sỏi lời giới thiệu tên. Lượm cũng rất vui về bắt tay, nhưng Nhiên cứ ngửa mặt, khó chịu sao í. Cô vùng vằng chạy lên phòng. Lượm thấy vậy, chỉ mỉm cười (cười thật) lắc đầu, tổng chào mọi người rồi đi theo sau. Nhân viên dưới nhà đứng nhìn theo chỉ biết rụt đầu, thề lười rồi ra về.

Nhiên nghe cửa mở, biết Lượm lên nhưng đang quay mặt vô trong, không thèm nhìn anh.

- Anh chủ! Anh là chồng tôi đó.
- uhm! Chồng em
- Không cần thân mật với nhân viên nữ vậy đâu, ai nói vợ chồng phải chung thủy. Anh đi với tôi có cười tươi vậy không hả?
- Vì em vẫn xem anh là người dung.
- Tòiiii! Em, muốn sửa phải có thời gian.
- Uhm! Yên tâm, anh sẽ không đối với ai thật lòng ngoài vợ anh!

Lượm đi tới, xoay Nhiên lại, cúi nhìn Nhiên, vén mấy sợi tóc lòa xòa. Tim Nhiên thỉnh thoảng, cô đưa tay chặn ngực, thờ hồn hển. Lượm nghi hoặc cô ấy bị bệnh tim sao (bị yêu đẩy ông anh). Đột nhiên, Nhiên đứng phắt dậy trong khi Lượm vẫn đang cúi xuống, nên vô tình môi của Nhiên sượt nhẹ qua môi anh. Nhiên càng lúng túng hơn. Đã có chồng rồi, nhưng sao trái tim Nhiên lại loạn nhịp với sự tiếp xúc khác giới. Nhiên cố trấn tĩnh đi ra cửa

- Em! Em đi mua nệm cho anh!

Lượm cũng thoáng bồn thần, dù chỉ vài giây, rất nhanh hiểu ra, nhếch lên khóe môi. "Ngày mai, anh sẽ phải giúp vợ set up lại công việc, và tình cảm của mình, vợ yêu à".

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thái tử xứ maili

Tại đất nước Maili!

Công nương: đã tìm ra tung tích thái tử chưa?

Cận vệ: thưa công nương, thần đã cho người truy theo định vị cuối cùng của thái tử là rừng Nam Cát Tiên, thuộc lãnh thổ Việt Nam. Chúng ta chỉ có thể âm thầm tìm kiếm, tránh thành phần phản động biết tin ám hại thái tử.

Công nương buồn rầu, nghiêng đầu tựa vào bàn tay chống lên tay ghế, xoa xoa mi tâm, tay kia bà xoa xoa cho cận vệ thoải mái. Con trai bà đã mất tích hơn cả tuần lễ, không thấy tung tích. Nhưng bà không thấy gì thì vẫn hi vọng con còn sống. Chứ nếu tìm thấy xác thì...chắc bà đi theo con trai của bà. Cầu trời phù hộ cho con được bình an. Cả đất nước này trông vào cậy vào nó, con trai độc nhất của quốc vương Maili.

Nhiên chạy xuống lầu, thờ hồng học. Quái, mình đâu có bệnh tim, sao mệt dữ vậy "chời". Thôi, đi mua cho hần cái nệm rồi ngủ sớm. Hôm nay sao mà đau tim quá. Nhiên lấy chìa khóa, tính dắt chiếc vespa ra chạy. Chiếc xe siêu nặng, dắt xuống cái dốc chắc tiêu. Nhiên nhìn cái xe ngán ngẫm, phải chi có Đức ở đây. Nhìn lên trên lầu cảm thán, hần ta đẹp trai thì sao chứ, có việc cũng đâu có nhờ được. Nhiên đứng lên, vô kho tìm tấm ván để đẩy xe xuống. Quay ra thì chiếc vespa đã được đẩy xuống dốc, dựng ngay ngắn trước cửa. Ừ, không lẽ Đức quay lại, mà sao Đức biết mình muốn đi xe mà dắt giùm?

- Vợ làm gì lâu vậy? Nhanh, anh chờ đi, hình như trời sắp mưa.
- Là....anh sao?
- Uhm! - Lượm cầm chìa khóa trên tay lắc lắc trước mặt nhiên, cười thật tươi, thêm cái nháy mắt điệu nghệ. Nhiên chỉ biết lắc đầu phì cười. Ông này chết chắc linh lắm. Tự nghĩ, Nhiên tự rút cổ rồi chạy ra xe.
- Xe em chỉ có một nón bảo hiểm?
- Ah, ờ. Bình thường em ở một mình, đi xe một mình tất nhiên một nón rồi.
- Vậy còn anh????
- À! Nón của anh, nón của anh cũ quá em bỏ rồi. Em mua cho anh cái mới cho nó hên hên!
- Vậy em chỉ đường đi.
- Ok!

Hú hồn! May là hần không nghi ngờ. Giờ biết tại sao mình đau tim rồi, đi với tên này sớm muộn cũng bị dọa chết. Mong cho hần mau nhớ lại.

Ra tiệm bán nón, Lượm bước vô cửa hàng, nhìn quanh một lượt, lựa cái nón y chang của Nhiên, màu xanh tím, nón của Nhiên màu tím than. Nhìn sơ qua giống nón cặp, nhìn kĩ mới thấy màu hơi khác. Nhiên thấy Lượm lựa cái nón màu xanh tím, khá buồn cười, nhưng cũng không nói(sợ bị bắt bẻ), chỉ lặng lẽ trả tiền.

- Sao anh không lựa màu khác?

- Anh xem rồi, giống 100% thì không có. Đừng lo, không ai để ý đâu.

Lúc này Nhiên mới hiểu ra hẳn có ý lựa nón giống mẫu của Nhiên, cô cảm thấy thật vui vẻ. Ủ. Hẳn đội nón này cũng đẹp. Hihhi (ôi, sắc nữ).

Họ đi chạy đi mua nệm, giống như đang đi dạo phố Sài Gòn vậy.

- Em có laptop không?

- Không! Chỉ có máy tính tiền đặt ngoài cửa hàng thôi.

- Làm sao em quản lý?

- Em có sổ sách mà.

- Mua cho anh 1 cái laptop

- Anh biết vì tính luôn à?

Lượm không nói, chỉ yên lặng chờ Nhiên thẳng vô FPT store.

- Lấy cho anh Macbook mới nhất.

- Vâng! Thưa anh, Macbook pro đời 2018 giá 70 triệu ạ.

Nhiên há hốc miệng, kéo tay Lượm chạy thẳng ra cửa.

- Anh! anh! Tôi không phải đại gia, anh thừa biết tôi đang kẹt tiền mà anh còn phung phí những 70 triệu để chơi game?

- Anh không phải sợ với mấy thứ trẻ con đó. Đừng để anh nhắc lại, anh không xót người dung!

- À! Ủ! Anh lựa máy rẻ thôi hen!

- Ok! Anh sẽ lựa dòng cận cao cấp. Em yên tâm, những gì em cho anh hôm nay, anh sẽ trả lại cho em cả vốn lẫn lời....theo cấp số nhân.

Lượm quay trở vô, mua laptop dòng core i7, mua luôn con s9+ màu xanh san hô, (Nhiên đang xài s9+ màu tím, anh í muốn xài đồ đôi đây mà □□□□□). Nhiên chỉ còn biết thở dài, không cần anh trả, chỉ cần anh mau nhớ lại, biến càng xa càng tốt. Hey ya! Một buổi tối đi tong 50 triệu cho tên tâm thần.

Họ về đến nhà, nệm cũng vừa được chở tới. Lượm hướng dẫn nhân viên khiêng nệm đặt vào phòng Nhiên. Xong xuôi anh mang laptop điện thoại ra ban công ngồi làm việc. Nhiên ở dưới nhà điện thoại cho Đức:

- Đức ơi! Ngày mai mua cho chị 1 thùng hoạt huyết dưỡng não.

- Chị đau đầu à?

- Ủ! Chị đau đầu, đau lòng nữa. - mặt Nhiên ỉu xù.

- Mai em chờ chị đi khám.

- Thôi! Chị nói chơi í. Mua cho tên kia uống, để hẳn biến cho lẹ. Sống chung với tên này, thì cả thùng hoạt huyết cũng không cứu nổi chị đâu em.

- Xin lỗi chị, tại em mà...

- Xùy! Em nói nữa chị giận nhé. Không có tiền bạc nào đáng giá hơn sự bình yên của em. Ngốc à!

- Dạ! Vậy chị ngủ đi. Mai em chờ thùng hoạt huyết dưỡng não qua cho chị.

- Ủ! Bye em.

Nhiên cúp máy, đi vào phòng không thấy ai. Nhân viên về hết, nệm xếp ngay ngắn dưới giường sắt tủ, và cũng không thấy hẳn ta. Ngó xung quanh, bắt gờ cửa ban công mở ra, Nhiên giặt quần mình.

- Anh làm hết hồn.
- Em ngủ trước đi, anh làm cái này nhanh nhất cũng cả đêm.
- Anh làm gì? Anh nhớ ra chút gì rồi sao?
- Làm cái này không cần kí ức, chỉ cần kiến thức. Anh cảm thấy dễ, hình như đã biết qua nên anh nghĩ anh làm được.
- Nhưng làm gì? Để sáng mai làm, đầu anh mới mở chưa lâu mà. Ngoài đó sương lạnh lắm.

Hey ya, ông này sống trên mây nên nghĩ mình là thánh hay sao á. Làm việc suốt đêm? Bình thường khủng lắm rồi, giờ động não mờ ám gì đó, có khi chạm mạch bay vô căn mình không ta. Kêu anh ta ngủ cho chắc. Lượm vẫn đang đứng ngay cửa, nghe câu nói quan tâm của Nhiên, anh nhoen miệng cười, chậm chậm tiến vào. Nhiên đã ngủ thấy mùi nguy hiểm. Lượm xoay ra đóng cửa phòng, quay về phía Nhiên, Nhiên lúng túng ngồi phịch xuống giường, Lượm chống hai tay xuống giường, nhốt Nhiên ở giữa, cúi nhìn Nhiên, còn Nhiên ngược đôi mắt to đen nhìn Lượm. Không khí có chút ái muội. Lượm lại nhếch mép cười, một tay anh đưa lên. Nhiên theo bản năng vội đưa hai tay hình quả dấm thủ trước ngực. Tay của Lượm đưa cao hơn, bắt con sâu róm đang đậu trên tóc cô xuống đưa trước mặt Nhiên. Nhìn con vật đốm đen trắng, người đầy lông đang ngo ngoe, Nhiên giật bắn nhảy sát vô góc giường, mặt đầy kinh hãi.

- Anh quăng đi, ghê quá, quăng đi.
- Em ngủ sớm đi, lần sau nhớ khóa cửa phòng. Đừng y y vào anh.

Lượm mang theo con sâu bước ra lại ban công, không quên đóng cửa. Nhiên bước tới nhìn qua ô cửa kính, Lượm ngồi trước laptop, bên cạnh là điện thoại nhìn rất nghiêm túc. Anh gõ liên tục vào bàn phím, mắt chăm chú nhìn màn hình, thỉnh thoảng cầm điện thoại lên lướt xem gì đó, rồi quay lại tiếp tục gõ phím. Nhiên chột nghĩ, hay anh ấy không phải người dân tộc, mà là doanh nhân bị cướp, rồi lạc trong rừng, vô tình va vào xe mình. Kiến thức, cách tiêu xài toàn đồ hiệu, những thứ ấy người như mình còn không rành thể mà anh ta....hey, tới đâu hay tới đó vậy. Dù sao cũng là mình nợ anh ấy, món nợ này khó trả quá. Nhiên thở dài bước lên giường ngủ.

Nửa đêm! Trời đổ mưa, sấm chớp ù ù, ù ù. Nhiên lại mơ về ngày đó. Cái đêm mưa mà ba chồng mò vô phòng Nhiên, Nhiên chống cự la hét, đập ông ta, còn nghe rõ ông ấy "hự" đau đớn. Nhiên chạy ra cửa, cô muốn chạy về nhà, sà vô lòng ba mẹ khóc cho thỏa "cho con được về với ba mẹ, ba mẹ ơi!" Có bàn tay to lớn đang lau giọt lệ trên má cô, đôi mắt thâm trầm quan sát từ khi nghe tiếng la hét. Nhiên nắm lấy bàn tay của "ba", tay "ba" hôm nay to hơn, không có vết chai sần nắng mưa. Không sao, Nhiên đã về được nhà, có ba mẹ là đủ. Nhiên lại cười, nụ cười gắng gượng che đi đau khổ. Lượm cứ ngồi đó, cánh tay bị Nhiên ôm chặt. Anh vừa viết xong phần mềm quản lý thì trời đổ mưa. Đang dọn dẹp đột ngột nghe Nhiên la hét, gào khóc van xin tha gì đó. Mền bị đập tung ra, vừa tỉnh đáp lại cho cô thì Nhiên lại tung thêm cú đập vào bụng Lượm khiến anh đau phải "hự" thành tiếng. Anh bức lắm, đứng xem có phải cô giả vờ trả thù anh hay không. Qua ánh chớp ngoài cửa sổ, anh thấy cô khóc. Đôi tay đưa vào không trung như đứa trẻ đang tay đòi mẹ. Lượm lại ngồi xuống bên giường, mở đèn ngủ mờ mờ, nhìn Nhiên kĩ hơn.

Cô nấc lên từng tiếng nghẹn ngào, giọt nước mắt mặn đắng làm chua xót lòng của anh, đưa tay lau khô giọt lệ từ tiềm thức ấy, lại bị Nhiên ôm chặt cả cánh tay ghì lên ngực cô. Đôi gò bồng qua lớp áo lụa mỏng nhấp nhô theo nhịp tim thở gấp, áp sát vào cánh tay người đàn ông. Lượm chỉ biết ngửa đầu lên nhìn trần nhà. Anh rất muốn chửi thề. Tại sao anh không thể "ăn" cô vợ này sạch sẽ. Thật là biết trên người mà!!!

Nhiên thức giấc trời đã sáng hẳn. Lượm đã không có trong phòng, ban công cũng không có. Laptop để trên bàn phấn. Quái lạ, hán đâu? Mà sao đêm qua trời mưa mà mình ngủ như chết vậy ta? Còn mơ được về với ba mẹ nữa. Xong chuyện này, phải ép bằng được ba mẹ lên ở với mình thôi. Ủ! Nhất định thế. Nhìn đồng hồ đã hơn giờ, hôm nay chủ nhật nên không có nhân viên làm. Nhiên mặc thêm "phụ tùng" rồi bước xuống lầu, nghe tiếng xì xào bàn tán to lắm. Xuống tới nơi thấy Lượm ăn mặc chỉnh tề, đang chỉ đạo mấy thanh niên làm gì đó. Anh vừa nói, vừa ngo điện thoại xem xét, tiếp tục bàn bạc. Thỉnh thoảng nghe điện thoại "ừ, ừ, vậy đi". Lượm quay lại thấy Nhiên vẫn đang mặc bộ pijama dài, mặt cứ ngêch ra như đang say ke, nhớ lại cảnh hôm qua, anh nhiu mày, nói vài câu rồi cúp điện thoại. Kéo tay Nhiên lên lầu, Nhiên đi vô phòng trước, ngồi trên giường xem thử Lượm đang làm gì? Lượm theo sau, vô phòng đóng cửa phòng. Anh đứng đó, tự nhiên cởi từng chiếc nút áo sơ mi, từng bước chậm lại chỗ Nhiên, cô tròn mắt, tên này mới sáng sớm lên con gì vậy hả. Nhiên co người, hai tay nắm thành nắm trước ngực thủ thế. Lượm nhếch mép cười, cúi xuống nhìn Nhiên:

- Vợ yêu! Em làm anh mất ngủ cả đêm. Giờ em nên giải quyết hậu quả em gây ra.....

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Xúc xích có dễ thương không?

Tại vương quốc Maili, quốc vương bệnh ngày càng trầm trọng. Công nương vừa lo cho chồng, lại sốt ruột con cũng mất ăn mất ngủ. Đêm nào, bà cũng ghé vào phòng của thái tử Ali, xem cây hoa Ali có bị gì không? Thấy cây vẫn sống mới yên tâm đi nghỉ.

Truyền thuyết kể rằng: mỗi đứa trẻ Maili sinh ra đều liên quan sự sống với một cái cây. Khi nhỏ máu gót chân của đứa trẻ vào hạt giống cây Sóng Đồi, hạt sẽ lên cây. Đứa bé của hoàng gia sẽ lên cây màu vàng lông lánh. Khi đứa bé lớn lên tìm được nửa yêu thương và có "quan hệ", cây sẽ ra hoa, nhỏ máu của nửa ấy lên cây, cây sẽ kết ra trái rực rỡ như đá quý, tình yêu sâu đậm lâu dài sẽ kết ra kim cương(vĩnh cửu). Cây Sóng Đồi rất chung thủy, nếu

nhỏ máu không đúng người mà cây "khai hoa", cây sẽ héo và chết khô. Khi người chủ qua đời, cây ấy hóa thành vàng thật, trái cũng sẽ rắn lại thành đá quý(bất tử). Những đứa bé thường dân thì cây mọc lên có màu theo tính tình của chủ nhân, cũng sẽ ra hoa khi chủ nhân có quan hệ với người yêu, khi chủ mất đi, cây hóa trong suốt như thủy tinh, nhưng vẫn mang màu như khi còn sống.

Hôm nay, công nương như thường ghé xem cây Ali, sắc vàng của cây rực rỡ hơn, dường như đang muốn ra hoa. Có lẽ thái tử chưa chết nhưng đang bị thương (vì khi Ali chết, cây sẽ hóa thành vàng thật) và đang yêu.

- Bẩm công nương! Công chúa Gato cầu kiến.

- Truyền!

- Con: công chúa Gato, kính lễ công nương.

- Con không cần đa lễ, trời đã về đêm, con kiếm ta có việc?

- Thưa công nương! Xin người cho con lệnh li khai. Con sẽ tìm và đem thái tử Ali trở về.

- Sao! Con biết Ali ở đâu?

- Hiện giờ con chưa biết, nhưng khi chàng còn ở vương quốc có dạy con nhiều thứ ở thế giới bên ngoài, mà cận vệ không biết. Nên con khẩn mong công nương phê chuẩn cho con đi tìm chàng. Con sẽ nhờ kiến thức chàng dạy để tìm ra chàng.

Công nương nhìn cây Ali đang tỏa sắc rực rỡ, lại như muốn trở hoa. Có khi nào con trai bà yêu Gato, đang yếu sức nên nằm "mộng xuân". Vậy thì cứ để con bé đi thử, biết đâu tình yêu sẽ giúp chúng tìm thấy nhau.

- Được! Ta đồng ý cho con li khai. Hãy mang theo Arash, hắn sẽ bảo vệ con và giúp con tìm Ali.

- Vâng! Đa tạ công nương. Người nghỉ ngơi sớm, Gato xin lui về chuẩn bị. Sáng mai lên đường.

Ở nhà của Nhiên:

Lượm cúi hết hàng nút tiến lại gần Nhiên, nửa ngồi nửa quỳ trên giường. Còn Nhiên sợ sệt đưa tay thủ thế. Bất chợt, Lượm nắm một tay của Nhiên đưa xuống bụng của mình. Nhiên hoảng hốt co ro, ngã nhào ra giường. Nhiên sợ tên điên này bắt Nhiên sờ "cái ấy", hoảng loạn cố rút tay lại ôm đầu la hét "không, không muốn". Nhưng khi tay chạm vào phần da thịt bằng phẳng, rắn chắc, không phải "thanh dài dài", □□□□ Nhiên mới hí mắt ra ngó, càng ngạc nhiên hơn:

- Bụng anh sao bị bấm tím hết vậy?

- Do em tặng đấy, vợ yêu! Chắc em thỏa mãn lắm. Không ngờ em có sở thích mạnh mẽ vậy.

- Em! em không có.

Không lẽ hôm qua trong mơ đập lão già là đập trúng hắn. Ui ngại chết được.

- Giờ em tính sao? Hửm?

- Thì thoa thuốc tan máu bầm, người ta mơ, anh nhào vô làm gì?

- Vì vợ thân yêu không quen ngủ thiếu hơi chồng, một mực ôm cánh tay anh ngủ đấy chứ. Nước miếng của em thấm ướt tay áo anh luôn này, có muốn xem không?

Nhiên muốn độn thổ. Cái tên này có cần thẳng thắn vậy không hả? Chẳng có tí gentleman gì hết. Nhiên lấy mền che mặt, thiệt chẳng biết nói gì nữa, chỉ lí nhí:

- Em xin lỗi! Được chưa?

Lượm phì cười, cô vợ này lúc ngoan ngoãn cũng đáng yêu nhỉ. Nhiên nhìn mặt Lượm cười giống như chọc quê cô, đều không tả. Cô sẽ canh một ngày nào đó, đập thập xuống tí cho hắn liệt dương luôn, vì thực chất hắn chẳng có phẩm chất menly gì hết. Chờ đó!

- Sao không mau lấy thuốc sức cho anh, em thích ngắm anh đến vậy à.

- Daaaaaaa! - Nhiên trề môi ra ngoài lấy hộp thuốc.

May mà trong nhà luôn có sẵn thuốc salonpas gel, vì công nhân ngồi may lâu, và nhân viên khuôn hàng hay bị ê ẩm mình mẩy. Nhiên luôn mua sẵn 2 típ phòng hờ.

Vào phòng, Lượm đã cởi hẳn áo sơ mi, nửa nằm, nửa ngồi trên giường, đầu kê gối sát tường. Thân hình anh ta rắn khỏe, không cuộn cuộn như lực sĩ, nhưng cũng không có mỡ thừa. Thêm vào làn da trắng như con gái, thiệt là làm Nhiên phải nuốt nước bọt rồi. Nhiên ngồi bên mép giường, lấy thuốc ra

ngón tay, xoa nhẹ lên vùng bụng bị bầm. Dù nhiên làm rất nhẹ, nhưng thỉnh thoảng vẫn thấy hấn cau mày. Chắc là đau lắm, cũng phải thôi, bụng đâu có xương, không biết có chấn thương phần mềm không nữa. Sao mình mơ mà ra sức chi mạnh dừ ta. Nhiên lui cui xem xét vết thương thật chăm chút, mỗi cái xoa thuốc thì thổi nhẹ nhẹ cho thuốc mau khô. Còn Lượm thì ngắm Nhiên. Ở góc độ từ trên cao nhìn xuống, hàng lông mi thật dài và cong nhẹ nhàng chớp, đôi môi chúm chím đang thổi từng cơn gió nhẹ xoa dịu vết thương của Lượm. Con gió nhỏ ấy còn thần kì hơn tí thuốc Nhiên sức cho anh. Xuống chút nữa là đôi tuyết lê no tròn, cổ áo pijama xè khá sâu nên khi Nhiên cúi xuống, cảnh xuân như ẩn như hiện dễ khiến người khác chảy máu mũi. Bất giác, trong anh xuất hiện cảm xúc nhộn nhạo, thứ ham muốn đơn thuần giữa nam và nữ. Lượm đột ngột nắm tay Nhiên, anh rất...rất muốn dùng môi mình chạm vào cánh môi kia, thường thức nét "thanh xuân" đang ẩn nấp, như đêm qua, cánh tay anh đã một lần chạm vào, cảm xúc thật khó quên. Phải chăng sẽ ngọt mềm và thơm lắm. Nó có như ngọn gió nhỏ làm mát tâm tình đang nóng lên của anh không? Nhiên tưởng làm đau Lượm, ngược hàng mi cong vút trên đôi con ngươi tròn đen nhìn Lượm ý hỏi "làm anh đau à?". Cả hai cứ nhìn nhau như thế, tim của Lượm ngày càng đập hỗn loạn hơn.

- Anh đau à? Hay em đưa đi bệnh viện để y tá thoa nhé, có tay nghề chắc sẽ không đau.

- Y tá có "ngọt mềm" như em không?

- Hà?????!!!!

Lượm biết mình lỡ lời nên lảng ngay chuyện khác:

- Hôm qua em mơ gì mà nghe là "ba ơi, ba muốn con chết sao ba"? Rồi lúc sau thì ôm tay anh thảm thiết bảo "ba ơi! Con nhớ ba lắm!"

Nhiên vẫn cúi đầu, tiếp tục thoa thuốc, miệng không tự chủ nói toạc ra:

- Lỡ nhận ác quỷ làm ba chồng thì vẫn phải gọi là ba chứ sao.

- Ba của anh à?

- Liên quan gì anh? À!!!...à, không phải. Mơ mà, có gì thật đâu. Chuyện qua rồi, em không nhớ nữa.

- Vậy lúc anh cầm tay em, cho em xem chiến tích của mình, em rất hốt hoảng? Chồng em đáng sợ vậy à?

- Còn không? Tưởng anh bắt em nắm "cây xúc xích" của anh. Làm người ta hết hồn, không sợ mới lạ đó.

- "cây xúc xích" là gì?

Nhiên tiếp tục đỡ lưỡi. Quên mất hấn là người dân tộc, chắc không hiểu tiếng lóng người miền xuôi. Thiệt là... Nhiên vỗ vỗ trán mình, tìm từ thích hợp giải thích cho hấn hiểu.

- Ồ! Thì....thì là cái duy trì nòi giống của đàn ông á. Nó giống cây xúc xích trẻ con hay ăn, nên ở đây người ta gọi xúc xích để ám chỉ nó.

- oh! Đó là tạo vật đẹp để quý giá nhất của thiên nhiên ban tặng cho đàn ông, sao phải nói tránh?

- Xi! Gớm ghê

- Anh bảo đảm rất "đáng yêu". Em muốn xem không?

- Thôi khỏi ha.- Nhiên lí nhí "đâu phải chưa từng thấy"

Ông này ngây ngô thiệt hay giả nai chọc mình đây. Đẹp đẽ, dễ thương chời, mắc ói quá!

- Ủ. Vợ chồng mà, anh quên!

Nhiên chỉ biết trố mắt, trề môi lắc đầu, mang hộp thuốc đi cất.

- Em thay đồ, mình xuống nhà, anh chỉ em hệ thống quản lí.

- Bộ pijama này không ổn à?

- Anh còn không ổn thì người khác sao ổn được. Nghe anh, đi thay đi, kiếm bộ có cổ cao. Hôm qua mưa lớn, trời hơi lạnh. Anh xuống trước.

Lượm ra cửa, không quên quay lại nháy mắt với Nhiên. Nhiên nhìn lại bộ đồ mình mặc, ủa, bộ này có cổ mà, hay bị rách ở đâu? Xem xét hồi vẫn không thấy, nhưng vẫn nên nghe hấn, mắc công lại có chuyện. Nhiên thay áo len cổ lọ tay loe, kết hợp chân váy vintage, tóc thả dài dợn sóng. Cô cứ như nàng công chúa mới ngủ dậy, nét đẹp mong manh thuần khiết. Lượm nhìn Nhiên, ăn ngay quả thính đến mắt hấn trong vài giây, nhưng rất nhanh trấn tĩnh.

Anh chỉ cho nhiên hệ thống quản lí kho, lắp đặt hệ thống chống trộm như ở trong siêu thị. Mỗi bao hàng đều dán mã vạch, nhập kho chỉ cần quét mã là xong. Khi xuất hàng, nếu ai cố tình lấy hơn, hoặc lấy hàng rồi trốn không qua quét mã, thì hệ thống scan ở cửa sẽ báo động, vì anh lập trình đôi cân nặng và quét mã scan. Cửa sẽ phóng điện, đủ làm ngất một con người nếu cố muốn thoát thân.

- Nếu trộm xé lẻ gói hàng lấy từng cái giấu trong người thì sao? Hơn cả chục ngàn bộ đồ, dán từng cái mệt lắm.

- Ngốc! Máy quét không thấy mã cũng báo động vậy. Khi nhập kho phải đi qua cửa kho, chờ hệ thống cân và in mã vạch, nhân viên sẽ dán lên gói hàng tổng. Thông số sẽ lưu vào máy tính đó. 6g chiều mỗi ngày, máy sẽ tự thống kê cho em luôn. Mỗi tối, em chỉ việc ngồi xem lại thôi. Anh có gắn thêm hệ thống camera nhận diện khuôn mặt, xài pin độc lập, người lạ xuất hiện sẽ tự chụp hình báo về máy chủ. Nếu mất điện mà bị mất trộm, hình ảnh vẫn được ghi lại.

Nhiên lắng nghe Lượm nói không khỏi trầm trồ. Sao anh ta có thể nghĩ ra những cái siêu việt vậy chứ. Muốn mua hệ thống chống trộm ở siêu thị chắc phải tính tiền tỉ, thêm cái camera nhận diện khuôn mặt, pin độc lập chỉ có ở nước ngoài. Sao tự nhiên mình thấy Lượm cũng manly đó chứ, anh ấy sắp xếp mọi thứ quá chu toàn. Chỉ thức có một đêm mà giúp mình đỡ tốn tiền tỉ. À mà không, tiền tỉ cũng chưa chắc mua được. Đang đau đầu vì thất thoát hàng hóa, có hệ thống này an tâm rồi, thiệt nhẹ đầu. Chồng mình đứng soái mà. Hí hí!!!! Nhiên nhìn Lượm một cách đầy thần phục.

- Lát nữa em mua xúc xích cho anh ăn thử, xem có đẹp và đáng yêu như em nói không?

- Chòi!??? Anhhhhhh!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Mũi tên định mệnh

Nhiên mang căn nhà ra ngân hàng thế chấp, tạm thời mượn vốn để lấy hàng. Đợt hàng để cửa khẩu đã lâu, phải đi lấy về rồi.

- Lượm à! Em phải đi cửa khẩu lấy hàng. Anh muốn đi cùng không?

- Ủ! Chỉ cần đi với vợ, đi đâu cũng được.

- Xi!

Nhiên liếc yêu Lượm, miệng ngọt dữ. Nhiên muốn Lượm đi, vì sẽ đi ngang qua chỗ anh bị nạn, Nhiên sẽ táp lại nghỉ chút, biết đâu sẽ gọi anh nhớ lại. Một công đôi chuyện. Nhiên điện thoại cho Đức:

- Đức à! Ngày mai em qua canh nhà giùm chị. Chị đi lấy hàng.

- Chị không để em chở à?

- Anh ta biết lái xe mà. Sẵn tiện chị ghé lại chỗ bị nạn, có lẽ hần sẽ nhớ lại gì đó.

- Lỡ anh ta là lâm tặc, hãm trước giết sau, cướp xe thì sao? Chị nên để em đi cùng.

- Xùy! Em thấy lâm tặc nào giỏi và phong cách như hần chưa. Hần í, chỉ trong một đêm viết ra chương trình quản lí như trong siêu thị, từ camera thường, cũng tích hợp thành camera xài pin độc lập, kính khủng chưa? Còn vụ hiếp giết á, nếu muốn chắc chị không ngồi đây nói chuyện được với em rồi. Với lại người dân tộc họ thật thà lắm. Em yên tâm trông nhà giúp chị, hen!

Hần ta chất phác đến nỗi đòi ăn "xúc xích" để so coi có đẹp như của hần không. Nhiên nghĩ rồi cười ha ha.

- Chị Nhiên! Chị cười gì vui thế?

- À! Nghĩ lại phim hài hôm qua xem, mắc cười thôi. Chị cúp máy nhé.

- Vâng! Chị đi đường cẩn thận.

Tàu của Gato và Arash cập vào bờ biển hoang vu thuộc địa phận Việt Nam. Từ đây, họ đi vào đất liền đón xe đi Pleiku, tìm lên bán làng Jrai.

Già làng Jrai được cha của Gato cứu trong một lần voi rừng tấn công buôn làng, nên ông rất biết ơn. Ba mẹ của Gato là dân chài khu vực biển miền Trung Việt Nam, trong một lần đi du lịch ở Gia Lai, nghỉ đêm ở bán đúng lúc voi dữ tấn công. Ông nhanh trí dùng mũi tên chàm rượu đốt lửa, bắn về phía con voi đang tính đạp lên già làng. Mũi tên trúng đồng rom bùng cháy, voi hoảng sợ bỏ chạy vô rừng. Khi ấy, già làng còn trẻ, chỉ vì bảo vệ con của mình nên chịu hứng cú đạp chết người. May mắn được ba của Gato cứu. Sau này, cả nhà Gato đi biển, gặp bão bị đắm tàu. Gato trôi dạt đến Maili, được công nương nhận làm con gái nuôi, vì công nương cũng là người Việt Nam.

Công nương muốn thái tử Ali đi du học, nên đành nhờ Gato mượn thân phận của anh chàng người dân tộc, vì nước Maili không có tên trên bản đồ thế giới. Họ chỉ là dân tộc nhỏ sống bình yên trên hòn đảo giữa biển đông, cách biệt với đời. Thái tử Ali lúc nào đến Việt Nam đều sẽ mượn chứng minh thư của Ycron, để tiện bề ngao du. Không ngờ lần này gặp bất trắc.

Gato sau khi nghe tin Ali đã mượn CMND của Ycron từ hơn 1 tháng trước chưa thấy trả lại. Gato lập tức lên đường đến rừng Nam Cát Tiên, vị trí cuối cùng định vị được Ali.

Lượm chở Nhiên băng qua rừng Nam Cát Tiên, theo trí nhớ mang máng, Nhiên kêu anh dừng xe, tấp vào bìa rừng.

- Em đói rồi, mình nghỉ xú, ăn chút gì rồi đi tiếp hen.

- Ủ

- Anh thấy nơi này quen không?

- Không!

- Anh nhìn kĩ đi, có ấn tượng xú nào không?

- Em muốn gì cứ nói thẳng với anh? Sao cứ hỏi vòng vo chi vậy? Anh không hiểu đâu.

"Ặc". Thẳng như ruột ngựa, đích thị là hần.

- Không có gì! Anh ra ngoài hít chút khí trời đi, trong ngồi xe máy tiếng chắc mệt rồi.

- Ủ.

Lượm bước xuống xe, quan sát xung quanh. Từ nhỏ, Lượm đã được huấn luyện rất nghiêm khắc về thính giác, khứu giác và thị giác. Giác quan của anh rất nhạy, Lượm đã nghe được tiếng chân đạp lên lá khô trong rừng.

Chợt, Nhiên đưa trước mặt Lượm cây xúc xích và chén tương cà. Lượm quay qua nhìn Nhiên thối mác:

- Anh ăn đi, xúc xích anh yêu cầu đó. Cái này chấm tương cà ăn mới ngon.

Nhiên cười hí hí nham nhở. Lượm cầm cây ghim có ghim cây xúc xích, quan sát rất đăm chiêu, nhưng cũng cắn thử. Nhiên thì đang ăn ngon lành, vì thật sự đi từ sáng đến giờ, Nhiên rất đói.

- Xúc xích này ăn thì ngon, nhưng đâu có đáng yêu. Sao em có thể so sánh với sự thiêng liêng của tạo hóa.

- Phụt!

Mặt ai kia lãnh đủ cá viên chiên đã nghiền hòa lẫn với tương cà và nước bọt, từ xa nhìn như bị thương đầy mặt. Lượm vừa quay qua hỏi Nhiên đã hốt trọn ổ. Nhiên luống cuống lấy khăn giấy ra lau mặt cho lượm, càng lau càng chi trét ra thêm. Lau xuống tới cổ, trúng trái khế khiến Lượm bị sặc. Cô vội vàng với chai Sting đầu đưa Lượm uống. Còn tay thì vỗ vỗ lưng cho anh.

Trong rừng, Gato trông thấy có cô gái đang đánh thùm thụp vào lưng Ali, mặt Ali thì máu thịt be bết. Cô gái kia cứ đánh khiến anh khum người, ói ra toàn máu (sting đầu đấy). Gato tức giận, lập tức giương cung bắn thẳng về phía Nhiên.

Lượm bị sặc đến đỏ mặt, tía tai, đang cố ói miếng xúc xích ra, nên lơ là cảnh giác xung quanh. Nhiên vẫn đang vỗ lưng cho anh, cô tính quay lên lấy nước suối thì thấy có mũi tên đang bay về phía Lượm. Không kịp suy nghĩ, cô đẩy Lượm ngã ra đất, Nhiên né không kịp nên hứng trọn mũi tên vào ngay ngực. Lượm hốt hoảng thấy Nhiên ngực đầy máu từ từ khuy xuống. Anh chạy lại, đỡ Nhiên, ôm cô vào lòng.

- Sao em ngốc vậy hả?

- Anh! anh, em nhờ anh một chuyện.

Nhiên thì thảo, sặc sụa, miệng phun ra bọt máu. Tay Nhiên run run móc trong túi ra hai chiếc chìa khóa đưa cho Lượm.

- Chìa khóa nhà và két sắt. Mật mã:3112. Anh làm ơn....em còn ba mẹ ở quê, lo cho họ...."Ặc....Ặc...Ặc"

Nhiên ho thêm mấy tiếng rồi nhắm mắt buông xuôi. Lượm ghì chặt Nhiên vào lòng, anh hét lên đầy đau đớn "ah...ah....ah"

Gato và Arash bước ra ngạc nhiên nhìn Ali, họ chưa bao giờ thấy Ali bị thương, đôi mắt đỏ ngầu hung ác như vậy.

- Mũi tên này ai bắn?

- Em! Em chỉ bảo vệ anh thôi mà.

- Tôi sẽ nhớ mặt cô, chúng ta sẽ gặp lại, sớm thôi.

Họ đang trao đổi bằng tiếng Việt, nên Arash đứng kẻ bên hiểu được rất ít.

Lượng bỗng Nhiên đứng lên quay lại nhìn Gato, mặt anh đánh lại chuyển xanh trắng. Dù rất tức giận, nhưng việc cần làm bây giờ là đưa Nhiên đi bệnh viện cấp cứu gấp. Chắc chắn, anh sẽ bắt chủ của mũi tên độc ác kia trả giá gấp bội. Lượng phóng xe đi, bằng tốc độ "ánh sáng".

- Mau! Đuổi theo Ali.

Gato và Arash đi ra tới bìa rẻ rừng, có chiếc xe 16 chỗ chờ sẵn. Họ lên xe, Arash lập tức cầm Laptop gõ gõ gì đó.

- Anh mau truy hệ thống camera giao thông, xem thử xe kia đi hướng nào? Ali hình như hơi lạ, phải tìm hiểu xem phải Ali đang bị ai khống chế để cứu kịp thời.

- Ủ! Tôi hiểu.

Arash truy theo tín hiệu camera, phát hiện xe của Lượng đang quẹo ra quốc lộ, lập tức kêu tài xế đuổi theo. Nhưng ra đến đường lớn, camera rất ít nên họ mất dấu xe của anh.

Nhiên được đẩy vô phòng cấp cứu, lát sau y tá chạy ra:

- Xin hỏi ai người nhà bệnh nhân?

- Tôi là chồng cô ấy.

- Là anh! Hai vợ chồng anh cũng có duyên với bệnh viện này nhỉ. Cô ấy mất máu nhiều quá, ngân hàng máu bệnh viện không đủ.

- Vậy lấy máu của tôi.

- Anh theo tôi đi xét nghiệm.

Máu của Lượng rất lạ, có đặc tính của máu O, nhưng rất thuần khiết, sạch đến không thể sạch hơn. Lại chỉ chứa phần lớn nguyên bào có kháng thể cực mạnh. Nghĩa là, ai mang dòng máu này không lo bị bệnh, bị thương cũng sẽ mau lành. Nữ y tá trầm trồ:

- Tốt quá, máu quá tốt.

Mất đi lượng máu truyền cho Nhiên, Lượng hơi choáng váng. Qua một đêm nghỉ tại bệnh viện. Nhiên tỉnh lại, thấy Lượng đang nắm tay cô ngủ gục bên giường. Nhiên vui mừng vì mình vẫn còn sống, còn ông chồng hờ kia nữa. "Anh cứ tận tâm với em như vậy, càng ngày, em càng không muốn anh nhớ lại rồi, chồng yêu à". Lượng thức giấc, dùng tay sờ lên trán của Nhiên, thấy cô không sốt nữa, mới thở phào vô nhà vệ sinh rửa mặt. Quay ra đã thấy Nhiên ngồi tựa đầu giường, nhìn anh cười. Mặt Lượng sa sầm, đi lại ngồi xuống bên cạnh giường:

- Em muốn chết lắm à? Lẽch chút nữa là vô tim đó biết không?

- Nè! Em vừa cứu anh đó, thái độ với ân nhân cứu mạng mình vậy đó hả?

- Ai cần em cứu, từ đầu anh đã biết có người trong rừng.

- Biết sao không tránh, để em đỡ giùm anh?

- Anh!???

Lúc đó, do bị sặc nên anh mất cảnh giác là thật. Nhưng mà cô vợ này, biết anh đau lòng đến nghẹt thở không hả. Em hi sinh tính mạng vì anh, chẳng lẽ anh có thể sống vui khi không có em sao? Thiệt là ngốc mà. Khi ôm thân thể đang lạnh dần không sức sống của Nhiên, có nỗi đau bóp nghẹt tim anh, đau hơn rất nhiều lần trước bị xe Nhiên đụng trúng. Anh mới biết rằng, anh yêu cô vợ này hơn bất gì trên đời này. Anh tự nói với lòng, nếu lần này em thoát khỏi tay tử thần, anh sẽ phải cho "game over", dù em muốn hay không, vợ à!

Không muốn để Nhiên một mình trên xe cấp cứu, nên dù còn hơi choáng, Lượng vẫn lái xe chở Nhiên lên bệnh viện Đà Lạt đường thương. (từ Nam Cát Tiên lên Đà Lạt gần hơn về tp á).

Lên đến bệnh viện Đà Lạt, bác sĩ khám cho Nhiên, vết thương ổn, đang lên da non nên không có gì đáng lo. Họ cũng rất ngạc nhiên vì vết thương khá sâu lại có thể lành nhanh như vậy.(nhờ mấy xí máu của thái tử Ali đấy, tội anh soái ca của tui quố). Bác sĩ cho Nhiên về nhà tịnh dưỡng, sẽ thuận tiện hơn.

Do đi đoạn đường dài, trời bắt đầu tối nên Lượng thuê khách sạn qua đêm. Sáng mai về lại thành phố. Lượng không có CMND, nên đành lấy của Nhiên đưa đặt phòng khách sạn. Phòng của họ có view nhìn ra Hồ Xuân Hương. Buổi tối, dưới ánh trăng nước lấp loáng hắt vào phòng rất đẹp. Nhiên mệt mỏi vì ngồi xe cả ngày, thêm phần bị thương nên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Lượng đi dạo quanh khuôn viên khách sạn:

- Muốn gì thì ra mau!

- Ali! Đúng là anh rồi (Gato nói tiếng Mali, nhưng Lượng nghe lại hiểu rõ như tiếng mẹ đẻ vậy, anh bắt đầu khó hiểu bản thân mình)

- Tôi không phải Ali, tôi tên Lượng (theo bản năng, Lượng trả lời lại bằng tiếng Maili).

- Anh đang dùng tiếng gì để trả lời tôi vậy anh Lượm?

Lượm im lặng, anh dùng thứ ngôn ngữ kia một cách thuần thực như vậy, chẳng lẽ, anh là Ali gì đó, Nhiên đang lừa dối anh sao? Nhưng vì lý do gì?

- Ali là ai?

- Thái tử xứ Maili. Chồng của em!

- Cô! Tôi là chồng cô.

- Ali, em không biết vì sao anh phải tự nhận mình là người khác. Nhưng em tìm anh để báo anh một tin. Ba của anh, quốc vương Maili đang bệnh rất nặng, công nương phải em tới đây tìm anh về vì anh đã mất tích hơn 1 tháng rồi. Công nương rất buồn và lo lắng cho anh.

- Cô đi đi, đừng rình rập quanh đây, tôi sẽ suy nghĩ về những gì cô nói.

- Nhưng ba mẹ đang trông ngóng anh từng ngày. Quốc vương không thể chờ lâu hơn nữa.

Gato nắm cánh tay Lượm giữ anh lại khi anh chuẩn bị quay đi lên phòng. Lượm bực mình, anh rất ghét loại người lây nhây, hưởng chi loại phụ nữ độc ác, dùng vũ khí ám sát giết người tay không tác sát. Lượm chán ghét hất tay cô ta.

- Đừng chọc vào sự nhân nại của tôi. Món nợ kia, cô chưa trả chứ không phải tôi không tính. Nhớ đó!

Gato nhìn bóng lưng Ali đi khuất, cô ta tức giận nắm tay thành nắm đấm. Anh vì cô gái kia muốn tính sổ với tôi? Cha mẹ cũng không cần. Chờ đó Ali, một ngày nào đó, anh sẽ phải quỳ xuống cầu xin tình yêu của tôi, Ali à!

(bà này hoang tưởng không nhẹ).

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Bối vì anh yêu em

Lượm bước lên phòng, tâm tư khá nặng nề. Nếu lời cô gái kia là thật, vậy thì tôi là gì của Nhiên? Sao lại đi lừa dối rồi dùng cả sinh mạng để cứu tôi nếu tôi không phải là chồng em? Xâu chuỗi lại ngày tháng vừa qua ở bên nhau, tuy Nhiên nói năng có hơi "quá", nhưng cô ấy đúng là rất tốt. Vừa tốn tiền, vừa tốn sức cho một người xa lạ sao? Nguyên nhân là gì đây. Mà biết làm sao khi tôi cũng bắt đầu xem em là vợ của mình.

Ngắm Nhiên đang ngủ thật bình yên, gương mặt đã có chút huyết sắc. Đắp lại mền cho cô, đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xòa, chạm nhẹ vào gương mặt thanh tú. Tâm tình anh lắng lại không ít. Dường như chỉ có em mới làm cho anh thấy bình yên. Nhiên đang mơ, mỗi anh đảo chầm chầm đang nói gì lý nhí không rõ. Lượm khom người sát Nhiên để nghe thử cô nói gì. Chẳng những không nghe được, càng cúi sát, mùi hương hoa ly thoang thoảng từ mái tóc, thêm mùi hương dịu ngọt từ cơ thể của Nhiên, phảng phất hơi thở ấm nồng vô tình thổi vào tai Lượm, khiến cảm xúc anh tăng cao. (thái tử nhà ta nhạy thính giác và khứu giác á). Lượm ngồi thẳng người, ánh mắt ngưng trọng, đây không phải lần đầu anh sinh ra cảm giác ham muốn. Lần nào cũng tại cô vợ này. Lúc trước anh nghĩ do vợ chồng quen hơi, nhưng nếu không phải vợ mà anh vẫn, chẳng lẽ anh là người đồi trụy vậy sao? Lượm lắc đầu cười khổ, đứng lên, bước ra ban công....ngắm hồ.

Nửa đêm Nhiên thức giấc, phòng vẫn để đèn ngủ ánh sáng dịu nhẹ, nhưng không thấy Lượm. Sau giấc ngủ hơn 5 tiếng(từ 7g tới 12g), Nhiên thấy khỏe hẳn, sờ trên ngực, thì thấy vết thương đã lành, chỉ còn lại chấm tròn sẹo bé bé. Cô cũng thần phục "sao da mình hiền quá". Để chân xuống sàn gỗ lạnh giá, Nhiên thoáng rung mình, tìm xung quanh chẳng thấy dép đâu, thôi kệ, đi một lúc sẽ quen. Nhiên mở màn nhìn ra ban công, một thân ảnh cao ráo đang suy tư nhìn xa xa. Lượm đứng thẳng người, hai tay đút túi quần. Dưới ánh sáng của trăng rằm mùa thu hòa cùng ánh sáng lấp lánh nước hồ, Lượm như ma vương ngạo nghễ, nhưng đây cô đơn. Dưới đường, xe cộ thưa vắng, chỉ còn vài ngọn đèn đường trợ trợ hứng cái lạnh của đêm. Nhiên mở cửa, vòng tay ôm sau lưng anh. Không hiểu sao cô làm vậy, chỉ biết khi thấy bóng dáng cô độc của anh, cô chỉ muốn ôm anh, mặc kệ anh là ai. Người kinh, người dân tộc, già hay trẻ, cô không quan tâm. Chỉ biết sau khi chết đi sống lại, Nhiên nhận ra cuộc đời vô thường, ngắn ngủi lắm, nên Nhiên muốn được một lần sống thật với cảm xúc. Con gái mà, Nhiên cũng chỉ mới 25 tuổi, Nhiên cũng mơ ước có anh chồng đẹp trai, tài giỏi. Anh ấy đang ở đây, quan tâm, chăm sóc cô như người chồng thực thụ. Đêm nay, anh ấy cô đơn như thế. Nhiên sao đành lòng. Thế là Nhiên chủ động ôm anh, theo bản năng của người vợ.

Được vòng tay bé nhỏ ôm từ phía sau. Tầm lưng của Lượm cảm nhận rõ sự "nhấp nhô" ấm áp đang áp sát trái tim anh, làm nó loạn nhịp. Lượm quay lại, cúi nhìn Nhiên, cau mày không vui. Nhiên then thùng, gò má ửng hồng trên làn da trắng mịn, nhưng thấy Lượm nhìn mặt, cô lại thấy xấu hổ. "sao mình lại có thể dày mặt ôm đàn ông kia chứ, chắc anh ta nghĩ mình..., thật là muốn độn thổ. Nhiên vừa tính quay vô trong, đột nhiên bị Lượm nhắc bổng cô lên, bế cô vào phòng. Nhiên sợ té vô thức vòng tay lên cổ của anh, Lượm vẫn không quên một chân ngoắc ra sau đóng cửa ban công. Lượm đặt Nhiên lên giường, ngồi đối diện quan sát cô. Nhiên cứ cúi gầm mặt, cô đang bối rối, miệng muốn giải thích nhưng cũng chẳng biết nói sao nên lại im. Nhìn đôi cánh môi anh đảo cử hể rồi khép như gọi mời, hương thơm thanh thuần từ cái ôm vừa rồi bao lấy anh. Lượm không chịu nổi nữa liền cúi xuống ngậm lấy cánh môi kia. Lần đầu hôn nên anh hơi vô vấp, Nhiên tròn to mắt bị đơ trong vài giây, rồi rất nhanh dùng tay đẩy Lượm ra. Sức phụ nữ làm sao so với đàn

ông, càng đẩy, Lượm càng "muốn" nhiều hơn, vì môi của Nhiên thật sự rất mềm và ngọt. Rồi Nhiên cũng buông xuôi, vẫn biết một khi đàn ông họ muốn, mà chống cự thì phần thiệt luôn về phụ nữ. Cô đã bị những trận đòn toi tã vì không chịu "chiều" chồng. Thấy Nhiên lơ lửng, Lượm cũng không vồ ép nữa, anh nhẹ nhàng mon trón cánh hoa mềm mại ấy, "uhm! Rất ngon". Lượm ngừng lại, cúi nhìn Nhiên.

- Game over nha!....vợ! Cho anh nhé!

Giọng nói của Lượm rất ôn nhu, có phần đứt quãng. Lượm nuốt nước bọt, nín thở chờ đợi câu trả lời của Nhiên. Nhiên ngược nhìn anh, ánh mắt Lượm đã nhuộm đầy dục vọng, nhưng anh vẫn cố nịn để hỏi xin em. Sao anh lại đáng yêu đến vậy? Nhiên lại cúi đầu, vẩn vơ làn áo, mặt cô càng hồng hơn. Nhiên lí nhí "game over". Lượm được mở cờ, mừng rỡ cúi xuống tiếp tục gặm nhấm môi Nhiên.

Đặt Nhiên nằm xuống giường, tay anh chậm chạp mở từng chiếc nút áo pijama của cô, toàn bộ cảnh xuân đẹp nhất của người con gái lộ ra, đôi con người của Lượm cũng tới xâm. Anh nửa ngồi nửa quỳ trên giường, cởi áo của mình, động tác cũng rất chậm chạp, tao nhã. (thật ra Lượm đang cố đè dần lại, vì đây cũng là lần đầu của Lượm đóa, sợ làm quá Nhiên sợ ả. Hehehe). Cởi xong chiếc quần dài, chỉ còn độc mỗi quần con, Lượm nhìn Nhiên này giờ vẫn quay chỗ khác không nhìn anh, anh hơi ngạc nhiên. Vừa cởi nốt quần tam giác, vừa nói:

- Em không nhìn đi, "hó" dễ thương vậy mà em lại kêu nó giống xúc xích.

Nhiên đang hồi hộp, nghe thế cũng phì cười (ừ, chỉ với cây xúc xích đã làm tan bao cảm xúc vừa mới nhen nhóm. Minh thể sau này xóa hai từ xúc xích ra khỏi từ điển của An Nhiên này luôn. Nhiên ngốc đầu lên nhìn nó, mặt đỏ bừng lại nằm xuống, nuốt nước bọt, thờ hồn hển. Cũng năm năm chưa nhìn lại, mà của hân thì đúng là "dễ thương" thiệt, hại người ta muốn trào máu mũi. Nhìn biểu tình của Nhiên, Lượm cười, nụ cười vui vẻ xuất phát từ trong tâm.

Lượm nhẹ nhàng hôn cô, từ trán, tới mắt, vàng tai, mũi và môi. Mỗi nơi đều in dấu rất nhẹ nhàng, nâng niu. Cả hai cơ thể nóng dần lên đến 39 độ yêu, họ hòa nhau thật "nhịp nhàng sâu lắng". Bên kia tại đất nước Maili, cây Ali đã trở ra một bông hoa rực rỡ.

Công nương như thường lệ ghé vào thăm chậu cây Ali, thấy cây khai hoa thì mừng rỡ. Có lẽ, nó xa Gato lâu quá nên mới....cũng mừng, hi vọng lần này về sẽ có trái kim cương.

Sau khi trải qua trầm luân, Lượm vẫn ôm An Nhiên nằm trên giường.

- Lần sau em xuống giường phải mang dép, còn ra ngoài phải mặc thêm áo khoác. Nếu anh còn thấy em không áo, không dép thì dù em có ôm anh, em vẫn bị phạt.

Nhiên đang gối đầu trên vai Lượm, nghe thế liền gật gật đầu. Thì ra anh lo cho mình, cứ tưởng anh bực vì mình chủ động. Mong sao anh mãi là chồng em, chúng ta sẽ bắt đầu từ hôm nay.

- Anh nè! Nếu chúng ta không phải vợ chồng, anh có....anh có...làm...

- Anh sẽ.....chỉ là anh sẽ làm quen em trước, cưới em rồi cũng như vừa rồi.

- Vậy anh lờ quá rồi, không tốn thời gian làm quen.

- Chúng ta là vợ chồng rồi mà, lúc trước anh không làm quen em à?

- ờ, ừ...không nhớ. Minh li thân nên quên rồi.

- Ngốc! Làm quen hay không thì giờ anh cũng làm chồng em rồi.

- Nhưng anh có tự nguyện không?

- Không ai ép anh được đâu?

- vì sao anh muốn làm chồng em? Minh hợp thì tới, không thì tan thôi.- Nhiên buồn buồn.

- Bởi vì ANH YÊU EM! Anh của quá khứ anh không nhớ thật, nhưng anh của hiện tại đang yêu em, và tương lai cũng thế, khác biệt có chăng ngày mai sẽ nhiều hơn hôm nay. Tình cảm vợ chồng sẽ bắt đầu xây dựng lại từ hôm nay, vợ nhé!

Nhiên ngược nhìn anh, ánh mắt long lanh chực trào. Cô hạnh phúc quá, cô sẽ báo cho ba mẹ ở dưới quê, chắc họ mừng lắm. Nhưng cô không thể có con, nhưng thôi kệ, chỉ cần được anh yêu thương là đủ. Nhiên sẽ lựa ngày nào đó nói thật với Lượm, rồi anh muốn tính sao đều theo ý anh. Nhiên có anh của hôm nay, được anh yêu thương trọn vẹn đã là quá nhiều. Cô luôn tâm niệm. "hãy cứ tin mình được yêu hôm nay, nhưng đừng nghĩ rằng sẽ được yêu mãi mãi".

Trong chiếc xe 16 chỗ, Gato cay cú vì bị Ali dẫn dắt. Mặt Gato đánh ác, móc trong giỏ xách ra đóa hoa Vô Ưu ☐, loài hoa mang chất độc kích thích máu não. Mạch máu không luân chuyển kịp gây tắc nghẽn vùng não tiềm thức, làm mất trí nhớ. Uống quá liều, vỏ não hoạt động quá mạnh sẽ đứt mạch máu từ vong (đột quỵ). Gato đưa hoa cho Arash:

- Anh tìm chỗ điều chế thành nước, để sẵn trong ống tiêm.

- Cô muốn hạ độc Ali?

- Ali không nhớ mình là ai, anh ta tự nhận mình tên Lượm, tên của người kinh, với thân phận chồng của cô gái kia. Tôi nghĩ thà cho anh ta quên hết đi, (nó muốn Lượm quên Nhiên nhà ta), mình mới có thể đem Ali trở về. Với tính cách của Ali, anh cũng hiểu khuyên anh trở về là chuyện không thể. Còn chờ Ali nhớ lại thì e rằng quốc vương không chờ được.

Arash trầm ngâm, lớn lên cùng với Ali, sao anh không hiểu tính tình của người bạn thân này chứ. Nhưng nếu làm vậy, tội cho cô gái kia quá. Cô ấy không ngần ngại đỡ mũi tên chí mạng cứu Ali. Còn nếu cứ để như vậy, Ali không nhớ mình là thái tử, chắc chắn sẽ không chịu về Maili, mà quốc vương ngày càng yếu. Đánh theo cách của Gato thôi, dù sao đối với vương quốc Maili, cô cũng chỉ là nhi nữ. Không có Ali, cô vẫn sẽ tìm được người khác. Nhưng quốc vương Maili chỉ có một Thái tử.

Bạn đang đọc truyện *Chông Nhật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Trở về maili

Sáng sớm, Nhiên thức trước Lượm, cô tranh thủ điện thoại hỏi về hàng của mình đang ở cửa khẩu. Xong xuôi, kiểm tra giỏ xem tiền còn đủ không. Mọi thứ vẫn ổn, Nhiên thở phào, đi lại giường đánh thức Lượm. Dù ở chung với nhau, nhưng đây là lần đầu Nhiên thấy tướng ngủ của Lượm, rất bình yên. Nhiên cứ ngồi ngắm rồi tủm tủm cười, "chồng của mình đáng yêu quá, nhìn cái miệng muốn cạp cho phát, đẹp trai gì mà dành hết phần thiên hạ. Mà anh ngủ say vậy, hôn 1 cái chắc không biết đau ha". Nhiên nhắm mắt, khom người đặt nhẹ nụ hôn trên môi Lượm, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước. Nhưng ai kia nào có dễ dàng chịu "thiệt thòi", lập tức biến bị động thành chủ động, lật người đè Nhiên dưới thân, ăn "cháo lười". Lúc đầu còn nhẹ nhàng, càng ăn càng tham lam, muốn nhiều hơn. Tay lượm lần mò đến hàng nút áo của Nhiên, Nhiên phụng phịu chụp tay Lượm:

- Trời sáng rồi chồng à! Em vẫn chưa ăn gì từ tối qua tới giờ đó.

- Hôm qua anh cho em "ăn" rồi mà, không đủ à. Vậy thì "ăn" tiếp nhé.

- Anh!!!! Em không nói vụ kia, em nói em đói bụng, cần ăn thức ăn í.

- À! Anh lại tưởng.... Ừ, anh làm vệ sinh xong mình đi ăn.

Ở Maili, khi đàn ông phóng tính vào phụ nữ, họ gọi là cho phụ nữ "ăn" thứ quý giá thiêng liêng của đàn ông. Nôm na giống như trình tiết của phụ nữ ở đây. Chỉ được cho 1 người mà thôi, và người đó phải là người mình yêu thương. Vì đàn ông lần đầu quan hệ sẽ rất mất sức, mệt và đói. Mà phụ nữ ăn càng nhiều sẽ càng đẹp ra (hình như nó cũng đúng với ở xứ mình nhì). Họ không coi trọng trình tiết của phụ nữ lắm, mà ngược lại rất quan trọng "lần đầu của đàn ông". Vì một khi cây Sóng Đồi ra hoa, phải nhỏ giọt máu của người yêu thương mới kết trái long lanh. Hoàng tộc kết trái đá quý, dân thường ra trái pha lê. Đó sẽ là biểu tượng tự hào của nhà ấy vì con trai họ thuần khiết và chung thủy. (mình muốn làm công dân của Maili quá). Tiềm thức của Ali nên Lượm tưởng nhầm Nhiên muốn "ăn" nữa cho đẹp da. □□□□

Họ cùng ăn sáng, rồi chạy xe ngược về cửa khẩu lấy hàng. Đi ngang qua lô rừng cao su vắng xe qua lại, bất ngờ Lượm bị chặn bởi chiếc xe 16 chỗ. Linh tính chuyện không hay, Lượm bảo Nhiên ngồi yên trong xe đợi, còn anh bước xuống xe, đi nói chuyện với tài xế xe 16 chỗ.

- Xe tôi bị hư, đang chờ xe kéo, anh thông cảm!

- Phiền anh đậu xe sát lề, cho xe tôi qua.

- Xe bị chết máy giữa chừng. Anh có thể phụ tôi đẩy xe, tôi điều khiển vô lăng tấp sát vô lề.

- Sao! Mình tôi đẩy chiếc này.

Người tài xế cười hề hề (gian thấy ón).

- Hết cách rồi, hay anh leo lên điều khiển, tôi đẩy.

- Thôi, xe quen điều khiển dễ hơn, để tôi đẩy.

Lượm kéo tay áo kên cao, cố gắng dùng sức đẩy xe di chuyển. Người tài xế điều khiển vô lăng, mắt nhìn kính chiếu hậu phía sau, ra dấu hiệu Ok với Gato đang nấp sau cây cao su. Gato gật đầu, giương nỏ lên nhắm vào Lượm. Lượm tuy đang đẩy xe, nhưng anh vẫn ngửi được trong không khí có mùi của hương hoa vừa lạ vừa quen (hoa vô ưu đó), đang cố gắng nhớ xem mùi gì, bỗng có tiếng xé gió lao vun vút về phía anh. Lượm nhếch môi cười, chỉ bằng tốc độ của mũi tên này muốn hạ gục anh, quá xem thường anh rồi. Mũi tên bay gần tới Lượm, rất nhẹ nhàng. Lượm nhích nhẹ người qua bên phải, mũi tên cắm ngay vào cửa đuôi xe.

Gato thất bại, ra hiệu cho vệ sĩ tấn công "bất sống an toàn, không được làm anh ấy bị thương". Đám người xông lên vây lấy Lượm. Lượm đứng đó, gương mặt đanh lại. Nhiên tính chạy xuống xe nhưng Lượm kịp ngăn lại:

- Em ở yên đó, block hết cửa lại. Em không giúp được anh thì đừng làm anh phân tâm.

Nhiên thấy cũng có lí nên ngồi yên trong xe, block cửa. Lượm nhìn một lượt những tên vệ sĩ đang bao vây anh. Tròng đen mở rộng làm mắt Lượm tối xầm thật đáng sợ, vệ sĩ tuy chưa chiến đấu đã rét run. Gió bắt đầu thổi lớn, mây đen vùn vụt trên bầu trời, lá cao su bay tán loạn. Nhiên ngồi trong xe lo lắng không yên, cô đã bấm gọi công an, gửi luôn hình chụp định vị, hi vọng họ đến kịp. Gato tuyệt còi, 5 tên vệ sĩ xông lên. Lượm xoay vòng, đâm đá như phim kiếm hiệp. Chiêu thức của anh cũng lạ, nếu Lượm có nội công, chắc chắn sẽ là đại cao thủ ở thời cổ. Lần lượt mấy tên vệ sĩ bị đánh tơi tả. Cuối cùng Arash xông lên, họ đánh nhau gần như ngang tài, ngang sức. Lượm khá thấm mệt, (tất nhiên rồi, mất mấy xí máu, thêm mất sức vì cho "ăn" nửa□□□□), một chọi sáu, anh đâu phải siêu nhân. Trời bắt đầu đổ mưa, máu từ mấy tên cận vệ loang trên mặt đường. Nhìn thấy máu loang dưới đất, những hình ảnh người anh đẩy vết thương, chạy trốn trong rừng bỗng chớp lóe. Lượm đang rất căng thẳng và đau đầu. Quay nhìn Nhiên ngồi trong xe, gương mặt cô tái nhợt vì lo lắng cho anh. Tâm tình Lượm như nổi điên, mắt anh hằn lên tơ máu đỏ. Vì sao không tha cho anh, cứ muốn diệt anh hết lần này đến lần khác.(đây là tâm trạng bộc phát từ tiềm thức của Ali khi nhìn thấy máu, nhưng do hôm nay kèm trời mưa nên kí ức xưa trở về nha). Lượm nhìn Arash khinh khỉnh cười, nụ cười man dại của kẻ khát máu đang chuẩn bị hạ sát con mồi. Lượm lao tới tấn công Arash bằng những chiêu tàn độc nhất. Nãy giờ, Arash toàn thủ, gờ buộc anh phải công để bảo toàn tính mạng, và dừng Ali lại. Ali một khi nổi điên thì không ai có thể chế ngự, ngay cả Arash. Arash dùng sức đánh vào đầu Ali để anh ngất, nhưng Arash càng công thì Ali càng mạnh bạo điên cuồng hơn. Gato thấy Arash sắp chịu không nổi, liền chạy tới rút ống tiêm đang cắm cửa đuôi xe. Arash thấy Gato, hiểu ý cầm cự phân tán sự chú ý của Ali. Nhiên ngồi trong xe thấy Gato cầm tiêm muốn đâm anh, vội vàng lao ra khỏi xe, chạy lại phía Lượm hét to:

- Chồng! Phía sau anh.

Lượm quay phắt lại, chụp tay Gato, bẻ ngược ra sau, kim tiêm rơi xuống đất. Anh hung hăng đập Gato ngã lăn. Vội vàng chạy về phía Nhiên. Quả nhiên, chỉ có cô gái này mới làm cho anh tâm tĩnh dịu lại. Dưới màn mưa, anh ôm chầm Nhiên thật chặt, hôn thật mạnh lên môi cô.

- Kêu lại lần nữa anh nghe!

Nhiên mắc cỡ cúi đầu: chồng.

Lượm lại ngira đầu cười, thật vui vẻ sáng khoái. Đầu bên này, Gato đau điếng nằm bẹp dùm, nhưng vẫn cố lết đến nhặt lại ống tiêm đưa cho Arash.

- Mau! Kéo không kịp nữa.

Arash nhìn Gato bị thương nặng vậy, vẫn cố "giúp" Ali. Anh nắm kim tiêm, gạt đầu quyết tâm hơn. Arash phóng nhanh đến đâm vào lưng Lượm. Nhiên thấy Arash chạy tới, tính xoay người đỡ chiêu đỡ cho anh. Nhưng Lượm nhanh hơn, ôm ghì cô trong lòng xoay lại, hứng trọn mũi thuốc Vô Ưu. Thuốc độc chạy thẳng đến đại não khiến đầu anh đau đớn. Ali ôm đầu hét lên thất thanh, máu từ mắt và tai anh chảy ra, rồi anh gục xuống trên vai của Nhiên.

Nhìn thấy mặt Lượm đầy máu, tóc tai rũ rượi vì nước mưa. Nhiên òa khóc thảm thiết.

- Không! Chồng ơi, anh tỉnh lại đi. Mình chỉ mới yêu nhau có một ngày à, anh nỡ bỏ em sao. Anh tỉnh lại đi, mỗi ngày, em sẽ gọi anh là chồng. Em không xem anh là người dung nữa. Anh xài hết tiền của em cũng được, chỉ cần thấy anh cười thôi. Nhiên ôm Lượm nức nở, thất thần. Cả hai đều ướt sũng, máu và nước mắt hòa cùng nước mưa, bóp nghẹt trái tim của Nhiên. Gato ôm bụng vẫn còn đau đi tới chỗ Ali, cùng Arash lôi Ali ngược về xe 16 chỗ. Nhiên hoảng loạn, nắm cánh tay của Gato.

- Các người cần bao nhiêu tiền, tôi cũng đưa, hãy để anh ấy ở lại.

- Cô có bao nhiêu tiền cũng không đủ

Gato lên tiếng, Nhiên lại quay qua nắm tay Arash van nài:

- Chỉ cần hai người ra giá, nhất định tôi sẽ có cách. Hay là các người buôn bán nội tạng. Vậy hãy lấy tôi đi. Anh ấy trông vậy thôi chứ hơn 50 tuổi rồi, tôi còn trẻ, lấy tôi bán sẽ có giá hơn. Không tin, tôi lấy CMND cho các người xem.

Chỉ có Gato hiểu được Nhiên nói gì, còn Arash tiếng hiểu tiếng không. Nhưng thấy biểu hiện của Nhiên, anh có thể đoán ra muốn nói gì. Anh cũng thấy đau lòng thay cô. Nhưng đâu thể thay đổi được nữa. Arash thở dài, gạt tay Nhiên ra rồi kéo Ali đi. Bên kia thì Gato kéo phụ.

Nhiên vội vã đuổi theo, cô vấp ngã sông xoài. Đầu gối cô loang dòng máu đỏ tươi, Nhiên cũng mặc kệ, cà nhắc đuổi theo thân ảnh Lượm đã được nhét lên xe. Cô cứ cố gắng lết một chân đau đi theo. Chiếc 16 chỗ lạnh lùng nổ máy, mang theo chồng của cô khuất dạng trong làn mưa nhạt nhòa. Nhiên vô lực, gục ngã, và ngất đi. Trong một đêm mưa, cô đã nhặt được ông chồng mơ ước. Và trong một ngày mưa, cô đã mất người ấy. Tất cả như giấc mơ, ám ảnh Nhiên mỗi đêm. Giấc mơ đau lòng làm con người hóa điên dại.

Ali nhanh chóng được đưa lên tàu trở về Maili. Các bác sĩ cấp cứu anh liên tục trong hơn 36 tiếng, giải độc, lọc máu, đo điện não đồ... Do máu của Ali có kháng nguyên khá mạnh, nên khắc chế được độc của hoa vô ưu. Do anh mất quá nhiều máu nên tạm thời chỉ không chế một phần độc hoa. Nên Ali đã quên đi một phần kí ức, kí ức đẹp của Lượm và Nhiên.

Ali tỉnh lại, đầu đau như búa bổ. Anh ôm đầu, cố nhớ chuyện gì đã xảy ra, hình ảnh cứ nhập nhòa ảm hiện

- Con tỉnh rồi.

- Bà, bà là?

- Mẹ là mẹ con. Đây là Gato, vợ con. Con tỉnh lại thì hay quá. Cực khổ lắm, Gato mới mang được con trở về. Mỗi ngày nó đều đến chăm sóc, chờ ngày con tỉnh lại.

Ali nhìn người phụ nữ trung niên đang nói kia. Gương mặt bà phúc hậu, đẹp đẽ và hiền lương. Nhìn bà khóc, anh cũng đau lòng. Anh có cảm giác rất thân thuộc. Còn cô gái này, là vợ sao anh sao?

- Mẹ! Mẹ đừng khóc.

- Con! Con nhớ ra mẹ sao?

- Không! Nhưng mẹ là mẹ thì con gọi. Khi thấy mẹ khóc, tim con khó chịu lắm.

- Nhóc kờ của mẹ. Không sao rồi, con về là được rồi. - Công nương ôm chầm Ali, đôi mắt già nua chảy ra giọt lệ hạnh phúc.

- À, con với Gato đã "khai hoa". Vậy rặng tịnh dưỡng, mẹ sẽ thay con tổ chức đám cưới.

Ali chỉ không nhớ một số người, nhưng nhờ hoa Vô Ưu giúp anh khai thông một số mạch máu(thông chỗ này, tắt chỗ khác, buồn thiệt chứ). Nên anh vẫn biết mình là người Maili, và nhớ phong tục nước mình. Anh quay qua nhìn Gato, hơi cau mày, mình đã cho cô gái này "ăn"? Sao mình chẳng có ấn tượng gì hết. Công nương tưởng anh mệt, nên kêu Gato ra về. Gato muốn ở lại ngắm Ali lắm, nhưng lời của mẹ chồng tương lai, nên cô đâu dám cãi.

Một tháng sau, Ali bình phục hẳn. Nhưng vì không muốn thành hôn, nên anh cứ giả vờ rề rà chưa khỏi. Mà bác sĩ đối với loại bệnh " giả bộ" này cũng bó tay. □□□□□

Bệnh tình quốc vương đã vào giai đoạn cuối, nên ông quyết định truyền ngôi cho Ali. Ông biết trong hoàng tộc, cha của Arash- Hussen có dã tâm rất lớn. Ali mất tích chắc chắn hẳn có nhúng tay. Nên nhân lúc ông còn sống, ông sẽ truyền ngôi cho con, thằng bé cũng đã " khai hoa", sẽ rất nhanh có cháu củng cố địa vị. Ông muốn thấy con lập gia đình trước khi mất. Ông triệu kiến Ali vào cung, có mặt đầy đủ hoàng tộc.

- Kính thưa các dòng tộc cao quý của hoàng gia. Tôi- quốc vương của Maili, nay tuổi già, sức yếu nên muốn truyền ngôi lại cho Ali. Còn tôi lui về ở ẩn, an hưởng tuổi già.

Đang nói tới đó, quốc vương cảm thấy một kinh khủng. Ông ho liên tục, chột phun ra bùm máu rồi đột tử. Trong đám hoàng tộc. Hussen tức tối vì tính toán cả đời, vẫn bị chậm. Thằng nhãi đó trở về và quốc vương đã kịp truyền ngôi cho nó. Nhưng không sao, nó cứ bệnh hoạn vậy, ta cũng dễ sai khiến. Rồi một ngày không xa, người sẽ đi theo cha người thôi, thái tử Ali. Ông ta hăm hăm rời khỏi. Không thêm quan tâm sống chết của quốc vương. Ali tuy có đau lòng, nhưng vẫn đủ nhạy bén nhìn ra thái độ của Hussen. Khi đăng cơ, người đầu tiên anh phải diệt chính là hắn.

Ps: chia sẻ, bình luận tám chút đi bạn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Anh ấy chết rồi

Ngày hôm đó, vẫn tưởng sẽ là ngày vui của đất nước có tân vương. Không ngờ lại biến thành quốc tang, tiễn đưa vị vua xấu số. Công nương quá bi thương lâm trọng bệnh. Ali đứng ra lo hậu sự cho cha chu toàn. Gato thì vui mừng vì ngày Ali đăng cơ sẽ cưới cô làm công nương. (Đời không như mơ đâu mẹ). Sau lễ đăng cơ, Ali tuyên bố sẽ để tang cha 3 năm, và toàn tâm lo cho mẹ, nên tạm thời dừng việc kết hôn. Gato ngoài mặt đồng lòng, an ủi Ali, nhưng trong tâm ả đang rất căm phẫn.

Sau khi Ali lên ngôi, với trí thông minh và những điều anh học từ nước ngoài, anh đã cho áp dụng vào trường học, mở mang dân trí. Anh cũng cho học sinh học thêm tiếng Việt như quốc ngữ thứ hai. Không biết sao từ lúc trở lại Maili, anh rất muốn nghe tiếng Việt, tiếng nói của một cô gái làm tim anh rộn ràng. Xử lý xong triều chính, Ali lại tới nói chuyện với mẹ, không thì thơ thẩn bên ngoài lớp Tiếng Việt, tìm nghe lại giọng nói thân thương trong những giấc mơ, mà anh vẫn chưa tìm thấy.

Đất nước Maili có điện từ gió năng và thủy điện, nhưng vẫn sống nhờ vào tự nhiên là chính. Họ lắp đèn sinh học trong nhà, xài bếp ga VAC. Không có xe máy, nên không khí trong lành mát mẻ, không bị ô nhiễm như bên ngoài.

Phòng ngủ mỗi nhà được xây trên ngọn cây cao, có 3 vách tường, còn một mặt chỉ đóng hành lang bằng cây, để đón gió. Ban ngày thì sinh hoạt dưới đất, ban đêm leo lên phòng trên cây ngủ. Cả đất nước chỉ có phòng của Ali có quạt máy và có 4g xài sóng vệ tinh.

Ali và Arash chơi rất thân với nhau, Ali học được gì hay ho, mua được thứ gì mới đều chia sẻ với Arash. Nên cũng như Ali, Arash rất giỏi về công nghệ, là một hacker giỏi, và có laptop riêng của mình.

Tại Việt Nam, Nhiên được công an cứu. Tuy nhiên, 3 tháng trôi qua mà họ không thể lần ra manh mối vụ buôn người bán nội tạng, thậm chí dấu vết của chiếc xe 16 chỗ cùng những tên vệ sĩ cũng bị nước mưa cuốn sạch. Mỗi ngày, Nhiên đều chạy tới đồn hỏi thăm tin tức của Lượm, nhưng đều thu về con số không. Cũng phải, cô chẳng có gì của Lượm cả, ngoài cái CMND sòn cũ. Ngay cả tên Lượm cũng là do cô đặt. Hôm đó, trời lại đổ mưa. Nhiên cứ mặc kệ, bước đi trong mưa như người vô hồn. Giờ đây, chỉ có trong mưa, cô mới nín giữ kí ức mong manh về anh. Từ ánh mắt, nụ cười, bóng dáng cao ngạo cô đơn, đều như mũi dao nhọn cứa vào tim cô, đau lắm, đau đến nghẹt thở. Mưa đem anh tới rồi mang anh đi, thì mưa ơi, hãy giúp cô xua tan mùi hương của anh, để trái tim cô bình yên, không còn đau đớn nữa. Về trước cửa nhà, Nhiên ngất đi.

Nhiên giao việc lại cho Đức, rồi một mình đón xe về quê, một vùng quê nghèo của dãy đất miền Trung nắng gió, có ba mẹ và là nơi trú thân an yên trước giông bão cuộc đời. Mẹ đón cô bằng nụ cười ấm áp:

- Con gái về rồi! Một lần không con?

- Mẹ!

Nhiên nhìn mẹ, tự nhiên thấy tủi thân, cô sà vào ôm mẹ khóc thút thít.

- Sao thế con gái, đi xe một lần hay sao mà khóc như con nít vậy?

Ba Nhiên đi ra, thấy con gái lớn rồi mà ôm mẹ khóc, ông chỉ mỉm cười trêu mếu, lên tiếng:

- Con gái về sao không vô nhà? Đứng khóc ngoài ấy cho thiên hạ cười cho.

Mẹ Nhiên liếc yêu ba của Nhiên

- Họ cười hờ hững cái răng. Nắng lên cao rồi, vào nhà thôi con

- Dạ!

Nhiên ở với ba mẹ cũng đã hơn 1 tuần, nhưng cô cứ耿耿 như người mất hồn. Ăn uống rất ít, vì ăn gì cũng nhón lại ỏi ra. Nếu không phải khi xưa, chính ba chồng Nhiên làm xét nghiệm nói cô không thể có con, thì với biểu hiện của Nhiên bây giờ, ai cũng đều nghĩ cô mang thai. Mẹ thấy Nhiên gầy gò, xanh xao, không ăn uống được cũng lo. Bà nấu toàn món ngày nhỏ Nhiên thích, cô cũng ăn không vô. Bà chỉ sợ Nhiên bị bệnh bao tử hành, khuyên đi khám thì cô không chịu, đành ép ăn được ít nào hay từng đó.

Đức đến thăm Nhiên vào một ngày cuối tuần, khi công việc tạm ổn, thấy Nhiên gầy ốm, không chịu ăn, giống như tự hành xác mình, Đức bức tức, kéo Nhiên ra góc sân nói chuyện.

- Chị Nhiên! Đã hơn 3 tháng rồi, sao chị cứ dày dạn mình như thế?

- Đầu có, chị bị đau bao tử, không ăn được mà.

- Chị không ăn được, hay chị không muốn ăn? Chị muốn đi theo anh ta phải không?

- Đức! Em nói gì vậy?

- Nhiên! Chị chấp nhận sự thật đi, anh ấy chết rồi. Nếu thật bị bọn buôn nội tạng bắt đi, chị nghĩ có sống được không? Tội tình gì chị từ hành hạ bản thân như thế?

- Không! Anh ấy không chết! Anh ấy rất giỏi, rất tốt. Anh ấy sẽ không chết, chị tin như thế.

- Chị Nhiên! Chị tỉnh lại đi, Lượm đi rồi, hãy để anh ấy được ra đi thanh thản.

Nhiên lắc đầu nguầy nguậy, hai tay bịt lấy hai lỗ tai "không, không phải". Cô chạy vào trong nhà, liền lãnh ngay bạt tai như trời giáng từ cha. Ba cô tức giận, đóng cửa, cầm roi mây quất vào người Nhiên tới bực. Dù không biết lý do ba đánh mình nhưng Nhiên chỉ cong người lại ôm bụng chịu đau, không dám né tránh.

- Nhiên! Mẹ con mang nặng đẻ đau, ba cực khổ nuôi con khôn lớn, để giờ con vì một thằng người dung mà hành mình người không ra người, ngòm không ra ngòm. Con có còn là con của ba mẹ nữa không?

Mỗi lời ông nói là từng lần roi quật xuống, in lên ngang dọc trên da thịt của Nhiên, cũng như sát muối vào tấm lòng cha mẹ. Mẹ cô sót con, chạy ra can ngăn.

- Ông thôi đi, đời con đủ khổ rồi, giờ nó nhớ thương người khác thì đã sao? Tội gì ông đánh nó?

- Nó nhớ thương ai tôi không cấm, nhưng bỏ ăn, bỏ ngủ, tự phá hoại thân thể thì tôi không thể chấp nhận. Tôi với bà cực khổ cho nó có hình hài như bây giờ, nó vì người dung hủy hoại đi công sức mẹ cha, là tội bất hiếu? Nó chưa li dị chồng, lại sanh lòng yêu thương người khác là phường trác nết, lang chạ. Đã vậy còn đem mặt u mày ám về làm gia đình không vui là loại bất nhân, nó làm nhục gia thanh danh gia đình thuộc hàng bất nghĩa. Tôi phải đánh, đánh chết nó cũng phải đánh. Tôi không có đứa con gái lăng loàn, bất nhân, bất nghĩa.

- Con tôi mang nặng đẻ đau, tôi nuôi lớn hay thiên hạ nuôi lớn, mà sao ông cứ bắt con tôi sống vì thiên hạ. Đã một lần, ông vì danh dự của ông mà con phải lấy người nó không thương, bị cả gia đình chồng hành hạ cũng không dám hé răng là vì ai hả? Nó uất ức phải nhảy sông trầm mình là do đâu? Thân làm cha mẹ, không bảo vệ được con mình, ông có thấy hổ thẹn với lương tâm hay không? Bản thân ông có hữu cố chấp, ông giết con một lần, giờ muốn giết thêm lần nữa?

- Bà!!!!!!

- Ông để tôi nói, tôi chịu hết nổi rồi. Tôi sống với ông 30 năm nay, chịu đựng sự gia trưởng, hà khắc của ông và gia đình ông, tôi toàn chan com với nước mắt. Nếu không có con Nhiên, bao nhiêu mạng sống để giữ tôi tới ngày hôm nay? Tôi đặt con tên An Nhiên, mong muốn nó không đi vào vết xe đổ của mẹ. Thời đại nào rồi còn cấm con yêu đương, chồng trách tác ăn chơi lại ép con tôi chung thủy. Ba chồng dâm loạn thì muốn con tôi có nghĩa hay sao? Con tôi có cha, nhưng cha nó trở mặt nhìn nó chết đó là bất nhân. Vợ không muốn gả con, nhưng chồng cứ ép gả, phủ sạch quyền làm vợ làm, làm mẹ là bất nghĩa. An Nhiên con ông đã bị ông giết chết 5 năm trước rồi. Nó bây giờ là con riêng tôi, nếu ai tôn thương nó, phải hỏi tôi trước.

- Mẹ! Mẹ.....

Nhiên òa khóc trong lòng mẹ, những lần roi của ba cũng không đau bằng việc chứng kiến ba mẹ cãi nhau vì mình. Mọi khổ đau cứ để mình cô chịu, xin đừng làm phiền lòng ba mẹ. Cô không muốn, thật không muốn. Mẹ nắm hai vai của Nhiên, đẩy ra một khoảng nhỏ, bà nhìn Nhiên nở nụ cười triu mến!

- An Nhiên! Con của mẹ. Từ trước đến nay, con đều sống theo ý của ba con, sợ sự soi mói của người đời. Hôm nay, con chỉ là con gái của mẹ, và mẹ sẽ dạy con một điều thôi. Làm phụ nữ, con hãy sống vì người sinh ra con, và người con sinh ra. Ngoài ra, tất cả đều vô nghĩa, con hiểu không? Mẹ với tư cách người sinh ra con, mẹ cho phép con được yêu thương, nhớ nhưng bất cứ ai con muốn. Miễn điều đó làm con vui và người kia thật sự xứng đáng.

- Mẹ! Thật sự con đã yêu người đàn ông khác. Anh ấy rất tốt nhưng...anh ấy mất rồi mẹ ơi. Huhuhu! Không phải con hành hạ mình, mà không hiểu sao con ăn vào cứ ói. Mẹ ơi, con sẽ cố ăn, để chứng minh cho ba thấy con ổn, con không hủy hoại thân thể ba mẹ cực khổ tạo ra. Ba mẹ đừng cãi nhau vì con, tội này con gánh không nổi đâu. Huhuhu. Giờ con đi ăn cơm cho ba vui nha mẹ, con ăn đây, con sẽ ăn được.

- Nhiên! Nhiên! Nhiên.

Nhiên chạy vào buồng trong, mở lồng bàn có tô com nguội để sẵn, thêm mấy miếng khô chiên. Cô lật đặt bốc ăn, nhồi nhét miệng đầy com. Nhiên cố không khóc, nhưng nước mắt cứ rơi, từng giọt tí tách. Ăn được một miếng, lại rót nước uống một ngụm, cố nuốt để không phải ói ra. Ba Nhiên sưng sò, ngồi phịch xuống ghế, còn mẹ chạy lại vỗ vỗ lưng cho con gái. Bị ghen, từng cái vỗ, vuốt lưng của mẹ càng làm Nhiên nhớ người ấy hơn, cô lại òa khóc, nhưng vẫn cố ăn. Thấy con gái như thế, ba Nhiên hối hận lắm, vợ ông nói phải, ông mới là người đã và đang hành hạ, hủy hoại nó, con gái mà ông nhất mực thương yêu. Ông tính xuống nhà kêu con đừng ăn nữa, chợt nghe tiếng la thất thanh của vợ.

- Nhiên! Nhiên! Con sao vậy? Đừng làm mẹ sợ, tỉnh lại đi con ơi

- Nhiên! Con! - con nó bị gì?

- Tại ông, con bé đau bao tử, ăn không được. Nó cố ăn, ăn rồi ói, ói đến mặt mày trắng bệch, rồi ngã lăn ra. Tôi không biết, ông trả lại con cho tôi đi. Huhuhu

Ba nhìn Nhiên tái nhợt, vội đứng lên ra mở cửa, nhờ Đức vào đưa Nhiên đi bệnh viện. Ngồi chờ ngoài phòng cấp cứu, ba mẹ và Đức, ai cũng có tâm sự riêng, không ai nói với nhau lời nào.

Ba Nhiên ra khoảng sân chung của bệnh viện hút thuốc, thỉnh thoảng đi vô ngóng tình hình. Ông suy nghĩ về lời nói của vợ. Hình ảnh con ông tuột thớ bé, hay vùi vỉnh ông công trên lưng. Đến ngày lấy chồng, dù khổ nhưng vẫn tươi cười mỗi khi về thăm nhà. Ông nào biết con gái ông đã phải chịu đựng những gì cho tới ngày hay tin "con Nhiên nó tự tử rồi". Sui gia chỉ qua báo một câu rồi ra về, vô tình và lạt lẽo. Ngày qua nhà chồng của Nhiên, xin lại giấy tờ của con, vì chỉ có CMND của Nhiên là có ảnh để làm kỉ niệm. Đồ hỏi hàng xóm mới biết con ông đã phải làm quần quật, hầu hạ cả nhà chồng, bị chồng đánh đập, ba chồng dâm ô phải tự tử. Ông đã cố dần nén để không thừa cái nhà ấy, cũng vì sợ tai tiếng. Mấy tháng sau, ông nhận được thư của con báo bình an. Vợ ông rất muốn gặp con, nhưng sợ con về quê lại khổ, nên quyết định bán nhà. Hai vợ chồng dắt díu nhau lên tận vùng biển nghèo của miền Trung xa xôi, để được gần con. Nhiên lên Sài Gòn làm ăn khá lắm, mỗi tuần đều về chơi với ba mẹ. Con ông nó đẹp hơn, tươi vui hơn từ khi ra đi. Nhưng nay, ông lại đẩy nó vào đau khổ.

Cửa phòng cấp cứu bật mở:

- Xin hỏi ai là người nhà cô An Nhiên?

- Tôi! Tôi là mẹ nó.

- Cô ấy không sao, thai nhi an toàn. Ngất xỉu là do căng thẳng và mệt nên là người. Thai phụ không ăn có thể uống sữa và thuốc bổ. Gia đình đừng vì ăn uống mà áp lực, ảnh hưởng không tốt đến mẹ lẫn con.

- Sao! Bác sĩ nói con tôi mang thai? Chắc có nhầm lẫn, nó bị vô sinh cơ mà.

- Bác gái à! Tụ máu tử cung và siêu âm đều báo có thai, thai nhi hơn 3 tháng rồi. Bác xem hình ảnh siêu âm đi, em bé phát triển gần như hoàn chỉnh rồi.

- Đây là cháu tôi sao? Nó đáng yêu quá. Vậy là con tôi không vô sinh, nó được làm mẹ rồi. - mẹ quay sang, chìa tấm hình siêu âm cho ba xem

- Ông xem cháu ông này, cung không? Nhà mình có phúc rồi, tuổi già không sợ cô đơn nữa.

Cả hai ông bà cùng nhìn nhau, rung rung....ba của Nhiên nghẹn ngào:

- Ủ! Minh có cháu rồi, được làm ông bà rồi. Sao bà khóc, cười lên đi. Cháu thấy bà khóc nó sợ khóc toáng lên giờ, vì bà ngoại khóc xấu quá cháu sợ.

- Ông này! Làm ông ngoại còn cà rồn.

- Thôi bà ở đây, tui về mua sữa cho con, rồi đi chặt cây nửa đống cái nôi cho cháu tui nữa. Sẵn coi nhà nào có bé sơ sinh, xin ít quần áo lấy hơi. Ui trời, còn nhiều việc quá, thôi tui phải về đây. Bà ở đây chờ nó tỉnh, coi pha sữa cho nó uống nghen.

- Ủ! Ủ! Ông đi cẩn thận nghen ông

Đức đứng đó, nghe hết câu chuyện của ba má Nhiên, anh trầm ngâm ra về. Anh yêu Nhiên, yêu từ lâu lắm nhưng mặc cảm vì mình nghèo, không xứng với Nhiên. Rồi người kia xuất hiện, đã lấy được cảm tình của em. Những tưởng đó chỉ con say nắng nhất thời. Người ta đi rồi em sẽ yêu tôi. Giờ em còn có con với người ta, thì làm sao em quên được người ấy. Nhiên ơi! Nhìn từng lần roi quất xuống da thịt em qua khe cửa, tôi rất muốn xông vào che chở em. Nhưng tôi biết em sẽ không muốn vì đó là ba em. Em có biết tôi hận mình như thế nào không? Phải chi tôi nói sớm với em, có lẽ hôm nay em đã không phải đau khổ, cả thể xác và tinh thần. Tôi đã được đường đường chính chính làm cha của con em. Nhưng ông trời đã cho tôi cơ hội khi mang người đàn ông kia đi, nên chỉ cần em mở lòng, thì con của em cũng chính là con tôi, Nhiên à!

Ba năm trôi qua nhanh chóng, Maili đã phồn thịnh hơn trước rất nhiều. Người dân nơi đây đều đã có thể nghe hiểu và nói tiếng Việt lơ lửng. Nữ hoàng rất vui, cứ như được sống trên quê hương Việt Nam của mình. Gato biết, có lẽ nặng tình với cô gái Việt kia, anh mới cho dân chúng học tiếng Việt, cô càng cảm phần. Gato cũng là người Việt Nam, trước kia Ali luôn quan tâm cô, từ khi anh mất trí nhớ lại luôn lạnh nhạt, tất cả tại nó. Gato lên trở lại Việt Nam, hòng tìm và giết Nhiên, diệt trừ hậu hoạn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Người thương hóa người dưng!

Gato hẹn gặp Arash, muốn anh cùng quay lại Việt Nam tìm An Nhiên:

- Arash! Anh có thể cùng em quay lại Việt Nam, tìm người phụ nữ bên cạnh Ali ngày trước không?

- Tại sao? Chẳng phải Ali đã làm quốc vương, không bao lâu nữa cưới em làm công nương. Em muốn tìm cô gái ấy chi nữa?

- Arash! Anh không thắc mắc vì sao Ali bắt dân mình học tiếng Việt ư?

- Mở mang dân trí, dân chúng sẽ có thêm cơ hội li khai, học tập bên ngoài dễ dàng hơn, vì nữ hoàng cũng là người Việt.

- Em nghĩ khác, chỉ vì Ali không quên được cô gái kia. Anh nghĩ xem, nếu chất độc hoa Vô Ưu được giải hết, Ali nhớ lại sẽ tìm về với cô ấy, bỏ cả vương quốc này.

- Quốc vương của xứ Maili này đủ công tâm phân biệt nặng nhẹ.

Arash nhìn xoáy vào Gato, anh thừa hiểu là Gato nổi lòng ghen ghét, đố kỵ. Đó là chuyện nữ nhi thường tình, vì anh cũng nhìn ra Ali không muốn cưới Gato, mà Gato si tình Ali đến mù quáng. Anh có thể chấp nhận Gato ghen tuông, nhưng sanh ác tâm đến mức giết người thì khó lòng chấp nhận. Huống chi, cô gái đó cũng quá đau thương rồi, cô ấy khờ đến nỗi không biết Ali là ai nhưng vẫn yêu cuồng nhiệt. Anh nhớ rõ ánh mắt khẩn khoản cầu xin anh, rồi bất lực nhìn người thương bị lôi đi, anh biết cô gái đó rất lương thiện, không đáng bị như thế.

- Arash! Anh đã chứng kiến Ali chống trả ra sao khi bị bắt quay về đây. Anh không sợ....

- Thôi đi! Từ bao giờ em thay đổi vậy Gato? Cùng là phụ nữ, cùng là người Việt Nam, em không thương xót đồng bào mình sao?

- Em tên là Gato, em không còn là người Việt nữa.

- Hahahaha! - Arash ngửa cổ cười(châm biếm í).

- Nhưng dòng máu đang chảy trong em, thuần túy của người Việt. Em muốn chối bỏ gốc gác của mình chỉ vì một người đàn ông?

- Anh ấy là Ali, không phải người bình thường.

- Ali là quốc vương phải không?

- Em không ham cái đó (xạo ke nè)
- Vậy nếu là anh! Em có chấp nhận làm mọi việc vì anh không?
- Em, em! Anh luôn là người anh em kính trọng nhất. Em cũng sẽ làm mọi chuyện vì anh.
- Gato! Em hiểu anh không cần 1 đứa em gái.
- Nhưng em luôn coi anh là anh trai. Tình cảm dành cho anh khác với Ali, anh biết điều đó mà. Hãy giúp em lần này nữa. Anh giỏi công nghệ, sẽ nhanh chóng tìm ra cô ta nhanh thôi.
- Em về đi! Anh không thể. Có một chuyện anh muốn em biết: nếu chỉ vì đồ kị mà giết người thì đừng nói tới Ali, ngay cả anh cũng sẽ không tha thứ cho em. Đừng cố chọc tới giới hạn của đàn ông, hậu quả em gánh không nổi đâu, nhất là người ấy là Ali.

Gato hậm hực ra về, Arash nhìn theo, tay xoa xoa mi tâm. Gato à, sao em không nhìn lại sau lưng? Cô gái kia vô tội, nếu em phạm sai lầm, bản thân anh cũng không cứu nổi em.

Vẫn biết Gato sẽ cố chấp quay lại Việt Nam, nên Arash đành âm thầm theo sau, bảo vệ Nhiên, tránh cho Gato sa lầy vào dã tâm tội ác.

Hôm nay thứ bảy, Nhiên như thường lệ về quê. Bé Mura nghe tiếng mẹ chạy ra mừng rỡ. Thằng bé da trắng, tròn người, không mập, cao ráo (chắc giống ba nó). Đôi mắt to như hạt nhãn, môi chúm chím chu ra hôn lên má Nhiên cái chốc. Cô tươi cười rạng rỡ hôn lại con, hít hà mùi trẻ con thật thích.

- Mẹ đi đâu dzậy mẹ?
- Mẹ đi làm
- Mẹ đi làm hả mẹ?
- Ủ! Mẹ nhớ Mura của mẹ lắm, con nhớ mẹ hem?
- Có, con nhớ mẹ. Con "hương" mẹ nhất.

Nhiên cười hà hà, hôn vào cổ thằng bé, nó nhột nên cứ rụt cổ cười khanh khách. Ba mẹ Nhiên đứng bên cửa cũng cười theo.

- Thôi vô nhà đi, nắng cháu tui quá đó nhen!
- Dạ.

Nhiên bồng con vô nhà, xách theo mấy túi lớn, túi nhỏ. Nào sữa, tã, phô mai....cho người già lẫn trẻ nhỏ. Mẹ thấy Nhiên cứ mua cả đống, cháu dùng không bao nhiêu, bà lại mang cho hàng xóm. Nên dân quanh vùng rất mến ba mẹ Nhiên, họ cũng hay làm đồ chơi từ vỏ ốc vỏ sò, và gỗ tặng lại cho bé Mura. Nhiều khi còn xin chở thằng bé ra biển chơi nữa. Ai ai cũng yêu thương, che chở cho Mura. Từ sau cái vụ Nhiên bị ba đánh, ba không ngần ngại nói với hàng xóm Nhiên làm mẹ đơn thân, Mura có ba nhưng ba bé mất sớm. Người dân lao động rất chân chất, họ thương cảm cho Nhiên, tội cho bé còn quá nhỏ mồ côi cha, nên đối xử bé rất tử tế, tránh cho trẻ con mặc cảm tự ti.

Trời hôm đó rất trong, Nhiên cùng con ra biển chơi

- Chú Tư ơi! Chú ra đảo hả chú?
- Nhiên hả con, muốn ra đảo chơi không? Chú cho đi kè nè.
- Dạ, chú chờ con đi với.

Nhiên bồng con leo lên ghe đi ra đảo chơi. Đảo này chủ yếu nuôi tôm hùm, còn hoang vu lắm. Chỉ có dân bản địa ở, còn khách du lịch họ ra tham quan rồi về, không ai qua đêm cả. Không biết xui rủi thế nào. Gato đã gặp lại Nhiên khi hai chiếc ghe chạy ngược dòng lướt qua nhau. Nhiên không để ý, cô đang lo mặc áo phao cho con, chỉ có Gato thấy Nhiên, mừng như bắt được vàng, liền quay ghe lại đuổi theo ghe của Nhiên. Họ đặt chân lên hòn đảo, trời xanh, mây trắng, cát vàng, sóng biển rì rào thật tuyệt vời. Cô để bé Mura chạy tung tăng dọc cát, lượm vỏ ốc. Còn mình đi theo phía sau canh chừng con. Thằng bé lặn được gì liền chạy lại khoe mẹ. Đến rác nó cũng khoe luôn. Nhiên nhìn nấp ly nước bằng nhựa của du khách bỏ lại, cô sầm mặt cau mày vì loại người thiếu ý thức. Bé Mura thấy mẹ không vui, sợ mẹ giận liền "xin lỗi mẹ", rồi ôm cổ mẹ hôn cái chụt. Nhiên phì cười, sao mà bao nhiêu tình yêu con giành hết vậy à, giống như ba con vậy, thương cực cưng quá đi. Nhiên ôm con và nói:

- Mẹ không giận Mura, mẹ thương Mura nhất.

Bé Mura cười khanh khách, nụ cười vô tư giòn tan. Chợt Nhiên thấy căng bụng nên gửi Mura cho ông Tư rồi đi "trút bầu tâm sự". Khi quay ra, cô chẳng thấy Mura và ông Tư đâu. Nhiên hốt hoảng đi tìm, hỏi dân trong làng không ai biết, ra biển kêu khản cổ không ai nghe. Ghe của ông tư còn neo ở bến, vậy ông và Mura đi đâu. Nhiên leo lên núi, thấy chiếc dép của con gần nơi mép đá. Tim của Nhiên đập thình thịch, lại gần ngó xuống, trên nhánh cây khô dưới vực còn vướng lại cái nón ông Tư đội khi nãy. Chẳng lẽ, bé Mura nghịch quá trượt chân, còn ông Tư cứu con nên....không, không thể đâu, ông trời không tàn nhẫn với cô như vậy đâu. Nhiên quỳ bên vách đá, ôm chiếc dép của con khóc rống.

- Mưa ơi! Con ở đâu? Con về với mẹ đi. Mưa ơi!

Sau lưng có bóng người lặng lẽ đi tới, mặt đánh ác, Nhiên thấy có bóng người che ánh nắng, chưa kịp quay lại đã bị người đó xô xuống vực. Vách đá không cao, nhưng nước ở dưới rất sâu và xoáy. Ngay cả người bơi giỏi cũng e dè vực nước này. Người dân bản xứ đã rào xung quanh, và ghim bằng "nguy hiểm chết người" để ngăn khách du lịch. Ông Tư dự biết, sao lại dẫn Mưa vào đó. Nhiên rơi vào dòng nước xoáy, càng vùng vẫy bơi, Nhiên càng bị đẩy xa bờ hơn. Cuối cùng, cô buông lơ lửng từ từ chìm vào trong lòng biển. Bóng người màu đen từ trên ghe nhảy xuống, nhìn quanh quần tìm Nhiên, khi Nhiên chạm gần tới đáy, thì được cánh tay mạnh khỏe, xốc nách kéo lên. Arash đưa Nhiên về Maili, vì nơi nguy hiểm là nơi an toàn nhất. Chắc chắn Gato sẽ cho người tìm xác Nhiên, sẽ không ngờ Nhiên còn sống, đang ở Maili. Nhiên tỉnh lại, thấy mình đang ở một nơi xa lạ, Nhiên nhìn xung quanh.

Đây là đâu, làng chài không phải, nhà phố cũng không? Kiến trúc nhìn ngồ ngổ. Hay mình chết rồi. Nơi đây đẹp quá có khi nào là thiên đường không ta. Mình chết rồi sẽ gặp được con, đúng rồi, mình phải đi tìm Mưa.

Nhiên bước xuống giường, giường trong hoàng cung xây bằng đá, lót thảm nhung rất dày, quanh giường là chiếc màn dài treo từ trên trần thả dài xuống tận đất, ngăn muỗi. Phòng trong cung cũng xây tường có 3 mặt, mặt còn lại trông thẳng ra khu vườn trồng hoa đủ màu sắc. Nhiên thử ra mở cửa, nhưng cửa bị khóa, cô đành men theo khu vườn đi ra ngoài tìm con.

Trời tối thui, không có đèn đóm, Nhiên để chân trần mò mẫm đi trong đêm, chân vướng phải bụi hoa có gai rướm máu. Chiếc váy ngủ dài màu trắng cũng lấm lem, rách vài lỗ. Nhiên thấy phía trước hình như có thứ gì phát sáng, đi theo ánh sáng ấy, Nhiên thấy có một cây màu vàng lấp lánh rất đẹp, trên cây có duy nhất một bông hoa màu tím. Cứ tưởng cây vàng thật cắm trong vườn làm kiếng của dân nhà giàu, Nhiên lại gần sờ thử. Ừa, cây thật sao màu vàng 18K vậy chời, vậy mà cứ tưởng hốt được cây vàng khùng, ai ngờ cây vàng khè. Công nhận cây thật mà đẹp ghê, bông hoa màu tím trong suốt, cánh hoa mềm mại như sương. Mình phải bứng về trồng mới được, Mưa sẽ thích lắm. Ở đây nhiều hoa như vậy, mất một cây chắc không sao đâu. (cây Ali đó Nhiên ơi)

- Ai đó, dám đột nhập hoàng cung lúc nửa đêm?

- Hoàng cung? Cung gì? Tôi đâu biết tôi ở đâu đâu.

Giọng nói này quen quá, cô ấy nói tiếng Việt, phải chăng giọng nói trong mơ mình đang kiếm tìm. Ali bật đèn phòng. Ánh sáng trong phòng hắt ra khu vườn. Một người con gái tóc dài, gương mặt thanh tú, đang mặc bộ đầm ngủ màu trắng vẩy bần, điều quan trọng trên tay nàng là cây Ali.

Ali trừng mắt, đi ra nắm tay Nhiên dắt vào phòng. Kì lạ, Ali cảm thấy hình ảnh này rất quen thuộc, hình như, anh đã nắm tay cô gái này rồi. (nắm lúc đi mua đồ cho anh đấy, Lượm ơi). Nhiên nhìn thấy Ali liền bị đứng hình.

- Nói! Cô là ai?

- Lượm! Là em đây, em là Nhiên, An Nhiên.

Nhiên nhào tới ôm Lượm, tựa đầu vào ngực nghe nhịp đập trái tim anh. Anh vẫn còn sống, tốt quá. Ali thoáng bối rối, anh chưa ghét loại phụ nữ tự tiện ôm đàn ông. Con gái ở Việt Nam rất tao nhã dễ thương, sao cô gái này tùy ý thế chứ. Ali đẩy Nhiên ra, nhưng Nhiên cứ ôm ghì lấy, càng siết chặt hơn.

- Đứng anh! Em biết em đang mơ, hãy để em gần anh thêm chút nữa. Ba năm qua, nhiều lần em khẩn cầu gặp lại anh, anh tặc lăm, ngay cả mộng cũng không cho em thấy. Em nhớ anh, nhớ anh lắm, anh biết không?

Nhiên òa khóc, bao nhớ nhưng giận hờn chảy ra thấm ướt áo Ali. Lại thêm cảm xúc quen thuộc, hình ảnh này đã từng xảy ra. (bạn xem lại ở chap 2, Nhiên ôm Lượm khóc khi nhớ chồng cũ í). Mùi hương hoa ly từ tóc Nhiên phảng phất, sự mềm mại đang ép sát người anh. Những hình ảnh chớp chồn xuất hiện. Ali cảm thấy choáng, hơi đau đầu, đẩy nhẹ Nhiên ra.

- Cô có ngủ đâu mà mơ. Đây là thật, đừng làm bộ mộng du rồi lảng tránh câu hỏi của ta. Cô là ai?

Nhiên ngược lên nhìn Ali, người thương đây sao giờ hóa người dưng. Hay anh chán cô rồi nên giả vờ không quen biết. Thì ra đàn ông đều như nhau, chỉ mình cô luôn sống trong ảo tưởng. Nhiên quệt nước mắt, hít một hơi thật sâu.

- Tôi là An Nhiên, tôi đi lạc, xin hỏi đây là đâu?

- Đi lạc? Cô đi từ nơi nào mà bị lạc tới đây.

Nơi đây thông với vườn của Arash, không lẽ đây là người yêu của Arash. Hẳn yêu người Việt Nam. Chỉ có người khác xứ mới không biết mà dám bứng cây Ali. Hoặc cũng có thể Hussien cài người thám thính ta. Trên đời có ai lại phải cô gái ngoại lai thám thính bao giờ, người Việt làm sao hiểu tiếng Maili. Ali thờ dãi. Nhiên lên tiếng

- Tôi cũng không biết ở đâu lạc tới đây nữa. Tôi đi tìm con, bị xô xuống nước. Tỉnh lại thì thấy mình nằm ở chỗ lạ hoắc, kêu hoài không ai nghe, nên tôi đành đi đại ra ngoài vườn. Ai ngờ lọt vô đây.

- Cái cô này, đã không biết đang ở đâu, sao còn dám bứng cây của ta?

- Trong vườn nhiều cây vậy, mất một cây có sao đâu.

- Cô thấy trong vườn có nhiều cây giống vậy lắm à?

- Ờ thì...trời tôi quá sao thấy được. Chỉ do cây này phát sáng nên tôi mới thấy thôi. Anh không muốn cho thì tôi trả lại nè.

- Lấy ở đâu thì trồng lại chỗ đó.

Hồi này Nhiên đi trong bóng tối không thấy sợ. Giờ đứng trong sáng nhìn ra ngoài vườn thật âm u, cứ rờn rợn. Nhiên rung mình.

- Hay là anh kiếm cái chậu nhỏ, tôi trồng vô chậu nhé. Ngoài đó tối thui, không thấy đường trồng.

Ali thấy cũng đúng, bắt đắc đi tìm cái xô nhỏ, đục mấy lỗ, rồi xới đất bỏ vô đưa cho Nhiên. Nhìn mặt Ali giận dữ, phụng phịu y chang bé Mura làm cô phì cười, cứ muốn ôm hôn rồi thổi nhẹ lên cô, không biết hân có cười giòn giã như bé Mura không.

- Làm gì tím tím cười hoài thế? Mau trồng đi. Cây này bị gì, mạng cô không đền nổi đâu.

- Xì! Thấy ghê

Nhiên dùng tay gạt đất trong xô ra xung quanh, tạo thành một lỗ ở giữa. Cô để cây Ali vào, tén đất lấp lại quanh rễ. Đang chỉnh cây đứng ngay ngắn, ngón tay Nhiên bị gai nhọn đâm chảy máu, cây chỉ dính một ít máu của Nhiên từ gai đã biến chuyển nhẹ. Nhánh gai phát triển to ra, phình lên mang hình tròn. Nhiên và Ali đều kinh ngạc. Ali ngay lập tức nắm tay Nhiên, bóp chặt ngón tay đang chảy máu cho máu nhiều vào khối tròn. Nó sau khi nhận máu lại tiếp tục biến đổi, cứng dần và trong suốt. Cây Ali đã sinh ra trái kim cương. Nhiên nhìn trái kim cương trầm trồ, quên mất ngón tay bị thương, liền đưa tay lên sờ. Trái kim cương được tiếp thêm máu của Nhiên càng long lanh rực rỡ. Nhiên nhìn Ali

- Trái này đẹp quá! Anh không cho cây, vậy cho tôi trái này nhé. Rồi nó sẽ lại ra trái to và đẹp hơn trái này nữa đó. Cho tôi nha.

- Cô! Thiệt hết nói. Cô vào trong kia tắm đi, nhìn nhếch nhác quá.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Em phải ngoan

Nhiên ngó người trước câu nói của Ali. Nửa đêm, một nam, một nữ ở trong cùng 1 phòng, anh ta kêu mình đi tắm....có lỗi nào cho tui suy nghĩ "không đen tối" không ta. Giã vờ quên tui rồi giờ muốn "xa" à, khi dễ tui vừa thôi.

- Nghĩ gì kêu tôi đi tắm! Người nên tắm là anh, tắm nước càng lạnh sẽ giúp anh hạ nhiệt đó.

- Tôi không bị sốt. Không lẽ cô muốn làm bẩn hết căn phòng này?

Lúc này, Nhiên mới nhìn quanh phòng, nền nhà đầy dấu chân dính đất của cô. Ái ngại, cô nhìn Ali cười trừ. Anh cứ tiếp tục giả khờ đi "không bị sốt". Do mình đen tối nên nghĩ ai cũng như mình "Hahahaha". Nhiên quay mặt chỗ khác, suy nghĩ rồi đột nhiên phá lên cười. Ali cũng giật mình trước biểu tình lạ của cô. "Nhìn cũng đẹp mà hình như đầu óc không bình thường"

- Cô cười gì vậy?

- À! Tôi không biết nhà tắm ở đâu. Trong đó có xây đủ 4 bức tường không? Hihi

- Yên tâm! Dù không có tường cũng chẳng ai nhìn đâu. Tôi không muốn gặp ác mộng.

- Anh!!!! Hừ

"cầu cho anh gặp ác mộng thật, đáng ghét".

Nhiên đi vào phòng tắm. Gian phòng rộng, bồn tắm khá to, được cấn đá hoa cương sáng bóng. Trên bồn đặt hai chai giống như bình hoa đầy nắp làm bằng gỗ. Nhiên nghĩ chắc dùng đựng xà bông. Cô xả nước vào bồn, nước rất ấm, không cần pha. Nhiên lần lượt ngửi hai chai gỗ, có một chai mang mùi hoa ly cô thích, nên Nhiên quyết định dùng nó tắm, gội đầu luôn. Cô bị rơi xuống bồn, vẫn chưa tắm nên tóc khá rối. Nhiên gội đầu sạch sẽ, ngâm mình trong nước ấm thư giãn. Nước luân chuyển liên tục nên giữ nhiệt độ nhất định, không bị nguội đi.

Ali nhìn cây Ali, lòng đầy thắc mắc sao cây lại ra trái, lại là trái kim cương?(kim cương chưa mài, hình tròn lẳng nhìn như viên pha lê thôi). Mình và cô ấy quen nhau thân thiết vậy sao. Vừa rồi, cô ấy khóc ôm mình, sao tim mình có cảm giác chua xót. Phải tìm cho ra nguyên nhân. Ali ra khỏi phòng kêu ai đó.

- Clea, phiền bà cho người vô lau phòng giúp cháu, ngay bây giờ.

- Vâng! Thừa quốc vương!

Vài phút sau, có hai cô hầu gái vào lau dọn sạch sẽ dấu chân của Nhiên. Do lo sợ tin không hay truyền ra ngoài, nên Ali đành nói dối

- Ta ngủ không được nên ra vườn dạo. Phiền các người!

- Dạ, đó là nhiệm vụ của chúng tôi. Đã trễ, mời quốc vương nghỉ ngơi.

- Được! Cho lui.

Ali rón rén qua phòng của nữ hoàng, mở tủ lấy đại ra một bộ đồ, rồi lại rón rén về phòng của mình. Còn Nhiên ngẫm mình cho đã mới nhớ ra mình không có đồ thay. Mà đồ cũ thì trên nền nhà đã ướt. Kêu tên kia không thấy hẳn trả lời. Nhiên nghĩ chắc hẳn cố tình muốn mình ra trong tình trạng không quần áo, rồi đổ thừa mình dụ hẳn đây. Tui nằm ở đây luôn, không tin cả đêm anh không cần đi vệ tinh. Tui lúc đó, coi có năn nỉ tui không cho biết. Nhiên ngồi chờ rồi ngủ thiếp đi.

Ali mang bộ đồ trở về phòng, chưa thấy Nhiên ra. Cô ta tắm gì lâu vậy, đêm khuya muốn bị cảm?. Ali áp tai lên cửa nghe ngóng, chẳng thấy động tĩnh, hay là bỏ trốn rồi. Anh chàng đi cầm chìa khóa sơ cua mở cửa phòng tắm kiểm tra.

Cửa phòng mở ra, hơi nước ẩm làm không gian mờ ảo. Trong bồn, nước vẫn luân chuyển róc rách, thân ảnh cô gái đang ngủ say, làn da phiếm hồng. Tóc dài che đôi gò bồng nhô theo nhịp thở đều đặn. Khung cảnh diễm lệ khiến Ali thất thần. Anh ngồi trên thành bồn tắm, ngắm Nhiên, nhìn cặp tuyết lê ẩn hiện dưới làn tóc mỏng thật dễ khiến người khác phạm tội. Đôi chân dài bắt chéo che chỗ nhạy cảm. Tất cả tạo nên bức ảnh nghệ thuật đẹp mắt, không chút gì dung tục. Ánh mắt Ali tối dần mờ sương, trong anh dâng lên cô khô nóng, muốn khám sâu cô gái kia hòa tan vào mình. Ali đưa tay nhẹ nhàng gạt qua mớ tóc đang che nét xuân. Anh thoáng chấn động. Trên cặp ngực căng tràn sức sống kia, có dấu sẹo tròn mờ mờ. Vết sẹo làm tim anh đau nhói, càng nhìn lại càng bị bóp chặt đến nghẹt thở. Ali đứng lên đi ra ngoài, đóng cửa. Anh tựa vô cửa, thở hổn hển. Sao mình lại mệt như vậy, đã làm gì đâu mà như sắp đứt hơi rồi. □□□□□. Khi đã bình tĩnh, Ali đập cửa thật to cho người bên trong thức dậy.

Nhiên đang ngủ, nghe tiếng đập "ầm ầm", liền tỉnh giấc. Cuối cùng chịu không nổi rồi hả. Anh hại tui ngấm mình riết, da đỏ như bị luộc rồi nè. Để cho nhện thêm xú nữa, phải năn nỉ tui á. Hìhìhì

- Cô muốn chết sao mà tắm lâu vậy?

- Tôi không có đồ thay. Nãy tôi gọi không thấy anh trả lời á. Chứ tắm lâu hồi nào?

- Còn cái.

Rõ ràng ngủ một giấc đã đời còn ráng chống chế. Con gái, con lừa gì mà.....

- Tôi không cãi, thật sự không có đồ thay.

- Biết rồi, mở cửa đi. Đồ ngay cửa.

- Vậy anh đi chỗ khác đi, rồi tôi mở.

- Nhanh đi, bệnh chẳng ai xót đâu.

Nghe tiếng bước chân đi xa, Nhiên mới bước ra khỏi bồn tắm, xả nước trong bồn đi. Mượn tiếng nước chảy để át tiếng Nhiên mở cửa (sợ Ali nghe tiếng mở cửa nhào lại ăn hay sao í). Lấy bộ đồ ngay cửa, Nhiên mặc vào hơi rộng nhưng khá thoải mái. Chất liệu lụa tơ tằm màu vàng nhạt. Kiểu áo giống áo dài, nhưng phần dưới không phải tà xẻ, mà may dạng váy chữ A. Nhìn từ xa cứ tưởng Nhiên mặc áo dài. Nhiên bước ra ngoài, Ali đang ngồi xem laptop, trên cái bàn thiết kế giống bàn làm việc. Anh không ngẩng đầu lên nhìn Nhiên.

- Em ngồi đi.

Nhiên đi lại ngồi trên bộ ghế gỗ chạm khắc tinh xảo, trên ghế có lót đệm gấm thêu những bông hoa. Bộ bàn trà đối diện bàn làm việc của Ali.

- Anh muốn nói gì với tôi?

- Em bao nhiêu tuổi?

WTF, kêu tui tắm, ra đây ngồi để hỏi tuổi. Anh thừa biết còn làm bộ hỏi.

- E hèm! Hỏi tuổi con gái là mất lịch sự đó.

- Em đâu phải con gái. Chẳng phải em nói em có con rồi sao. Đã làm phụ nữ còn câu nệ mấy chuyện tào lao đó à.

- Hừ! Mà anh hỏi chỉ? Phụ nữ cũng sợ già vậy.

- Nhưng em đâu có già. Phải biết tuổi mới dễ dàng xưng hô. Tôi không thích cứ anh- tôi, nghe bức mình.

- Oh. Lại nhĩ. Người lạ thì tôi kêu anh đã là lịch sự lắm rồi.

Lúc này, Ali mới ngược lên, nhìn Nhiên, áo lụa tơ tằm đã mỏng, Nhiên lại không mặc áo lót(có đâu mà mặc), cô dùng tóc để phía trước che đi. Tóc ướt không có khăn lau, nên che đâu không thấy, chỉ thấy vải áo trong suốt dính sát vào "đồi núi", thiết muốn trào máu mũi. Vì Nhiên đã sinh con, thân hình này nờ hơn xưa. (Gái một con trông mòn con mắt). Ali cau mày, bước chậm chậm đến trước mặt Nhiên, như tràn đầy khí thế áp bức.

- Anh không có tính nhẫn nại với người dung. Đừng để một câu anh phải hỏi hai lần.

Khí thế này, không phải Lượm. Chồng của cô ngày trước không có khí thế bức người. Anh quyết đoán nhưng không chuyên quyền, và sẽ không bao giờ dùng cặp mắt đáng sợ này trừng cô, người này có thể không phải là anh. Thế giới này, người giống người rất nhiều. Nhiên nghĩ, cô nói với mình đây không phải chồng cô.

- Tôi 28 tuổi.

- Oh, em nhỏ hơn tôi 7 tuổi, phải gọi tôi bằng anh, xưng em đấy, hiểu chưa?

Vậy là không phải Lượm của mình. Anh chàng người dân tộc năm nay cũng 55 tuổi rồi. Anh ấy, đã đi thật rồi sao. Nhiên nhớ tới Lượm, mắt rung rung.

- Tôi, à em hiểu rồi. Anh có thể cho tôi biết, quen, em biết em đang ở đâu không?

- Em đang ở Maili.

- Maili sao? Tỉnh nào à, sao em chưa nghe bao giờ nhĩ.

- Đất nước Maili độc lập, không phải tỉnh thành gì hết.

- Hìhìhì, chưa nghe luôn, trên bản đồ thế giới cũng không thấy.

- Có những thứ sách vở không nói tới, người khác không thấy không có nghĩa nó không tồn tại. Hiểu biết con người chỉ có hạn, trong khi thế giới là vô hạn.

- Anh nói đúng. Ngay cả con người, dù chưa ai biết đến, và tôi chẳng có nỗi tâm hình của anh ấy, nhưng anh đã thực sự tồn tại trong đời tôi và con.

- Em đang nói người tên Lượm đó à?

- Anh biết anh ấy sao? Anh biết phải không.

Nhiên nhìn Ali, ánh mắt trông đợi.

- Không! Do lúc đầu em ôm tôi, gọi tên người đó, cũng với ánh mắt này. Tâm tư của em bộc lộ hết qua đôi mắt.

- Hìhì! Anh giỏi thật. À! Anh tên gì

- Ali

- Tên nghe lạ, nhưng mà rất hay. Ali, em tên An Nhiên, hân hạnh được làm quen.

Nhiên đưa tay ra chờ Ali bắt tay. Cô gái này khá thú vị. Con gái đi làm quen trước, mà chẳng cần biết tôi là ai. Thôi kệ, không biết thì em sẽ thoải mái hơn. Chẳng biết lý do gì tôi thấy quyến luyến em, thích nghe em nói, nhìn thấy em cười và thích nhất chọc em giận dỗi khẩu với tôi. Chắc tôi không được bình thường rồi.

- Chào em! Anh tên Ali.

Nói ra câu ấy, Ali nhăn mặt, lời nói này anh từng nói, với người này....nhưng anh không nhớ, anh đau đầu quá. Ali ôm đầu, xoa xoa mi tâm.

- Anh không sao chứ.

- Không sao. Em ngủ đi! Mai anh đưa em về Việt Nam. Nhưng em phải ngoan, nghe lời, hiểu không?

- Ừ. Cảm ơn anh. Anh nghỉ đi. Mà khoan, anh có thể giúp em thêm một chuyện không?

- Chuyện gì?

- Tìm một đứa trẻ gần 3 tuổi, có thể nó cũng bị rớt xuống biển.

- Được, sáng mai tôi sẽ hỏi Arash, hẳn cứu được em, có thể đã thấy thằng bé.

- Cảm ơn anh lần nữa, anh đi nghỉ đi. Tôi nằm trên ghế này.
- Em lên giường nằm đi. Tôi không thích bị phụ nữ nhường.
- Oh. Vậy em không khách sáo nha. Một lát rồi.
- Khoan!

Hà, đừng đòi ý nhanh vậy chứ. Thiết sự cô mệt lắm, vật lộn với biển, bị ngâm nước, giờ muốn phát sốt rồi.

- Em lên giường ngồi, khoan nằm, chờ anh.

Mặt ngọt chết ruồi, anh ta lại nổi ham muốn à. Làm sao đây.

Ali lấy cây quạt, hướng về phía Nhiên. Anh mở quạt, đi lại tú lấy khăn lông và lược. Rất tự nhiên, Ali lau tóc, chải đầu cho Nhiên. Dùng từng ngón tay gỡ, và hong khô tóc cho cô. Nhiên bị đơ người, nhìn Ali săn sóc mình, cô nhớ về Lượm. Nếu anh ấy còn sống, chắc có lẽ tận tâm hơn Ali, vì anh ấy yêu mình. Nhiên hơi ngại nên lên tiếng

- Anh đi nghỉ đi, em tự hong tóc được rồi. Cảm ơn anh!

- Ủ. Ngủ ngon.

Thấy Ali ra ghế nằm, Nhiên tiếp tục hong tóc cho khô, rồi cũng nằm xuống ngủ. Đêm đó, căn phòng ngập tràn hơi thở lạ mà quen tạo thêm hơi ấm đưa cả hai vào mộng đẹp. Ali nằm thảnh thơi hít ngửi mùi từ tay mình, bàn tay gỡ tóc rồi cho Nhiên. Dù chỉ là lần đầu gặp mặt, nhưng Ali đã thấy nghiện mùi hương này, rồi tôi phải làm sao với em đây, cô gái xa lạ!

Trời sáng, Nhiên thức dậy đã thấy Ali đang ngồi nhâm nhi cà phê trên hành lang trông ra khu vườn. Anh ta không mặc bộ đồ kì lạ hôm qua, mà mặc áo sơ mi trắng, quần âu màu đen, trông cứ y như Lượm ngày trước. Nhiên cứ ngỡ ngơ.

- Em thức rồi à. Mau chuẩn bị đi, tôi đưa em về Việt Nam.
- À, cảm ơn anh! Còn về đứa bé?
- Sáng nay tôi có hỏi Arash. Anh ta chỉ thấy mình em rơi xuống biển, không thấy đứa bé nào cả. Có thể bé vẫn an toàn ở Việt Nam.
- Nếu vậy tốt quá, mình đi nhanh thôi.

Ali nắm tay Nhiên, theo lối nhỏ sau bức tranh đi ra ngoài. Con đường bí mật Ali dùng trốn đi chơi. Dắt Nhiên đi lối này để không ai thấy phiền phức. Vì anh quyết định qua Việt Nam chơi.

Cái nắm tay của Ali làm cô nhớ tới Lượm, Nhiên vội rút tay về, cô không muốn tình cảm của mình xáo trộn. Ali không phải Lượm, cô luôn dặn lòng mình phải phân biệt rõ ràng hai người.

- Em muốn bị lạc? hay em không muốn về Việt Nam?
- Không phải, em sẽ theo sát anh. Nắm tay kì lắm.
- Hahahah! - Ali cười lớn.
- Em có chồng con rồi mà còn mắc cỡ à? Tôi không ngại sao em lại ngại?
- Anh là đàn ông, với lại anh lại giống....
- Giống...Lượm? Tôi có thể hỏi anh ta là gì của em?
- Anh ấy là chồng em.
- Anh ta bỏ em, nên em mới thương nhớ như vậy.
- Anh ấy không bỏ em, anh ấy mất rồi.
- Mất ư?
- Phải - Nhiên cố đè thấp giọng để không khóc.
- Xin lỗi!
- Không sao, cũng chỉ là nói chuyện phím thôi mà. Mình đi thôi.

Họ lên tàu về Việt Nam. Xa xa, Arash đứng nhìn theo cho tới khi tàu khuất dạng. Ali à Ali, chúc mừng cậu đã gặp được định mệnh của mình. Ráng nắm bắt nhé. Arash không ra mặt vì sợ Nhiên sẽ nhận ra anh là người đã bắt Lượm đi 3 năm trước. Nếu hai người thật sự có duyên nợ, chắc hai nửa yêu thương sẽ tự tìm về với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Vé xe nào đi thẳng đến tim em

Tàu tới gần hải phận Việt Nam, Ali và Nhiên xuống ghe nhỏ đi vào đất liền.

Nhiên lên bờ, chào tạm biệt và cảm ơn Ali:

- Cảm ơn anh đã đưa em về. Tối đây em biết đường rồi.
- Ừ
- Anh lên ghe đi, cho kịp con nước.
- Tại sao?
- Sao là sao? Anh không về Maili sao?
- Anh sẽ về Maili, nhưng không phải bây giờ. Anh muốn du lịch Việt Nam. Mà ở đây anh chỉ biết mỗi em. Em nghĩ nên tính thế nào?

Nhiên hơi nhăn mặt, cười trừ. Hừ, cho ở nhờ một đêm mà tính ăn ké lại tui bao lâu đây. Lần này thiệt thòi quá rồi. Nhiên thở dài, thôi kệ, của đi thay người. Phải nhanh về xem Mưa mới được.

- Anh không ngại cứ ở tạm nhà em.
- Ừ (trúng ý anh rồi)

Ali lấy ba lô trên ghe đeo lên vai rồi theo Nhiên bắt xe ôm về nhà. Nhiên kêu 2 xe, có vẻ như Ali không thích, nhìn Nhiên thắc mắc?

- Em không mang điện thoại và tiền mặt nên không kêu taxi được.
- Anh có.

Ali móc ra s9+ xanh san hô đưa Nhiên. Nhiên nhìn điện thoại thoáng chần động. Y hệt điện thoại Lượm mua ngày trước. Nhưng chắc trùng hợp thôi. Nhiên đành cầm điện thoại của Ali gọi taxi. Họ cùng ngồi ghế sau của taxi

- Ở Maili cũng có bán galaxy à?
- Không! Tôi mua ở Việt Nam khi qua đây du lịch, xài sim 4g của nhà mạng ở đây.
- À! Vậy lỡ hết tiền, anh lấy gì nạp?
- Internet banking.
- Anh có tên khác ngoài Ali không? sao mở được tài khoản ngân hàng? (Nhiên nghi ngờ).
- Em đang nghĩ tôi là Lượm phải không?

Ah! Anh ta đọc được suy nghĩ người khác à? Nhiên chỉ biết chần chừ, quay ngo ra cửa. Thật khó chịu khi bị nói trúng tim đen. Ali nhếch mép:

- Anh có xin nhập tịch ở Việt Nam, vì mẹ anh là người Việt. Anh cũng có thể căn cước, nhưng trên thẻ không có tên của cha anh thôi.
- À! Thì ra anh là con lai. Hèn chi anh nói tiếng Việt rành quá.

Ali không nói nữa, ngậm thừa nhận, rồi lặng lẽ nhìn hai bên đường. Còn về phần Nhiên, bao nhiêu hi vọng Ali là Lượm cứ tụt dần về số không.

Họ về tới nhà ba mẹ Nhiên, Nhiên bảo anh tài xế chờ cô vô nhà lấy tiền, quay ra đã thấy Ali đưa cho anh tài xế một vật hình chiếc lá màu vàng. Anh ta

mắt sáng lên, cảm ơn Ali rồi rít rồi phóng xe đi. Nhiên nhìn Ali:

- Anh đưa gì cho anh ta vậy?
- Lá vàng.
- Vàng thật?
- Ủ.
- Đi từ bãi biển về nhà, chỉ có 120k, anh trả tận 1 lá vàng.
- Tôi không có tiền Việt.
- Thì tôi có. À quên! Để em trả.
- Ít mà, ở Mailli thiếu đủ thứ, chỉ không thiếu vàng và đá quý thôi.
- Hơ!

Ali nói tỉnh rụi, đeo ba lô đi tới cổng nhà của Nhiên. Mẹ Nhiên từ nhà bếp đi lên:

- Nhiên về hả con.
- Dạ
- Ồ! Cậu này là?
- Dạ, bạn con. Anh í cứu con đó mẹ, hôm qua con sơ ý bị rơi xuống biển, ghe của anh ấy neo gần đó nên cứu con, đưa con về đất liền.
- Thế à. Mời cháu vô nhà. Nhà đơn sơ, cháu đừng chê.
- Dạ! Nhà đơn giản nhưng đẹp và thoáng mát lắm ạ. Cháu thấy rất thoải mái.

Mẹ kéo Nhiên xuống sau hè hỏi nhỏ:

- Nhiên! Nói thật cho mẹ biết, phải ba của bé Mura không? Mẹ thấy Mura giống thằng í đến 7, 8 phần.

Nhiên chỉ biết cười khỏ, giải thích:

- Anh ấy giống ba của bé Mura thôi mẹ, nhưng không phải.
- Con chắc không? Hay nó muốn trốn tránh trách nhiệm.
- Con chắc. Ba của Mura còn sống cũng ngoài 50 rồi, là người dân tộc Jrai.
- Trời! Sao con có thể yêu một ông già người dân tộc, gần bằng tuổi ba mẹ mình vậy con?
- Anh ấy thương con thật lòng mà mẹ. Nếu mẹ gặp anh ấy, sẽ không nghĩ anh già thế đâu. Anh trông trẻ lắm í. Trẻ bằng anh ngồi trên nhà đó.
- Cũng giống nhau y chang phải không? Con có chắc không phải là một người không?
- Có. Hai người ở hai nước khác nhau, tuổi tác cũng khác mà mẹ. Ba của Mura mất rồi, mẹ à.

Mẹ thấy Nhiên buồn, nên không nhắc về "thằng rề" chưa thấy mặt nữa. Con gái thương chồng như vậy, chắc nó không làm lẫn được. Người giống người cũng không thiếu.

- Thôi, con lên tiếp khách đi. Mura bên nhà ông Tư chơi. Hôm qua, có khách du lịch nhờ ông tìm cây gì đó trên đảo, ông không dám để Mura một mình nên bỗng nó theo lên núi hái cây. Quay xuống không thấy con đâu. Dân làng báo con mới vừa chạy đi hỏi ông đâu. Chắc tưởng ông về nên theo ghe du khách về đất liền rồi. Ông đưa Mura cho mẹ, nhưng con vẫn chưa về, thế là hàng xóm túa ra đi tìm, sợ con té xuống biển. Không ngờ con té thật, cũng may con không sao. Mẹ tính nấu xong cơm rồi qua cảm ơn bà con lối xóm. Tội nghiệp, họ lặn tìm con từ hôm qua tới giờ, mới nghỉ trưa, chiều lặn tiếp đó.

- Dạ, để con đón Mura về, sẵn cảm ơn ông Tư.

- Ủ! Ba con nữa, ông lo cho con cả ngày, tối không ngủ mà ngồi lăm rằm đọc kinh cầu bình an cho con. Sáng sớm đã ra biển trông tin con, chắc cũng sắp về rồi.

Nghe mẹ nói mà Nhiên rung rung. Ba tuy hà khắc nhưng chưa bao giờ ngừng yêu thương Nhiên. Ba mẹ luôn là chốn tựa nương qua bao sóng gió. Nhiên dần không cho mình khóc, quay lên nhà.

- Con đi đón Mưa nha mẹ.

- Ủ. Con đi đi.

Nhiên ra sân thì thấy Ali đang chơi với Mưa. Công nhận họ giống nhau như cha con thật. Thằng bé cười khanh khách giòn tan, Ali cũng cười, nụ cười ấm áp tỏa sáng. Nhiên cứ ngắm hai người nọ đến thất thần, phải chăng anh đang nô đùa với con phải không anh? Mưa thấy mẹ vui mừng reo lên:

- Mẹ! Mẹ về rồi

- Ủ! Con trai nhớ mẹ hem?

- Con nhớ mẹ lắm.

- Uhm! Mẹ cũng nhớ con lắm.

Nhiên ôm con, hít hà mùi trẻ con. Lúc thấy dép con ở bên vách đá, cô đã đau như thế nào. Nếu không bị xô, cô cũng sẽ nhảy xuống theo con. May quá, ông trời còn thương cô. Có giọt nước nóng ẩm rơi ra từ khóe mắt. Tội nghiệp bé con của mẹ. Sinh ra đã thiếu hơi ấm của ba, nếu con thật sự có chuyện gì, mẹ sẽ đi theo để che chở con, con trai à.

- Mẹ "hóc". Mẹ "hóc" hả mẹ.

Thằng bé hơi rời hôn chụt lên mặt Nhiên. Bàn tay bé xiu lau đi giọt nước mắt đang rơi. Nhiên cười, nắm tay con đặt lên môi mình. Cố hít thật sâu mùi của con.

- Mưa "huong" mẹ, "huong" mẹ!!

- Bé con thương chú không? Ali hỏi

- "huong" ba mẹ.

Cả Nhiên và Ali trở mặt. Ali rút vai, lắc đầu, không phải tôi xúi thằng bé nhé.

- Con thương mẹ. - Nhiên nói

- Mưa "huong" ba mẹ.

- Ba đâu?

Mưa chỉ ngay Ali, rồi bé nhào qua Ali ôm chân anh. Ali lần đầu tiên được kêu bằng ba, mà thằng bé công nhận vài phần giống anh nên vui vẻ chấp nhận. Anh ngồi xuống, ôm Mưa vào lòng, hỏi:

- Con thương ai?

- Con "huong" ba.

- Kêu lần nữa ba nghe.

- Ba! Ba! Con "huong" ba.

Ali cười một tràng cười thật to, và khoái chí. Anh bế bé trên tay, đi lại ba lô, đưa cho bé 1 nắm viên tròn tròn đủ màu sắc sáng long lanh, không thềm đếm xia đến ai kia đang tròn mắt, đực mặt ngó con trai đang cho mẹ nó ra rìa. Mưa thấy những viên đá long lanh đủ màu thích lắm. Ali đặt con ngồi xuống tấm ván, để 1 nắm viên đá cho con chơi. Nhiên thấy vậy vội la lên:

- Ê!!!! Không được cho bé chơi thứ đó, bé nuốt nguy hiểm lắm.

Vừa nói xong là bé Mưa cầm ngay 1 viên màu đỏ tính bỏ vô miệng, cũng may Ali nhanh tay giành lại, anh trừng mắt làm thằng bé sợ khóc toáng lên.

- Anh làm gì hung dữ vậy hả. To xác thể chi hù trẻ con à.

- Anh chưa có la con mà, chỉ mới trừng mắt thôi đã khóc. Đàn ông không khóc vì mấy chuyện con con.

- Nay ông anh! Mưa chưa được 3 tuổi. Anh đem so với người đàn ông hơn 30 tuổi à.

- Ý anh không phải thế.

Anh nhìn Mưa khóc, cũng bối rối lắm, tự nhiên cũng thấy xót thằng bé. Anh đưa tay bế bé. Mưa đang sợ, nhưng khi anh đưa tay bế, bé nhìn mẹ, rồi nhìn anh, suy nghĩ rồi vẫn chồm qua Ali. Nhiên bị chính con trai của mình "điểm huyết", trơ mắt nhìn con sà vào lòng người khác. Hic...hic...mình đâu có để thuê đâu ta.

- Con đừng ngâm mấy viên đó, nuốt là đau lắm đó. Biết không?

- Dạ!

Nghe tiếng "dạ" mông manh của con, chưa bao giờ Ali thấy hối hận như thế, hối hận vì đã làm con sợ, con buồn. Mưa gục đầu trên vai Ali, trông mà thấy tội. Ali vỗ vỗ vai con, bỗng con ra sân tiếp tục nô đùa. Ba Nhiên từ biển về thấy cũng ngạc nhiên.

- Cậu đây là?

- Ông "nhại" về.

Mưa đưa tay đòi ông bế. Ông ôm thằng bé dễ dàng.

- Dạ! Cháu là bạn của Nhiên.

- Ba! Anh ấy là người cứu con khi con rơi xuống biển, rồi đưa con vào bờ đó ba.

- Sao! Con bị té xuống biển thật à?

Ông ôm Mưa chạy lại xem con gái.

- Con có bị gì không? Con có mệt không? Mệt thì nói ba đưa đi bệnh viện, coi chừng chết đuối trên cạn nhen con!

- Con khỏe, khỏe lắm ba à.

Nhiên òa khóc, ôm ba lẫn con trai vào lòng. Con dù lớn vẫn là con của ba mẹ. Ba luôn thế, tuy ba đã từng đánh cô những lần rơi tưởng như vô tình, nhưng cô biết, lòng ba còn đau hơn gấp trăm lần. Nên dù có trải qua bao bão giông, chỉ cần về với ba mẹ, sẽ là nơi chốn tựa nương bình yên nhất. Ali thấy cả nhà sụt sùi, quên hẳn anh thì đưa tay che miệng húng hắng.

- À! Cảm ơn cậu cứu con tôi. Vào nhà, vào nhà đi kéo nắng.

- Dạ!!

Tối giờ cơm, Ali ngồi nói chuyện với ba, Nhiên cho bé Mưa ôm bình sữa tu ti xong cũng tự động ngủ trong nôi. Cô phụ mẹ dọn cơm. Không biết hai cha con nói gì mà ba Nhiên thỉnh thoảng vỗ đùi cái đét, cười ha ha. Rồi rất tự nhiên vỗ vai Ali rất thân tình. Còn Ali thì điềm đạm gật gật, khi cười cũng lấy tay che miệng, giống như húng hắng, nhưng gương mặt rất rạng rỡ. Nhiên trầm nghĩ, không biết ở Maili có bữa yêu không ta, sao từ già đến trẻ nhỏ ai cũng mến anh ta vậy. Ba khó vậy mà cũng lấy lòng được, chắc chắn hẳn ta xài bùa. Hôm nào kêu hẳn cho 1 cái cho mua bán đất hàng mới được.

Bữa cơm đạm bạc nhưng đầm ấm. Ba Nhiên cứ gắp cho Ali, món nào cũng muốn anh thử. Ông rất vui vì có người nói chuyện hợp ý. Mẹ thấy ba vui, nên cũng vui, ngầm chú ý đến Ali. Cậu ta cũng được, trầm tĩnh, chừng mực, có thể làm cho "ông già khó tính" này cười hẳn là người tinh tế lắm. Bé Mưa cũng mến, nếu cậu ta làm rề mình thì hay quá, mà chắc cũng có tình ý với Nhiên. Phải mở đường cho chúng thôi. Bà tùm tùm cười, quan sát "cha vợ và chàng rề", lâu lắm rồi, chồng mới cười sáng khoái như thế, từ ngày Nhiên lấy chồng.

Nhiên ngồi ăn, lâu lâu liếc người đứng kia, anh xài bùa gì mà cả nhà tui đều thích anh vậy hả. Nếu là Lượm, thì hay quá. Bất giác, Nhiên cảm thấy chạnh lòng. Xong bữa cơm, ba mẹ nhường phòng cho khách, ba Nhiên mắc võng nằm. Còn mẹ Nhiên vô ngủ chung với con gái. Nhiên không ngủ được, thấy cả nhà quây quần ăn cơm, cô cảm thấy thật hạnh phúc, nhìn người đó, cô nhớ Lượm, hình ảnh gương mặt Lượm gục trên vai Nhiên trong ngày mưa ấy lại xuất hiện chập chờn. Trần trọc mái, sợ mẹ và con thức giấc nên Nhiên đi ra hiên hóng gió, thấy Ali đang đứng trầm ngâm. Dáng đứng y hệt của Lượm đêm ở khách sạn Đà Lạt.

- Sao anh chưa ngủ?

- Có thể do lạ chỗ. Còn em?

- Trời nóng quá thôi. À, anh tính bao giờ đi?

- Anh phiền em à?

- Không phải, anh muốn đi du lịch ngắm cảnh mà. Ở đây đâu có gì đẹp để ngắm đâu.

- Có em là dư rồi.

Bất giác Nhiên đỏ mặt, tim đập thình thịch, cái tên này thả thính hay nhì. Không được, hẳn ta là Ali, mình không thể phản bội Lượm.

- Ngày mai em về thành phố rồi. Anh có tính đi đâu không? Em sẽ đón xe giúp Anh.

- Cho anh vé xe nào đi thẳng đến tìm em, An Nhiên

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chồng cũ

Hai ngày nay, không tìm thấy xác của Nhiên, nên Gato luôn canh giữ ở nhà của cô. Trưa đó, thấy Nhiên về nhà cùng Ali, Gato đứng nhìn, nắm tay thành nắm đấm cảm phẫn. (cái này gọi là người tính không bằng trời tính á). Ắ quyết định về quê gặp chồng cũ của Nhiên. Ba năm trước, khi tìm Ali, Arash đã dùng phần mềm truy tìm khuôn mặt để tìm ra thân phận của Nhiên, biết Nhiên đã có chồng ở quê nhưng vẫn chưa li dị. Nghĩ rằng Ali bị lừa, nên quyết tâm đưa Ali trở về dù Nhiên có van xin. Sau khi Ali đăng cơ, cho dân chúng học Tiếng Việt, Arash biết rằng Ali yêu Nhiên thật lòng, nên dù bị xóa kí ức, thì Nhiên vẫn ở trong tiềm thức của Ali. Nên Arash quyết định qua Việt Nam tìm hiểu cận kề, phòng khi Ali nhớ lại, anh cũng có đủ bằng chứng để Ali quên đi người không xứng đáng. Về tận quê cũ của Nhiên tìm hiểu, Arash chỉ thấy thương cảm cho người đàn bà phận bạc, sớm biết làm ra tiền nhưng vì danh dự gia đình chôn vùi tuổi xuân, thương cha mẹ cần rảnh chịu khổ, cuối cùng phải tự tử chấm dứt cuộc đời. Với tư cách đó, nghị lực đó, hoàn toàn xứng đáng làm công nương Maili. Gato trong một lần qua phòng Arash chơi, đã thấy hồ sơ của Nhiên. Cô ả quyết không để ai làm vợ của Ali, "chỉ có Gato này mới xứng là công nương, không ai có quyền thay thế, kể cả đó là người Ali yêu! Hahahaha".

Gato xuống tới quê cũ của Nhiên, một vùng quê xa xôi tận cực Nam Việt Nam, tìm tới nhà của Khanh (chồng cũ của Nhiên) ngôi nhà khá khang trang nhưng quanh quẩn.

- Xin hỏi, có ai ở nhà không ạ?

- Cô muốn tìm ai?

- Dạ, cháu muốn tìm anh Khanh. Cháu là bạn anh ấy.

Khanh từ trong nhà đi ra, thấy người ngoài sân lạ hoắc, cau mặt.

- Cô là ai? Tôi không quen (Khanh sợ chủ nợ tới đòi tiền)

- Tôi là bạn của Nhiên, vợ anh. Anh có thể dành ít phút cho tôi được không?

Mặt Khanh tái mét khi nghe nhắc tới Nhiên, vợ chết cũng 8 năm rồi, tự dưng có người tới tìm, không lẽ tính thừa nhà mình ngược đãi con dâu nên uất ức mà tự tử.

- Cô ấy mất đã 8 năm rồi. Tôi không có gì để nói hết.

- Nhiên còn sống, và anh phải nói chuyện với tôi. Nếu anh muốn có lại vợ đẹp, và trả hết nợ.

Khanh ngạc nhiên nhìn Gato. Cô ta nhìn cũng đẹp, nhưng gương mặt trông ác ác, không mấy thiện cảm. Biết tên vợ mình. Biết nhà mình. Có lẽ mình nên nói chuyện với cô gái này. Vì với gia cảnh mình bây giờ, người khác còn sợ vạ lây. Chứ lừa mình thì được gì.....

Sáng hôm sau, Nhiên đang soạn đồ để lên thành phố, nghe ngoài cổng có người hỏi thăm. Nhiên vội chạy ra liền bị đứng hình. Khanh nhìn thấy quả nhiên vợ còn sống, và đẹp hơn xưa. Hắn ta nhếch mép khinh khỉnh:

- Chào vợ yêu! Không mở cửa cho chồng à?

- Mày là thằng nào, dám nhận bừa vợ ở đây. Cút!

- Mẹ, mẹ không già đến lú lẫn quên con rể đó chứ.

- Thằng mất dạy, tao không có con rể như mày, cút khỏi đây trước khi ta báo công an, mày xâm nhập gia cư bất hợp pháp.

Khanh chạch lưỡi, nhìn mẹ và Nhiên đầy hận ý:

- Mẹ kêu đi, tôi với con bà chưa xé hôn thú, tôi là chồng hợp pháp của nó. Trong khi tôi đau khổ vì mất vợ. Nó ở đây sung sướng trắng da dài tóc. Đã đến lúc quay về đúng vị trí rồi vợ yêu. Anh thiếu em ngủ không được. Vừa nhìn thấy em là anh "hóng" lên rồi nà. Hahahaha!

Ba Nhiên bế Mưa đi ra biển chơi, về thấy Khanh, lo sợ nên gửi Mưa sang nhà ông Tư, trở về nhà.

- Mày còn dám tìm tới đây à? Mày hại chết con tao, tao chưa kiện gia đình mày, mà mày tự vác xác tới.

- Kia ba! Ba không mời con về vô nhà sao ba. Ba không sợ hàng xóm biết nhà ba có đứa con gái thối tha à, chưa thôi chồng đã bỏ trốn theo trai, còn sanh ra đứa con hoang.

"Bốp". Ba Nhiên giận dữ cho hấn bạt tai. Hấn hại đời con gái cưng của ông, giờ còn muốn làm nhục thanh danh của nó, xúc phạm đến đứa cháu tội nghiệp. Khi xưa, ông sợ dị nghị, giờ thì ông không sợ nữa. Vợ ông nói đúng, ông không thể vì cái hư danh đẩy con cháu vào bể khổ. Khanh trừng mắt, mặt hấn đỏ lên, hấn nắm bàn tay ba của Nhiên hất ông ra xa. Nhiên lao ra sân, mở cổng rào, đỡ ba đứng dậy. Cô nhìn tên "quái thú" đầy tức giận:

- Thanh niên lưng dài vai rộng, đi hành hung một ông già. Thật đẹp mặt cho gia đình bác sĩ Sở (ba Khanh tên Sở).

- Thế mà bảo không nhận ra nhau nữa thôi. Em không về với tôi, cả nhà em không xong đâu.

Nhiên liếc hấn, không nói gì. Cô đỡ ba vô nhà, nhờ mẹ bốp đầu. Ba bị hấn hất té, hình như bị trật phần hông. Khanh thấy cửa rào không đóng, tính đi vô thì Nhiên chạy ra ngăn lại.

- Ai cho anh vào nhà tôi?

Mặc kệ Nhiên nói gì, hấn hất Nhiên ra, tự nhiên đẩy cửa đi vào sân.

Bên ngoài, Gato đứng quan sát, cô ta thích thú cười nửa miệng. Để xem, khi Ali biết sự thật về mây, mây còn gì quyền rũ anh ấy nữa không? Ali à, rồi anh sẽ quay về bên em thôi.

Nhiên chạy nhanh tới cửa nhà, lật đặt đóng cửa lại. Cô sợ hấn sẽ làm đau ba mẹ mình. Những trận đòn của hấn, Nhiên vẫn bị ám ảnh. Ba mẹ Nhiên thấy con nhốt mình trong nhà, lo cho con gái ngoài sân. Thăng khốn kia từng đánh con gái mình, nhưng lúc đó mình không thấy. Giờ không lẽ trở mặt nhìn nó giết con sao. Ba Nhiên tuy bị đau hông vẫn đứng lên, cùng mẹ đập cửa:

- Mở cửa cho ba....

- Nhiên! Mở cửa cho mẹ. Ban ngày ban mặt, hấn không dám làm gì mình đâu. Mở cửa đi con.

Nhiên đứng che chắn ngay cửa, dùng chìa khóa khóa lại. Nhiên lấy tay bịt tai, lắc đầu.

- Nhiên à, anh đâu phải quỷ đầu mà em không dám cho anh vô nhà. Ba mẹ cũng đâu có bị điên mà em nhốt, còn khóa cửa. Há...há...há...

- Anh im đi. Anh còn hơn quỷ nữa. So sánh anh với quỷ, còn thấy tội cho nó.

- Mây!!!! Quái nhiên xinh đẹp và gai góc hơn xưa. Vậy mới hợp với anh, cưng à.

Khanh bước tới, bốp chặt cằm của Nhiên, ép cô ngược nhìn hấn. Nhiên đẹp quá, sắc đẹp hấn từng mê mẩn, dày công chiếm đoạt. Khi có được rồi, hấn vẫn sợ mất nên muốn cưới cô. Ai ngờ, hấn bị vô sinh. Sợ người khác chê cười, hấn nhờ ba hấn làm bác sĩ, đồ lý do tại Nhiên, làm cô bị mẹ hấn đẩy nghiêng đầy đọa. Hấn cũng buồn bực, sa đà rượu chè gái gú, để quên đi bản thân hấn bất lực vô sinh. Rồi khi say xỉn, hấn về thấy Nhiên, đóa hoa kiêu diễm của hấn, nhưng vì sao hấn không thể làm cô yêu hấn, không thể cho cô đứa con. Hấn điên lên, lôi Nhiên ra "đòi hỏi". Nhiên cứ trơ ra mặc hấn dày vò. Hấn cho rằng cô khinh hấn càng bạo dâm với Nhiên, chứng tỏ mình là đàn ông. Ngày Nhiên tự tử, hấn đã tranh cãi với ba hấn, rất gay gắt. Mẹ hấn không muốn chuyện xấu đồn xa nên cho hấn số tiền, đẩy qua làng khác, với lý do đi học. Để hai cha con không hấn học nhau vì con đàn bà như Nhiên.

Sau tám năm xa cách, gặp lại Nhiên, tim của hấn lại nhộn nhịp. Nhiên ở đây, bằng xương bằng thịt, và mặn mà hơn xưa. Hấn nhất định phải có được cô, không buông tha cô lần nữa. Hấn cúi xuống, tính hôn Nhiên, bị bàn tay Nhiên che lại ngay môi. Hấn nhếch môi cười:

- Đầu phải lần đầu, em giữ cho ai vậy vợ? Trên cơ thể em, có chỗ nào anh chưa chạm qua. Hahahah.

Nhiên dùng tay che miệng, quay mặt sang bên né nụ hôn dơ bẩn đó. Nước mắt cô rơi đau xót. Vì phải để ba mẹ chứng kiến cảnh nhục nhã của cô. Đến bao giờ, cuộc đời cô mới thoát khỏi tên ác quỷ này. Nhiên quay lại, phun nước bọt vào bộ mặt đáng ghét kia.

- Anh xứng chạm vào người tôi sao?

- Mây!!!

Khanh tức giận, lau nước bọt trên mặt, nắm tay Nhiên hất ra sân, không cho Nhiên che chắn cửa nữa. Nhiên mất đà ngã sông xoài, quắc mắt nhìn hấn. Hấn ngửa cổ cười như điên dại, chậm chậm tiến về phía Nhiên.

- Tao không xứng??? Được, hôm nay tao sẽ "chơi" mây tại đây. Ba mẹ mây sẽ thấy con gái họ phóng đàng dưới thân tao thế nào. Con đi như mây, phải để mọi người thấy sự đề tiện của mây mới đúng. Tao nhân nhượng mây, mây không muốn. Vậy thì cùng đề thiên hạ xem thân thể của mây sạch cỡ nào.

Hấn sấn tới Nhiên, tính đưa tay tát cô. Chợt cái tách trà bay tới trúng tay hấn đau điếng. Tiếp sau là tiếng ầm. Cửa nhà của Nhiên bị bung ra. Một thân người trần đầy hàn khí bước ra. Giữa trưa mà không khí như muốn đông lạnh khi thân ảnh kia đang bước về phía Nhiên. Anh nhìn Nhiên nửa nằm nửa ngồi trên đất. Tay chân bị trầy xước, tươm máu. Gương mặt đầy nước mắt, nhưng đôi mắt cô rất quật cường. Ail cảm thấy đau lòng vô cùng. Sao em phải một mình chống chọi, em còn có anh kia mà.

Anh ôm Nhiên vào lòng, cho đầu cô tựa vào ngực, lắng nghe nhịp tim đang bất ổn của anh. Ali vuốt tóc Nhiên, tựa cằm lên đầu cô. Nhiên nhìn Ali, trong

cô dâng lên niềm an ủi, được chở che, mừng thầm. Bỗng được anh ôm vỗ về, bao uất ức vỡ òa. Cô ôm cánh tay Ali, khóc như đứa trẻ.

- Nín đi em, có anh ở đây rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Người không xứng với vật thiêng liêng

Khanh thấy Ali tự nhiên ôm vợ mình, hấn nổi máu xung thiên:

- Mày là ai? Dám ôm vợ tao hả?

- Bần thủ - Ali nói rồi bỗng Nhiên vô nhà

- Nhờ hai bác xem Nhiên, cháu ra giải quyết chút việc. Hai bác đừng xem là hơn.

- Ủ! Con cẩn thận. Đừng để thứ hạng ấy làm bẩn tay con.

Ba mẹ Nhiên tuy không biết Ali là ai, nhưng nhìn khí chất, cách anh ném cái tách chuẩn xác, chỉ một cú đập đã làm bung cửa. Họ hiểu tư chất Ali hơn người bình thường. Phải rèn luyện khổ công trong bao lâu mới có được năng lực ấy. Ali bình thân bỗng Nhiên vô nhà, nhưng ẩn sâu trong đôi mắt là sự đau xót, cung chiêu. Với kinh nghiệm của mình, cả ba và mẹ Nhiên đều tin đây sẽ là người có thể che chở con gái của họ.

Ali nhìn ba mẹ Nhiên, mỉm cười gật đầu:

- Hấn! Ngay cả dòng máu của mình vậy bản con một ít thôi cũng không xứng.

Ba mẹ Nhiên trở mắt nhìn nhau.

Anh đặt Nhiên lên tấm phản, rồi quay ra ngoài sân, khép cửa lại.

Khanh đang hùng hổ, thấy gương mặt lạnh lùng, cùng khí thế bức người của Ali cũng run sợ. Vì nói gì hấn cũng chỉ là tên công tử trời gả không chặt.

- Tay nào người hát cô ấy ngã? Tay nào đẩy bác trai? Hừm?

Ali đứng giữa sân. Hai tay đút túi quần, thân hình thẳng tắp cao 1m85 đầy ngạo nghễ của bậc đế vương. Mắt không thèm ngó đến Khanh, chỉ nhàn nhạt hỏi. Khanh tuy hơi sợ, nhưng vẫn cố chấp nói:

- Tay tao đó, mày làm gì tao? Nó là vợ tao, tao có quyền "chơi" nó bất cứ khi nào tao muốn. Mày bảo vệ đồng giẻ rách ấy làm gì? Mày thích ăn thừa, xài hàng cũ à. Hahahaha

Ali bực mình vì lời nói tục tĩu của Khanh, anh xoa xoa mi tâm, để kiểm chế mình. Khanh thấy vậy tưởng Ali bị què, không nói được gì. Hấn tiếp tục công kích, thỏa mẹ Nhiên, rồi cười ha hả. Chợt "phập", bàn tay của Khanh bị dính chặt vào cây cột hàng rào bằng cây kim và lưới. Máu chảy ra thành dòng. Hấn nhìn bàn tay mình hét lên đau đớn, cổ gờ tay ra, càng đau hơn.

Mặt Ali lạnh như tiền, lùi ra xa mấy bước để không bị máu văng trúng. Nhìn tên kia rên la, chỉ nhẹ lắc đầu, rồi nhìn đồng hồ đeo tay. Tới cho cậu 5 giây: 5, 4, 3, 2, 1. Một chiếc xe 16 chỗ thẳng tắp trước sân nhà. Một nhóm 10 người thanh niên xuống sân, đứng trước mặt Ali đầy cung kính.

- Kính thưa Quốc....

- Im!!!!

Nhóm người ngẩng lên nhìn quốc vương của họ, mặt anh đánh lại bực tức nhìn cận vệ của mình ý nói: "Đây là đầu mà dám lộ thân phận của ta?". Nhóm người kia hiểu ý nên im bật.

Họ lại gờ tay cho Khanh, lôi hấn lên chiếc 16 chỗ chờ.

Ba mẹ Nhiên không nhìn thấy Khanh bị đóng đinh vô hàng rào, chỉ nghe hấn hét lên đau đớn, nhưng họ mặc kệ. Họ đang an ủi con gái, không cho con nhìn ra ngoài. Họ tin Ali đủ bình tĩnh để suy nghĩ, đủ mạnh mẽ bảo vệ con và cháu của họ. Ali lại bước vào nhà, thấy Nhiên đang run rẩy. Bao kí ức kinh khủng từ 8 năm trước sống lại, làm cho Nhiên bị khủng hoảng. Anh đến bên ôm Nhiên vào lòng an ủi.

- Ngoan! Không sợ nữa. Anh sẽ giải quyết hết trong hôm nay. Đợi anh!

Ali đứng lên quay ra ngoài, Nhiên ngược nhìn theo, bóng lưng Ali tiến dần đến chiếc xe 16 chỗ. Hình ảnh Lượm trong ngày mưa bị kéo đi, cũng trên chiếc xe 16 chỗ. Nhiên bật tai, lắc đầu:

- Không! Chồng! Cho em theo với.

Ali khựng lại, Nhiên nhào tới nắm cánh tay anh, gương mặt đọng nước, khẩn khoản " cho em theo với". Ali cảm thấy tức ngực, bao kí ức chộp lóe. Nhưng rất nhanh, anh trấn tĩnh vỗ vỗ tay Nhiên "được". Ali nắm tay Nhiên dắt ra xe, cho cô ngồi sát mình. Anh ôm đầu Nhiên tựa vào vai anh: một cú ngủ.

Nhiên mệt mỏi, gật gật rồi ngủ thiếp đi

Không cần biết anh đi đâu, chỉ cần đi với anh, chỉ cần có anh, chồng của em

Chiếc xe chạy tới căn nhà hoang gần bãi biển. Ali bồng Nhiên đã ngủ đi vào trong nhà, đặt cô nằm trên chiếc ghế sofa, đắp áo khoác cho cô. Đám cận vệ ngạc nhiên, họ chưa từng thấy một quốc vương nhẹ nhàng ưu ái phụ nữ như thế. Ali ưa sạch sẽ, thế mà lại ôm cô gái nhếch nhác kia, còn nhường cô ấy ngủ trên chiếc ghế mà họ chuẩn bị cho quốc vương. Chắc hẳn cô ta rất quan trọng trong lòng quốc vương.

Ali ngồi trên tay ghế, ngắm Nhiên đang ngủ, còn tính đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xòa. Ba mẹ của Khanh và Khanh được giải vào.

- Không được thô bạo với người già.

- Dạ

Ali đứng lên đi lại gần ba mẹ Khanh:

- Ông làm bác sĩ, không khám ra con mình vô sinh, đổ lỗi lên đầu con dâu. Bà làm mẹ, không dạy dỗ con. Lại muốn dạy dỗ con người khác. Người không xứng có "thứ quý giá thiêng liêng" của tự nhiên ban tặng (có ai nhớ là gì không?). Cả nhà các người muốn nói gì không?

Ba Khanh: tôi xin cậu, tôi già rồi, cậu tha tôi. Tôi sẽ không làm bác sĩ nữa.

Mẹ Khanh: còn tôi, tôi không dám dạy dỗ con người ta nữa. Huhuhu

Khanh: mày ý đông ăn hiếp người già, hay ho gì? Tao khinh.

- Ta cần người tôn trọng?

Ali nhìn cận vệ, một tên mang lại tờ đơn xin ly hôn, đưa cho Khanh.

- Ký đi, người sẽ được về.

Khanh ngửa cổ cười. Hahaha!

- Tao không kí, mày dám giết tao không? Đây là đất nước có pháp luật đó. Tao muốn con Nhiên mãi là vợ tao, chết cũng làm ma của tao. Hahahaha.

- Ôn ào quá!

Một tên cận vệ hiểu ý, đi lên cầm dép của Nhiên tát vào mặt Khanh "bôm bốp", (dép của Nhiên nha) tát đến mặt hấn sưng vù, khóe môi chảy máu. Ba mẹ hấn thấy thế hoảng sợ, vội lại khuyên hấn kí vào đơn ly hôn. Ông bà có độc đứa con trai, tội vạ gì vì đứa con gái phải bỏ mạng chứ. Nhưng hấn cố chấp, không chịu thua Ali. Cuối cùng, mẹ hấn liều mạng chạy lại chỗ Nhiên đang ngủ, lay cô dậy năn nỉ. Ali cau mặt, trừng mắt nhìn bà ta. Mẹ Khanh sợ hãi, rút tay, bỏ về phía con trai. Nhưng Nhiên cũng đã thức. Cô ngo ngắc ngó xung quanh, trông thấy "ba mẹ chồng", hoảng hốt ngồi co ro. Ali ôm Nhiên vỗ về. Hơi ấm, mùi hương quen thuộc. Sự che chở yêu thương vững vàng, Nhiên ngược lên, nhìn thấy gương mặt trầm tĩnh, ôn nhu của Ali, liền nhòe miệng cười. Mẹ Khanh lên tiếng:

- Nhiên à! Con xin cho chồng con một tiếng, nó bị đánh đến rách cả miệng rồi.

Lúc này, Nhiên mới thấy Khanh đang bị trói tay, nằm trên nền nhà, miệng hấn sưng to đầy máu. Cô đi lại nhìn hấn, bên cạnh hấn là tờ đơn xin ly hôn. Nhiên cúi nhặt tờ đơn đi về phía Ali. Anh cho em mượn cây viết. Một tên cận vệ khom người đưa cây viết tới cho Nhiên. Nhiên kí tên mình lên đó, rồi đem đến đưa cho Khanh.

- Ký đi, anh đã làm khổ ba mẹ cả đời rồi, chẳng lẽ về già cũng muốn họ sống không yên.

- Phải đó con, kí đi. Ba mẹ có mỗi mình con thôi Khanh à.

Khanh nhìn ba mẹ mình, lần đầu tiên hấn thấy mẹ khóc vì hấn. Người đàn bà bình thường hung dữ, hay ức hiếp người khác, nhưng luôn bảo bọc, che chở hấn. Còn ba hấn cũng già lắm, gương mặt in hấn dấu vết năm tháng, mỗi khi hấn làm lỗi, ba hấn lại là người thu dọn tàn cuộc. Họ tác tệ với người ngoài, nhưng với hấn luôn là ba mẹ tốt. Khanh lại cười, cười trong đau đớn. Hấn dần cây viết từ tay Nhiên, kí tên mình vào tờ đơn ly hôn.

- Tha tao ra.

Ba mẹ Khanh mừng rỡ, tính mở trời cho con trai.

- Khoan!

- Hai người cũng phải kí.

Tên cận vệ đem đến trước mặt ba mẹ Khanh hai tờ giấy, một tờ tự thú, một tờ vay nợ. Ông Sở phải thú nhận đã làm giả bệnh án của Nhiên, và cưỡng dâm con dâu. Còn mẹ Khanh phải trả cho Nhiên 500 triệu. Bà ta cầm giấy nợ, quắc mắt nhìn Ali

- Tôi nợ gì con đó?

Một tên cận vệ nói tiếng Việt lơ lớ, đứng ra nói với bà.

- Khi xưa cô Nhiên phụ bà bán hàng: 3,5 triệu

+ Làm công việc nhà: 3,5 triệu

+ thu nhập riêng của cô ấy: 3 triệu

+ phí bồi thường tổn hại tinh thần, nhân phẩm sức khỏe trong hai năm: 24 tháng: (10*24)+ 260 triệu = 500triệu.

Mẹ Khanh trừng mắt, á khẩu, bà cầm giấy nợ ngồi phịch xuống đất, lẩm bẩm "đời có vay, có trả, có vay, có trả". Rồi cười như điên dại. Ông Sở an ủi vợ.

- Thôi bà, kí đi. Nó tính đúng mà. Đâu có tính lời lãi gì mà bà tiếc.

- Nhưng nhà mình làm gì còn tiền. Còn ông, ông mất chức thì cả nhà chết đói à. - bà thì thào.

Khanh tức giận, ngược nhìn Nhiên bằng cặp mắt đỏ ngầu.

- Tao đã kí đơn rồi, mày còn ép gia đình tao? Tao hận không thể bóp chết mày, con khốn! Aaaaaaaa!

Một tên cận vệ tiếp tục tát vô miệng Khanh "bóp! Bóp".

- Ali! Thà họ đi đi. Em có tự do rồi, số tiền kia em không cần.

- Được! Tiền có thể không lấy, nhưng danh dự của em, nhất định phải đòi.

Ali liếc sang ông Sở. Ông ta hiểu ý, liền kí ngay vào đơn tự thú.

Nhiên không muốn trông thấy bộ mặt kinh tởm đó, muốn đứng lên rời khỏi. Chợt Ali bỗng cô đi ra xe, không quên buông lại câu phân phó.

- Tịch thu "thứ thiêng liêng của đàn ông", hẳn không xứng có nó.

- Vâng.

Nhiên ngại ngùng khi hai người thân mật, nên hơi giãy, muốn Ali thả mình xuống "em tự đi được".

- Anh nói rồi, muốn về nhà. Em phải ngoan và nghe lời.

Oh, Anh chàng bá đạo. Thôi nhịn cho xong. Về đến nhà, bé Mưa chạy ra mừng mẹ.

- Ba mẹ về! Ba! Ba ẵm con đi.

Ali tươi cười bỗng thẳng bé, gương mặt trắng tròn, non tơ chỉ muốn cắn một phát. Nhiên đứng kể bên trơ mắt nhìn con "phản bội" mình. Mừng mẹ mà đòi tên kia ẵm là sao hả.

Ba mẹ Nhiên đứng ngay cửa trông cả nhà ba người thật vui vẻ biết mấy. Hai người già cùng cười, mừng trong nước mắt. Họ tin, Ali sẽ mang lại hạnh phúc cho con gái mình.

- Mấy đứa vô nhà đi, trời tối rồi.

- Dạ!

Điện thoại Ali reo, anh đưa Mưa cho Nhiên, ra sân nghe điện thoại.

- Này, tôi nói này Ali, cậu kêu 10 vệ binh tinh nhuệ của tôi qua Việt Nam chỉ để hộ tống 2 người già gian ác, và thẳng công tử bột. Bàn tay của họ cầm

vũ khí bảo vệ quốc vương, không phải cầm dao lấy thứ mà thằng đàn ông nào cũng có.

- Vì hấn không xứng có nó. Hấn không thuần khiết và chung thủy.

- Hấn không phải người Maili.

- Tôi là quốc vương Maili, hấn phải theo luật của tôi. Tôi chưa tính sổ cậu trẻ 15p, hay muốn làm bạn với nàng tiên cá hừm!

- Tôi cố sức rồi. Nếu không nhờ tôi xuống quê cũ cô gái của cậu, rồi thông báo cậu biết, cậu trở tay kịp sao? Từ Maili đến Việt Nam vậy là nhanh lắm rồi.

- Cậu về quê cũ của Nhiên làm gì?

- Còn không vì cậu à. Tôi vừa nhìn là biết cậu có tình ý với người ta, theo tận về Việt Nam cơ mà. Nên tôi phải điều tra xem người đó thế nào chứ. Chẳng phải tôi vừa giúp cậu làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Còn muốn đem vị tướng quân như tôi làm mối cho cá à. Bạn bè thế hả.

- Tôi mệt rồi, cúp máy đây.

Arash cúp máy, mỉm cười. Ali, dù bất cứ chuyện gì xảy ra, chúng ta luôn là bạn bè. Tôi sẽ không để ai tổn thương đến gia đình cậu. Dù cho đó là Gato.

Tại Việt Nam, Gato tức tối. Không hiểu sao Ali có thể điều động vệ binh, tìm ba mẹ Khanh nhanh như vậy. À quyết không bỏ qua. Lần này, á móc trong giỏ ra đóa hoa Vô Ưu, đưa cho bác sĩ.

- Ông điều chế ra nước, liều lượng gấp đôi 3 năm trước.

- Nhưng như vậy có thể gây chết người. Lần trước đã gây xuất huyết chảy máu mắt, và tai. Nếu lần này liều lượng gấp đôi, sợ cậu ấy không chịu nổi.

- Ai nói tôi dành cho Ali?

- Ý của cô là...

- Làm đi, không nên hỏi nhiều.

Gato nhìn vào gian nhà đã lên đèn, gia đình quây quần hạnh phúc, móng tay à cắm sâu bóc vỏ cây.(tội cái cây) Lần này, người phải biến mất vĩnh viễn, rồi người sẽ bình yên như chính cái tên của người: An Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Chông Nhật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hãy quên anh ấy đi

Sáng hôm sau, Nhiên và Ali về thành phố. Cô ôm con trai bịn rịn.

- Mưa ngoan! Mẹ đi làm, xong rồi mẹ về với con nhé!

- Dạ!

Nhiên nhìn ba mẹ, nở nụ cười:

- Ba, mẹ! Con đi, cuối tuần con về. Ba mẹ nhớ uống thuốc đều nha.

- Con bé này, tuần nào cũng về mà lần nào đi cũng sụt mướt. Làm mẹ rồi còn mè nheo với ba mẹ à.

- Mẹ, con dù lớn vẫn là con của mẹ mà.

- Bà này, để tụi nó đi cho kịp chuyến xe. Nhiên à, Ali nó là ân nhân gia đình mình, đối đãi cho đàng hoàng nha con. Con giờ tự do rồi, cứ sống sao hạnh phúc là được. Ba mẹ ủng hộ con.

- Ba! Con biết ba thương con nhất mà.

- Thôi đi đi.

- Dạ, con chào ba mẹ! Bye mẹ đi Mưa.

- "Bái bai" ba mẹ!!

Nhiên dẫn Ali ra bến xe, mua 2 vé về thành phố. Ngoài bến xe ồn ào, bao nhiêu mùi tạp nham xộc vào mũi làm Ali khó chịu. Anh vừa định lên tiếng

- Có vé nào....

- Không có - Nhiên tưởng Ali lại hỏi "vé nào đi thẳng đến tìm em".

- Sao em biết không có?

- Bản thân em, em tự biết.

- Em làm chủ bến xe à?

- Ý anh là sao?

- Anh muốn vé đặc biệt, chỉ mình anh và em thôi. Nhiều mùi quá, anh không chịu được.

- Á, ý anh nói vé, là vé đặc biệt á.

- Còn vé gì khác nữa à?

- Hìhìhi! Không có. Nếu anh không chịu được mùi, mình đi máy bay cũng được, nhưng phải đặt vé trước. Còn không thì giờ em thuê xe riêng chờ mình về.

Nhiên hi vọng Ali xót của giúp Nhiên, mà chấp nhận đi xe khách. Ai ngờ, anh ta "ừ", không cần suy nghĩ. Nhiên cười méo xẹo, ra khoán chiếc taxi về thành phố. Mà không có taxi nào chịu chạy hết, dù Nhiên trả tiền khá cao. (tất nhiên rồi, chạy xe vô thành phố nhanh cũng 10 tiếng, thêm 10 tiếng chạy xe không về, tài xế đâu có rảnh). Nhiên ỉu xiu nhìn Ali:

- Không có xe nào chịu chở hết. Hay anh cố chịu đi xe khách đi. Em mua khẩu trang cho anh đeo, bảo đảm không ngửi thấy mùi gì đâu.

- Không được. Em thuê cho anh 1 chiếc xe, anh tự lái đưa em về.

- Hả! Vậy cũng được hả. Rồi ai đi trả xe về ngoài này?

- Cái đó là chuyện của chủ xe.

- Bây giờ là chuyện của mình. Ai lại cho thuê xe một chiều. Hừ

Nhiên liếc Ali, nhưng rồi nhớ ra điều gì đó, lấy điện thoại gọi cho Đức:

- Em gửi chiếc xe bán tải ra nhà ba mẹ chị nha.

- Sao gửi? Em chạy ra đón chị phải không?

- À! Chị có tài xế rồi. Em cứ chuyển xe ra, chị không quen đi xe ngoài. Em khỏi chạy ra mắc công lắm. Tháng này, việc nhiều đó.

- Nếu chị có tài xế rồi thì Ok. Em đi gửi xe đây, gói hóa tống. Mai chị ra ga nhận xe nhé

- Ok! Thanks em!

- Ủ! Em chờ chị.

Nhiên cúp máy, quay sang nói với Ali:

- Anh chờ thêm một ngày nữa, mai xe của em ra tới nơi. Giờ mình tìm khách sạn ngủ tạm.

- Ừ.

Họ thuê nhà nghỉ gần đó nghỉ tạm, chờ Đức gửi xe ra. 5g sáng, điện thoại Nhiên reo, nhân viên nhà ga gọi ra lấy xe, Nhiên ngồi dậy tỉnh đánh thức Ali thì thấy anh đã dậy rồi. Quái anh chàng này, chưa bao giờ thấy anh ta ngủ. Mới 5g sáng, mình tưởng mình dậy sớm rồi mà anh ta thức còn sớm hơn.

- Ali! Anh dậy sớm vậy?

- Anh không ngủ được.

- Lạ chỗ à. Vậy anh lái xe nổi không?

- Anh lái được.
- Phía trước tay lái là sự sống đó - Nhiên lo lắng.
- Vì em, anh sẽ lái xe bằng cả trái tim. Yên tâm!

Ali nháy mắt Nhiên, nở nụ cười thật đẹp. Anh soạn lại ba lô, mặc áo khoác.

- Em làm vệ sinh đi, mình về thành phố sớm.
- Ừ

Họ xuống sảnh, trả phòng. Nhiên chỉ mặc áo sơ mi tay dài màu lam mỏng manh. Không khí buổi sáng sớm còn khá lạnh. Cô đứng trước cổng khách sạn gọi taxi ra nhà ga, gió sớm làm Nhiên run mình. Taxi hỏi địa chỉ mà hai hàm răng cô lập cập nói không ra hơi. Chợt, điện thoại của Nhiên bị người đằng sau rút lên trên. Ali nghe điện thoại, cho địa chỉ tài xế tới đón. Một tay nghe điện thoại, một tay choàng qua vai Nhiên đi vào sảnh khách sạn ngồi chờ. Nhiên cứ trở mắt nhìn Ali, cái dáng vẻ y hệt ngày Lượm lắp đặt hệ thống quản lý trong nhà cô. Ali ấn Nhiên ngồi xuống ghế sofa, cởi áo khoác da choàng lên vai cô

- Với bộ dạng này, em về thành phố nổi không?
- Em, em khỏe mà. "Hắt xì"
- Em mà lấy cho anh, em phải chăm sóc anh 24/24.
- Xì
- Tốt nhất em không được bệnh.

Nhiên liếc Ali, lăm bầm. Làm như mình muốn bệnh vậy. Tại ai hà, không vì cái mũi khó chịu của anh, giờ mình tới nhà, nằm ngủ ngon lành rồi. Ý làm ân nhân nhà tui rồi muốn nói gì nói hà. Hừ, thấy ghét!!!!

Xe taxi tới, Ali và Nhiên vẫn ngồi cùng băng sau, Nhiên giận nên không thèm nói chuyện với Ali nữa. Xuống tới sân ga chỉ gần 5g30, trời vẫn còn lơ mờ. Sân ga đã tấp nập, tiếng còi tàu vào bến, tiếng người gọi nhau í ới, đủ mọi âm thanh. Ali xoa xoa mi tâm, (nhảy cảm quá cũng khổ à). Nhiên biết Ali không thích ồn ào, nên để anh ngồi ghế chờ, cô vào làm thủ tục nhận xe. Quay ra chẳng thấy Ali đâu, cô chạy tìm xung quanh cũng không thấy. Tự dưng Nhiên cảm thấy lo sợ. Có khi nào đi ra ngoài đứng rồi bị cướp không ta, hay lo đuổi theo tên trộm nào đó lạc đường rồi. Ali à Ali, anh đang ở đâu chứ? Nhiên quay lại chỗ cũ, thấy Ali ngồi đó. Cô chạy lại đánh thùm thụp vào vai anh, khóc ngon lành

- Nãy giờ đi đâu hả? Anh lạ nước lạ cái còn ham đi. Biết người ta lo lắm không? Hic....hic

Nhiên vừa nói, vừa quẹt nước mắt. Còn Ali cứ đờ mặt cho cô nàng hờn dỗi. Anh mỉm cười, đứng lên ôm Nhiên, cho đầu Nhiên tựa vào ngực mình, bàn tay vuốt vuốt mái tóc suông mượt của cô.

- Anh xin lỗi!

Lần này tới Nhiên bị đờ, hơ, sao tự nhiên mình mướt ướt vậy cả. Lại còn khóc ầm ỹ người này. Hơ, hơ, hay bị cảm sốt rồi. Thiệt là.... Nhiên đẩy Ali ra, đưa chìa khóa xe bán tải cho anh, rồi đi nhanh ra bãi xe. Ali nhìn cô thẹn quá hóa giận, chỉ lắc đầu, mỉm cười rồi đi theo sau.

Ali lên xe, rất quen thuộc mở bản đồ Việt map, chỉ đường về thành phố.

- Anh có vẻ rành xe này hơn chủ nó nữa.
- Vạy à, chắc xe muốn có thêm anh chủ....

Nhiên biết nói không lại Ali, "lần đầu gặp thấy cũng nghiêm nghị lắm, sao càng ngày càng lộ ra vậy chời." Nhiên mệt mỏi tựa ghế, cô rất mệt nhưng không dám ngủ, sợ Ali cũng ngủ theo vì cả đêm qua anh có ngủ đâu. Chạy được một lúc, Nhiên kêu Ali dừng xe ăn sáng, sẵn mua cà phê, vì thực sự cô quá buồn ngủ.

Vô quán, Nhiên vào nhà vệ sinh, ngoài đây, Ali gọi hai ly cà phê sữa và ly bạc xỉu. Anh móc trong túi ra viên thuốc bỏ vô chén, dùng muỗng nghiền thành bột, rồi đổ vào ly bạc xỉu khuấy lên. Nhiên ra, họ ăn hai tô phở, Ali đưa cho Nhiên ly bạc xỉu uống ngon lành.

Cứ tưởng sau khi được tiếp cafein, Nhiên sẽ hết buồn ngủ, ai dè, lên xe được 15p, mắt Nhiên cứ riu lại. Cô cố mở mắt nhưng gật...gật... Ali tắt xe vô lẽ, thò phồng gối kê cổ cho Nhiên. Sau đó lấy ra miếng thơm hình cây thông treo lên kính chiếu hậu, mở nhạc nhẹ, miệng anh nhếch lên, liếc nhìn Nhiên rồi tiếp tục lái xe đi.

Khi xe về tới Đồng Nai, đi vào khu vực rừng cao su, Nhiên thức giấc, mơ màng ngó xung quanh. Gió lớn làm lá cao su bay tán loạn, trời đang chuyển mưa. Bên ghế lái trống không, Nhiên giật mình tìm kiếm. Ali đang đẩy giúp chiếc xe chết máy vô trong lề. Khung cảnh ám ảnh Nhiên 3 năm trước tái hiện, mắt Nhiên mở to, cô vội vàng xuống xe chạy về phía Ali, vừa chạy vừa hét:

- Không! Chồng! Đừng đi, trở về với em đi.

Ali đang đẩy xe liền khựng lại, quay về phía sau. Nhiên chạy tới ôm chặt lấy anh, nước mắt ràn rụa trong con hoả loạn:

- Anh đừng đi, đừng bỏ em. Em sợ, sợ lắm rồi. Huhuhu.

Ali ngần ngợ, muốn đẩy Nhiên ra để giải thích anh chỉ giúp người ta đẩy xe vô lẽ thôi, sao Nhiên có vẻ phản ứng hơi quá. Nhưng càng đẩy ra, Nhiên càng nắm lưng áo của anh chặt hơn, đầu Nhiên cứ lắc liên tục, như sợ hãi điều gì đó. Ali đành ôm Nhiên, dỗ dành

- Anh sẽ không rời xa em. Ngoan!

Bác tài của xe bị hư cũng ách ngại, giải thích giúp Ali.

- Chị yên tâm, anh ấy chỉ giúp tôi tấp xe vô lẽ thôi, không có đi đâu hết đó.

Lúc này, Nhiên sực tỉnh. Cô đang ôm Ali, không phải Lượm. Sao mình cứ nhầm lẫn hai người chứ, lại còn gọi chồng ngọt sớt. Cô buông Ali ra, cười trừ, vừa đi về xe của mình, vừa lấy tay gỡ gỡ đầu. Nhiên à, mày phải sáng suốt. Lượm đã nói vợ chồng phải chung thủy. Mày không phân định rạch ròi, mày sẽ làm khổ Ali, và có lỗi với Lượm.

Ali đi vào xe, tiếp tục lái đi. Còn Nhiên ngại ngùng nên quay nhìn ra cửa, không nói lời nào. Ali mở lời:

- Em tính nhớ người ấy đến bao giờ?

Quên một người khó vậy sao?

- Anh đang nói gì vậy?

- Em không quên được vì anh ấy đã chết, đúng không? An Nhiên, món quà duy nhất mà em có thể tặng cho người quá cố là hãy quên người ấy đi.

- Anh im đi, anh có quyền gì bắt tôi quên người đó hả?

- Vì em đã gọi tôi là chồng.

- Anh biết tôi không gọi anh.

- Em ôm anh, và em nhìn anh, vậy em gọi ai?

- Ali, anh biết, anh biết rất rõ, sao còn hỏi tôi. Anh yêu ai chưa? Anh biết tình yêu là gì sao?

Trời bắt đầu tối và đổ mưa. Ali tấp xe vào bên lề. Nhiên lại bắt đầu mất bình tĩnh, cô vừa bị hai tai, vừa nói trong nước mắt. Trong lòng Ali có cảm giác khó chịu, khi phải làm thế thân của ai đó. Anh đã đính ước với Gato, và chính cô gái này lại làm cây Ali ra trái, có thể miễn cưỡng giải thích do máu của người Việt khác nên làm cây bị đột biến, nên anh mới phải qua Việt Nam điều tra. Nhưng vì sao, cứ mỗi lần cô ấy ôm anh, cô ấy khóc, lòng anh cảm thấy chua xót, và khó chịu. Và rồi, anh cảm thấy vui vẻ khi cô ấy cười. Anh dường như không hiểu nổi mình. Từ khi gặp bé Mưa, tâm tình của anh xáo động mãnh liệt. Và anh đã muốn chiếm trọn cô ấy cho riêng mình, thật sự làm ba của Mưa. Nếu một mai anh trở về Maili, Mưa sẽ gọi người khác bằng ba, có người sẽ gần gũi, thấy nụ hạnh phúc của cô ấy khi bên con mỗi ngày, điều đó làm anh phát điên. Anh không muốn, anh sẽ phải tìm đường nào đi thẳng đến tìm em. Ali giận dữ đập tay vào vô lăng

- Có thể anh chưa trải qua tình yêu, nhưng anh biết cứ nhớ mãi về một người đã khuất không phải là tình yêu thật sự, đó chỉ là sự thương cảm thôi.

- Anh thôi đi, chuyện này liên quan gì tới anh chứ?

Nhiên bị tai, lắc đầu không muốn nghe. Ali quay qua, cổ dẫn hai bàn tay Nhiên xuống:

- Em hãy nhìn thẳng sự thật đi. Anh ấy đã chết rồi.

- Không! Không! Tôi không muốn nghe. Tại sao, tại sao anh lại đối với tôi như vậy, tại sao?

- Vì Anh yêu em! An Nhiên! Vì anh yêu em!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Hussen ra tay

Nhiên mất bình tĩnh, mở cửa chạy ra ngoài. Nhiên vừa chạy vừa hét, gọi Lượm. Ali vội vàng đuổi theo:

- Chồng! anh ở đâu? Ra đây với em đi. Để mọi người tin là anh còn sống, anh có tồn tại. Anh ra đây đi...
- Nhiên! Em bình tĩnh lại đi. Vô xe ngồi, mưa lớn em sẽ bệnh.
- Anh mặc kệ em, anh không phải anh ấy, đừng quan tâm em, xin anh đừng lo lắng cho em nữa. Em không chịu nổi, trái tim em đau lắm rồi.

Ali ngưng trọng, ôm ghì lấy Nhiên, nhưng cô cứ giãy dụa. Bất đắc dĩ, anh đành đánh vào gáy cô, cho cô xỉu, rồi bỗng cô trở về xe. Anh vô xe mở hệ thống sưởi, sau đó thay đồ cho Nhiên. Và cuối cùng thay đồ cho mình. Ánh mắt Ali trầm ngâm nhìn Nhiên, trong lòng bao cảm xúc khó diễn tả thành lời. Anh lại phóng xe tiếp tục về thành phố theo bản đồ Việt map.

Xe về tới nhà Nhiên cũng tầm 7g tối. Đức chờ sẵn trong sân. Ali xuống xe, vòng qua ghế lái phụ bỗng Nhiên vào nhà. Đức trông thấy Ali thoáng giật mình, anh ta còn sống. Hèn chi Nhiên không cần mình ra đón.

- Chị ấy bị sao vậy?
- Cô ấy mệt quá nên ngủ thôi. Chỉ tới phòng của cô. (đánh người xỉu mà kêu ngủ, Ali này xạo phết)
- Phòng cũ lâu ba, anh lên đi.
- Ừ. Cảm ơn!

Đức cảm thấy có điều gì không đúng, nhưng không tiện hỏi. Lặng lẽ ra lái xe đi cắt. Ali bỗng Nhiên lên tầng ba, có mỗi một phòng, đặt Nhiên nằm trên giường, anh mới quan sát phòng. Phòng bài trí đơn giản, thoáng thoáng mùi quýt, và đặc biệt rất thân quen. Ali mở tủ, trong đó có chiếc nệm xếp. Bên trên treo mấy bộ quần áo đàn ông, đều là size của Ali. Ali thờ dãi, lấy nệm ra trải dưới chân giường và ngủ. Trong căn phòng nhỏ ấm cúng thoáng mùi quýt, dù nằm dưới sàn nhà, nhưng Ali nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, ngủ rất ngon, không hề bị lạ chỗ. (thức cả đêm, cả ngày lái xe không ngủ mới lạ á).

Sáng sớm, Nhiên tỉnh dậy, sờ sờ gáy, đau ê ẩm.

- Em dậy rồi à?

Ali cũng ngồi dậy, Nhiên giật bắn người, lùi sát đầu giường:

- Sao anh ở đây?
- An Nhiên! nghe kĩ lời anh nói. Anh sẽ không xin lỗi em vì chuyện hôm qua, và cũng không rút lại lời đã nói. Nếu em còn hành động thiếu suy nghĩ như hôm qua, anh sẽ phạt em.

Ali vừa nói, vừa chồm lên, chống hai tay lên giường, nhốt Nhiên ở giữa.

- Chuyện gì chứ, em quên rồi.
- Vậy sao? Nếu có dịp, anh nhắc cho em nhớ.
- Không cần, anh không cần nhắc. Nhắc để kiểm có phạt em à.
- Em!!! Nói được vậy là không sao.
- Ali! Em thuê nhà cho anh. Anh ở đây không tiện.
- Tại sao?
- Nhà chỉ có 1 phòng.
- Hahaha! Đâu phải em chưa ở chung phòng với anh.
- Nhưng khi đó không có người khác. Nơi này đông nhân viên lắm.
- An Nhiên! Nhân viên của em đi làm, lãnh lương về lo gia đình của họ. Họ đâu có dư hơi quan tâm ai ngủ chung với em. Em là người phụ nữ độc lập, sao cứ phải sống suy nghĩ thay người khác?
- Anh... Anh muốn ngủ sàn nhà cứ ngủ. Nói chi triết lý quá vậy.

- Anh nói thật.
- Ok! Em đi làm vệ sinh rồi dẫn anh đi ăn sáng. Sau đó, anh muốn du lịch ở đâu tùy anh hen.
- Anh có cái này tặng em.

Ali lấy trong ba lô ra chậu cây Ali, lấp lánh ánh vàng. Nhiên há hốc nhìn cây rồi nhìn Ali:

- Anh tặng thật à, không được đòi lại nhé.
- Ừ. Coi như phí thuê nhà.

Nhiên ôm chậu cây, cười thật tươi. Cây này chắc Mưa thích lắm. Mình không có duyên làm người yêu, thì làm bạn vậy. Xin lỗi anh, Ali!

Hussen ở Maili biết được Ali đã sang Việt Nam, còn điều vệ binh tình nhuệ qua đó chỉ vì một cô gái. Ông cười đắc thắng, "ta đã có được điểm yếu của người, Ali!". Hussen quyết định sang Việt Nam tìm gặp Nhiên.

Ali không muốn chạm mặt nhau khiến hai người khó xử, nên quyết định mở công ty vàng bạc đá quý tại Việt Nam, vì đúng như anh nói, Maili dư nhất là vàng và kim cương. Ali tất bật chuẩn bị giấy tờ thành lập công ty, văn phòng đại diện, xưởng chế tác...nên anh bận tối mắt tối mũi. Do sắp Noel, nên mặt hàng thời trang khá đắt. Nhiên cũng bị xoay như chong chóng, vừa nhập hàng, vừa livestream, bán lẻ, bán sỉ. Hai người tuy ở chung nhà nhưng nói chuyện với nhau rất ít. Đức thấy hai người lạnh nhạt với nhau cũng mừng thầm, anh tự ảo tưởng mình có cơ hội với Nhiên.

Nhiên đang trên đường ra cửa hàng thì bị 1 chiếc xe hơi màu đen chặn đường, tài xế bước xuống, xịt thẳng vào mặt Nhiên chất gì đó và cô ngất xỉu. Khi tỉnh dậy đang thì đang ở trong căn nhà hoang.

- Tỉnh rồi à, cô gái!
- Ông là ai? Sao bắt tôi?
- Ta mời người về đây đó chứ.

Ông già tuổi trung niên, nói thứ tiếng Việt lơ lớ, câu từ lộn xộn. Không lẽ là bọn buôn người. Nhiên nhìn ông ta nghi hoặc.

- Ông mời bạo lực quá đó.
- Hahahaha! Không phí thời gian nữa. Ta muốn người làm cho ta một việc.
- Hahahhah- Nhiên cười lớn
- Chú đang đóng phim hả, theo đoàn nào vậy? Cháu không biết đóng đâu. Thôi cháu về. Xời, ông chú này vui thiệt.
- Đứng lại đó! Ta không có thời gian đùa với người.

Một tên cận vệ đưa cho Nhiên xem đoạn clip trên điện thoại. Bé Mưa đang tung tăng chơi trong sân ở nhà trẻ. Có một bà trung niên ngoắc Mưa cho kẹo. Mưa sợ khóc thét lên, chạy sà vào lòng cô giáo. Điện thoại tắt.

- Ông muốn bao nhiêu tiền?
- Cô gái nhỏ, ta cần người tưới nước vào cây Ali.
- Cái gì? Ông làm đủ trò chi để tôi tưới cây à? Mà cây Ali là cây gì?
- Chính là cây lấp lánh như vàng thật.
- À, thì ra cây đó tên Ali?- Giống tên anh ta nhỉ.

Hussen cầm 1 lọ thủy tinh chứa chất lỏng màu đỏ, đưa cho Nhiên.

- Mỗi ngày tưới 2 giọt, và không được để Ali biết.
- Vậy thôi để tôi đưa cây Ali cho ông tự tưới.
- Nếu ta tưới còn cần cô sao.
- Ông chỉ vì một cây lấp lánh giống vàng, mà không ngại tổn thương một đứa trẻ để uy hiếp tôi. Ông có bình thường không?
- Hahaha. Muốn hoàn thành đại nghiệp phải có hi sinh. Huống hồ, con của người có bình yên không phụ thuộc vào người.

Tên điền này, trông mặt mày đáng cha chú mà khủng quá thể. Kệ, dù sao Ali cũng đã tặng cây cho mình, mình xài sao tùy mình. Miễn bé Mura an toàn.

- Làm sao tôi biết ông không làm gì con tôi sau khi tưới cây chứ.
- Hussen này chưa nói hai lời.
- Xời, tôi tin ông mới lạ.
- Thế người muốn sao?
- Ông phải viết lá thư hứa không làm hại con tôi, dù trực tiếp hay gián tiếp, xa hay gần.
- Có loại thư đó nữa à?
- Giống như bản hợp đồng vậy thôi. Nếu ông nuốt lời.
- Được. Nhưng cho người biết, công an ở đây không làm gì được ta đâu.

Ông và Nhiên đều phải kí vô bản hợp đồng bằng chữ Maili lẫn Việt Nam, rồi hấn đưa cho Nhiên 1 bao chứa đầy lá vàng.

- Tôi không cần thứ này.
- Xem như quà ta tặng cho cháu bé, người cứ nhận đi. Chỉ cần người không làm trái hợp đồng, từ nay bé con của người sẽ dưới sự bảo hộ của Hussen ta, không ai làm hại được nó.

Nhiên ra về lòng đầy bức bối, sao cô lại dính dáng những tên điền đó. Cô phải kêu ba mẹ dọn đi nơi khác thôi.

Thật ra, cây Sóng Đồi liên kết chủ nhân qua sóng điện não đồ. Là dạng liên kết giữa người thân với nhau. Vd nếu con cái gặp chuyện, người mẹ thường cảm thấy bất an. Hussen nhân lúc Ali bị thương từ 3 năm trước, đã lén giấu những băng gạc dính máu của Ali. Ông ta điều chế ra thuốc từ máu của Ali nhằm kích thích cây Ali thu nhận sóng điện não mạnh hơn, và cũng có thể phát ra sóng. Nên khi cây Ali gặp vấn đề, Ali cũng sẽ cảm nhận được. Thậm chí Ali còn có thể nghe và thấy nếu mọi người xung quanh cây Ali nói chuyện. Nhưng đây là loại thuốc cấm điều chế ở Maili. Vì người dân Maili coi trọng cây cỏ, nếu sử dụng thuốc kích thích, cây sẽ không sống được lâu, và không thể hóa vàng thật (bất tử). Một khi cây và người liên kết mạnh mẽ, cây bị đau thì người cũng sẽ cảm giác đau. Hussen muốn dùng cây khống chế Ali nhường ngôi.

Arash chỉ đề phòng Gato, nhưng quên mất cha hấn luôn có dã tâm với Ali. Và từ ngày Nhiên và Hussen kí vô bản hợp đồng, cũng đã tự mình cắt đứt tình cảm thiêng liêng của cha và con, mối lương duyên của Ali và Nhiên.

Nhiên về nhà, trong lòng đầy nghi hoặc. Cô quyết định hỏi Ali. Hôm đó, sau khi điện thoại biết ba mẹ vẫn bình an, Nhiên thở phào báo cuối tuần này về, sắp xếp ba mẹ qua nơi khác sống. Cô chỉ nói sợ chồng cũ tới quấy rầy, ảnh hưởng bé Mura, chứ không dám nói do Mura bị uy hiếp. Đêm đó, Ali về trễ, Nhiên ngồi chờ Ali, ngắm cây Ali, cô thử nhỏ 2 giọt vào cây, thấy cây thoáng rung rinh. Thân cây tỏa sáng lấp lánh trông rất đẹp. "À, thì ra là phân bón cho cây. Có lẽ cây này đặc biệt nên phải bón phân đặc biệt. Làm mình cứ sợ....hey ya, lão già đó cứ làm mọi việc nghiêm trọng quá. Có thể ông ta ham vàng, nên muốn mình tưới nước này, cho cây thêm rực rỡ. Mấy ông đại gia chơi nông khác người, có người chi 7 tỉ đổi lấy chậu hoa lan. Còn ông này bỏ cả bao vàng lá, tốn công sức uy hiếp đứa nhỏ chỉ đổi lấy cây lấp lánh không phải vàng thật, không hiểu nổi."

Nhiên đưa tay sờ lên thân cây Ali, thân nhẵn nhụi, trơn tru nhưng có những cánh non nhọn và cứng. Ali đang trên đường về, chợt có cảm giác như ai đang mon trôn mình, anh cố lắc đầu nghĩ do rượu làm anh say. (Luật bất thành văn của VN mọi chuyện đều giải quyết trên bàn nhậu, tội nghiệp Ali nhà ta).

Rượu làm Ali choáng váng, tiếp mấy anh cấp cao thì uống rượu cao cấp, Ali bước nặng nề lên cầu thang, cảm giác ai đó mon trôn ngày càng đậm, trong anh dâng lên cô khó nóng khó chịu. Trong phòng, Nhiên cứ ngồi ngắm cây, thỉnh thoảng đưa mũi ngửi, phả hơi thở thơm mát, nóng ấm vào cây, làm Ali bên ngoài phòng như muốn bùng phát. Chẳng qua Nhiên cũng lo cây chết, nên từ khi nhỏ 2 giọt kia, cô cứ ngồi thấp thòm ngắm nghía, sờ soạn cây đủ kiểu (nàng ấy muốn bị ăn rồi).

Ali mở cửa phòng, nằm phịch lên giường, tay kéo cravat đang làm anh nghẹt thở. Nhiên ngoài ban công, đi vô phòng, thấy Ali nằm trên giường, chân thòng xuống đất, vẻ mặt đỏ gay, mặt mũi. Cô rón rén gỡ giày, đỡ đôi chân anh lên giường, nhẹ nhàng tháo cravat đã bị Ali nói lỏng. Nhìn Ali ngủ, lần thứ 2, cô được ngắm gương mặt này ngủ, có thứ cảm xúc bình yên nhẹ nhàng. Chợt Ali mở mắt, kéo xoay người Nhiên nằm xuống giường, anh đặt lên môi Nhiên nụ hôn nồng nàn, thương nhớ. Đã bao lần, anh tự vui đầu vào công việc để xua đi hình bóng ai kia, nhiều đêm phải vào tắm nước lạnh vì mùi hương cơ thể thanh mát vương vất quanh mũi, làm pheromon trong anh sản sinh mạnh mẽ. "An Nhiên à An Nhiên, ở bên em là nỗi dẫn dắt kinh khủng."

Đã lâu lắm rồi, Nhiên mới bị bao quanh bởi mùi cơ thể nam tính quen thuộc. Khu vườn khô héo như được tưới mát bởi nụ hôn nóng bỏng, khiến khát khao nguyên thủy của đàn bà xa chồng nhiều năm. Mờ mắt là gương mặt cô mong nhớ, hương rượu mạnh trong hơi thở của Ali truyền sang cho cô, Nhiên cũng bị say trong men tình chén choáng. Cô để mặc cho bản năng điều khiển, đáp lại nụ hôn của anh sau một thoáng chần chừ. "Em yêu anh, chồng của em!"

Khi hàng nút chiếc áo ngủ mở bung ra hết, mắt người đàn ông tối xầm. Anh cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên mắt, mũi, tới đôi môi chúm chím. Chiếc cổ trắng thon, đôi vai gầy mong manh. Ali trông thấy vết sẹo tròn, mờ mờ trên ngực của Nhiên, anh cảm thấy đau lòng, không hiểu vì sao. Anh đưa tay sờ nhẹ vết sẹo, rồi hôn nhẹ nhàng, như muốn xoa dịu nỗi đau mà vết sẹo mang lại. Nhiên đang mê mải trong cơn tình ái, nhưng khi Ali hôn lên vết sẹo, có nỗi đau chợt nhói trong tim. Không! Mình đang làm gì? Tình cảm của mình đối với Ali hèn hạ đến mức này sao? Không, không thể. Nhiên đẩy Ali ra, kéo lại áo

chạy ra khỏi phòng. Ali bắt ngờ, nhưng cũng hiểu ra, nhếch mép cười. Anh đi lại mở tủ lấy đồ ngủ, ngó ra ban công thấy cây Ali hơi khác bình thường, nhưng chưa biết khác ở đâu, anh cau mày rồi cũng bỏ qua đi vô nhà tắm "đập hòa".

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chia ly

Tắm mát sạch sẽ, Ali vô lại phòng, không thấy Nhiên đâu, lo lắng nên chạy ra ngoài tìm. Ali chạy luôn ra đường, phố xá thưa người, hàng quán đóng cửa, "Nhiên à! Em ở đâu?"

Ali về lại phòng, đã thấy Nhiên ngủ trên giường, anh thở phào, ngồi bên mép giường ngắm cô. "Từ bao giờ, em đã lấy trọn trái tim anh, để chút hồn dỗi từ em cũng làm anh đứng ngồi không yên. Không ngờ quốc vương Maili cũng có ngày chịu khuất phục dưới tay một người phụ nữ." Ali cười tự giễu bản thân, đắp lại mền cho Nhiên và nằm xuống sàn ngủ.

Gato phát hiện có cận vệ Maili theo dõi mình, nên chưa thể ra tay với Nhiên, ả chỉ theo dõi từ xa. Vô tình thấy Nhiên và Hussen giao dịch, Gato nhanh chóng quay phim và chụp hình cảnh Nhiên kí hợp đồng và nhận lấy bao vàng. Xem lần này Ali còn yêu người nữa không? Hahahaha.

Sáng Ali dậy đã không thấy Nhiên, anh xuống lầu thấy Nhiên đang kiểm kho với Đức. Ali bình thân gọi Nhiên, như chưa từng xảy ra chuyện đêm qua. Còn Nhiên cứ cho anh ấy bị mộng du, không nhớ càng tốt.

- Chào em! Hôm nay dậy sớm hơn cả anh.

- Hìhìhi! Ali, lát nữa đi ăn sáng nhé, em muốn nói chuyện với anh.

- Được!

Họ đi ra quán cà phê view sông, kêu hai phần bún bò và hai ly cà phê sữa đá.

- Ali! Anh làm gì ở Maili?

- Sao em muốn biết?

- Vì em thấy lần trước, nhóm người kia rất cung kính với anh. Trông anh giống như mafia vậy á.

- Hahahaha! Em sợ không?

- Không! Anh cứu em mà. Người tốt xấu dựa vào cách họ đối với người khác ra sao? Đâu phải dựa vào nghề họ làm. Có rất nhiều người giang hồ chưa giết hại một ai, nhưng lại có nhiều người mang tiếng nhà hảo tâm lại đi buôn bán trẻ con.

- Ủhm! Anh là công dân Maili. Do anh đi du học bên ngoài, về truyền đạt kiến thức cho dân chúng nên họ nể giúp đỡ anh thôi.

- Chỉ có vậy.

- Ừ

- Thế nếu em không biết chăm sóc, lỡ làm chết cây của anh, anh có sao không?

Ali đang cười, bỗng ngưng lại quan sát Nhiên, sao hôm nay cô ấy hơi lạ. Hay là cô ấy gặp ai rồi.

- Cây đó à, anh không sao. Chết thì thôi. Nhưng dân xứ Maili rất quý trọng cây cỏ, như một sinh mệnh sống thực thụ. Anh tặng cây quý nhất của Maili cho em, nên em đừng để cây chết, nhé!

- Hìhìhi, em hiểu rồi. Anh không sao là tốt rồi.

Nhiên mừng thầm, chỉ là cái cây thôi mà, lão già đó làm mình lo sợ ăn ngủ không yên, thiệt là....

Mỗi ngày, Nhiên đều tưới cho cây Ali, cây càng phát ra màu vàng rực rỡ, sự liên kết với Ali mạnh mẽ hơn. Đến nỗi Ali có thể cảm nhận hơi thở của Nhiên mỗi khi tưới cây. Nhưng cây Sống Đời càng sáng long lanh, nghĩa là nó đang yếu đi vì phải liên tục phát và nhận sóng điện não cực mạnh. Bản thân Ali bị đầu độc từ từ mà anh vẫn không hay.

Cuối tuần, Nhiên về quê để đổi chỗ ở cho ba mẹ. Và Ali đi chung với cô. Đức ở nhà tức tối nhưng không làm được gì, cho tới khi Gato tới gặp hẳn.

Ba mẹ kéo Nhiên vô nhà hỏi nhỏ:

- Con với nó sao rồi, đừng sợ hàng xóm dị nghị. Con sống cho bản thân con mà. Không cần đổi chỗ ở.
- Anh ấy chỉ là bạn con thôi. Con tìm được một chỗ ở Long Hải, có biển lại gần Sài Gòn, thuận tiện cho con về nhà hơn. Con không muốn tên kia (chồng cũ) ám ức rồi đến đây quấy phá ba mẹ và Mura, đâu phải lúc nào Ali cũng ở bên giúp đỡ mình. Đề phòng vẫn hơn mẹ à.
- Sống ở đâu quen đó, giờ dọn đi cũng buồn. Mà con nói cũng đúng, phải nghĩ cho Mura, tránh cho thằng bé gặp phải loại không ra gì ấy.
- Dạ! Đồ nhà mình không nhiều nên ngày mai mình đi. Còn căn nhà, con sẽ rao bán.

Ali ngày càng mệt, anh nhờ bác Phúc khám thì không tìm ra bệnh, anh nghĩ do mình làm việc nhiều quá, tranh thủ đưa Nhiên về quê rồi nghỉ ngơi. Đêm đó, Gato tới tìm Ali, hẹn anh ra khoảng đất trống nói chuyện:

- Ali! Anh ở Việt Nam lâu quá rồi.
- Anh ở chưa được một năm, sao lại quá lâu?
- Khi trước, anh còn là thái tử đi bao lâu cũng được, còn bây giờ, anh đã là quốc vương. Nước không thể một ngày không vua.
- Gato! Em quan trọng hóa vấn đề rồi. Maili vẫn có anh, sao lại nói một ngày không vua. Tuy anh ở Việt Nam, nhưng vẫn điều hành được đất nước.
- Ali, còn hôn sự của chúng ta?

Ali thờ dài, anh ở Việt Nam cũng vì không muốn nói đến chuyện này. Anh đã hỏi bác Phúc có khi nào cây Sóng Đồi bị đột biến ra trái không? Bác Phúc là bác sĩ, cũng là nhà khoa học của Maili, nhưng lấy vợ Việt, sống và làm việc tại đây. Bác không thể lý giải hiện tượng lạ này. Bác Phúc cũng nói với Ali việc Gato nhờ bác điều chế độc Vô Ưu, liều lượng mạnh để Ali đề phòng. Vì Gato có giấy lệnh của công nương (lần trước đem Ali về í), nên bác không thể làm trái. Ali nhìn Gato, có phần khinh ghét, để xem cô ta bày trò gì.

- Gato, chúng ta sẽ kết hôn khi em nhỏ máu cho cây Ali ra trái trước mặt hoàng gia.
- Em! Được, chỉ cần anh nói giữ lời.
- Tất nhiên!
- Em muốn cho anh xem thứ này.

Gato đưa Ali xem đoạn clip và ảnh của Nhiên với Hussen, tất nhiên là xóa khúc đầu và không có tiếng. Mặt Ali đánh lại, tay nắm thành quyền, đầu anh đau và căng thẳng. Hussen, lại là hân. Hân dám bày kế mua chuộc An Nhiên, còn Nhiên, vì sao em lại nhận vàng của hân, anh sẽ cho em nhiều hơn thế mà, sao em không nói với anh. Ali ôm đầu, cố chống lại cơn đau. Đức ôm cây Ali đi tới, đứng trước mặt anh.

- Ali, anh không phải tên Lượm, sao cứ cố chấp bám theo Nhiên? Anh biết Nhiên ở bên anh có bao nhiêu chán ghét không? Chị ấy thường tâm sự với tôi muốn đuổi anh đi, nhưng vì anh là ân nhân, ba mẹ của Nhiên đã dặn đối xử tử tế với anh. Nhưng Ali à, anh dựa vào gương mặt này xin chút thương hại của Nhiên, anh làm xấu hổ cho đàn ông quá.
- Ngươi im đi! Chuyện của ta, khi nào đến lượt tên nhãi như ngươi xen vào?

Gato: Ali, theo em về Maili, nơi đây không ai cần anh. Anh vì một người ham tiền như cô ta mà bỏ con dân Maili sao anh?

Đức: anh ta quá lụy vào Nhiên của tôi, bị Nhiên lợi dụng vẫn đâm đầu vào, thật đáng thương cho kẻ si tình đại khờ. Hahaha!

Ali ôm đầu la hét, đầu anh nặng và đau kinh khủng. Đức ôm cây Ali, bơm hân chất độc hoa Vô Ưu vào cây, hân ta cười một cách man rợ đầy khoái trá. Tình yêu, lòng ghen tị đã làm tha hóa một con người, dù đàn ông hay phụ nữ. Hussen đi tới, hân ta trầm giọng cười:

Hussen: Muốn về Maili, đã hỏi ý ta chưa?

Ali: là ngươi?

Hussen: uống cho người thông minh cả một đời, lại thua trong tay một người đàn bà. Thế giới bao nhiêu phụ nữ, sao cứ lao vào phụ nữ đã có chồng con há Ali? Người muốn Maili thuộc về người ngoài (ý nói bé Mura không phải con Ali).

Gato: Ali và tôi sẽ kết hôn, ai nói Maili sẽ rơi vào tay người ngoài. Trừ phi dã tâm của vương gia quá lớn, muốn soán ngôi của Ali.

Hussen: ngươi chưa làm công nương, đã muốn đe dọa ta. Có kết hôn không, phải xem hân có qua hết hôm nay không đã? Ali, có phải đang đau lắm phải không? Nếu ngươi chịu nhường ngôi cho ta, ta sẽ nói cây Ali trúng độc gì?

Ali: Cây Ali? Ngươi thuốc dùng cấm thuật hạ độc cây Ali?

Hussen: hahaha! Vẫn còn thông minh đó.

Ali ngửa cổ cười lớn, Nhiên phản bội anh thật sao? Bao hình ảnh của Lượm trở về. Ali nhớ ra kí ức của Lượm và Nhiên, tìm anh đau hơn. Chết độc từ cây Vô Ưu làm đại não của Ali hoạt động mạnh, vô tình thông mạch máu bị tắt nghẽn. Mặt Ali trắng xanh, cặp mắt đỏ ngầu nhìn xung quanh.

Đức: nói cho biết một bí mật, Mưa chính là con ruột của tôi và Nhiên. Cô ấy không chịu nổi cô đơn, nên xin tôi một đứa con. Chúng tôi có con với nhau, Nhiên còn ngại ba mẹ nên chưa giới thiệu tôi với gia đình, anh nghĩ chỉ với gương mặt của Lượm, anh sẽ làm chồng Nhiên được sao? Hahahah.

Ali liếc mắt, hai tay rút túi quần, rồi chậm chậm tiến về phía Đức. Hôm nay, anh mặc áo sơ mi đen, quần tây đồng màu, ám khí âm u tỏa ra từ Ali như thần chết đang đi đòi mạng. Đức hơi sợ lùi về sau mấy bước nhưng ráng giữ bình tĩnh.

- Đặt chậu cây xuống!

- Anh còn tiến thêm một bước, tôi lập tức đập bẻ nó.

Ali và Gato: ngại dẫm...!

Hussen: chàng trai trẻ, giao chậu cây cho ta rồi trở về với "vợ con" cậu đi.

Gato: Anh đưa cho tôi, anh có thể tự do đến với An Nhiên - Gato trừng mắt Đức ý nói chúng ta thỏa thuận rồi.

Ali: không ai được đụng vào nó nếu còn tôi ở đây.

Mất Ali đỏ ngầu dữ tợn, nhanh như chớp, anh lao tới giựt chậu cây, đặt ở chỗ trống gần đó. Tay nắm thành quyền, Ali tấn công Hussen. Hussen tuổi đã cao, làm sao chống nổi. Gato sợ Ali giết chết Hussen, sẽ rạn nứt với Arash nên nhảy vô can ngăn. Đức cũng sợ vạ lây một khi xảy ra án mạng nên cùng nhào vô, cản Ali. Nhưng sức của Ali quá kinh người, ba người thật sự đuối sức. Hussen không ngờ Ali bị trúng độc mà còn mạnh như thế, biết thế hẳn đã để cho tên nhãi kia bơm hết độc Vô Ưu vào cây Ali. Hussen biết Gato nhờ bác Phúc điều chế Vô Ưu hại Nhiên, ông tương kế tựu kế, nhờ bác Phúc giảm liều lượng chỉ để khống chế Ali, ép anh nhường ngôi.

Trong lúc giao đấu, Gato móc ra ống tiêm tinh chích vào Hussen, nhưng bị ông ta hất tay, ống tiêm rơi xuống đất.

Nhiên chạy tới. Gato và Hussen đang ghim lẫn nhau. Ali được tự do tấn công Đức liên tiếp, những lời Đức nói cứ quanh quẩn trong đầu làm Ali phát điên (Nhiên không chịu nổi cô đơn xin hẳn đứa con, bé Mưa mà anh xem như con ruột lại là con hắn, tại sao? Tại sao em không thể giữ chung thủy, tại sao? Ali dùng nắm đấm toàn lực đâm mạnh vào mặt Đức. Đức khụy xuống, quì gối trên đất, miệng phun ra ngụm máu. Cả người Đức cũng bầm dập, tả tơi, nhất là phần mặt, sưng to và bầm tím. Nhiên trông thấy Ali đang điên cuồng đánh Đức, cô chạy vào nắm cánh tay xin anh dừng lại, nhưng Ali bị kích động cực điểm, nào có nghe, hất mạnh Nhiên té ra đất.

Hussen: hắn đang bị phát điên, mau lấy ống tiêm thuốc mê đâm hắn. Mau!

Nhiên nghe vậy, thấy Đức sắp bị đánh chết, không kịp suy nghĩ, tin ngay ông kia là thuốc mê, cầm lên đâm thẳng vào lưng Ali. Ali đang đánh Đức liền dừng lại, từ từ xoay người nhìn cô, đôi mắt đỏ ngầu long lên bởi nước mắt.

- Tại sao?

Gato vừa la lên đó là thuốc độc thì mũi kim đã đâm sâu vào da thịt Ali, anh từ từ khụy xuống, không còn hơi sức la hét nữa. Gato điên tiết, đánh Hussen mạnh hơn để chạy lại Ali.

An Nhiên hét hoảng đỡ lấy Ali, máu từ mắt và tai anh chảy ra như Lượm ngày đó. Gato chạy lại, Nhiên nhận ra cô gái dẫn Lượm đi.

Nhiên: anh là Lượm, đúng không? Anh trả lời em đi.

Gato: anh ấy không phải Lượm của riêng cô, Ali là quốc vương của Maili. Ali vì cô bỏ cả vương quốc, còn cô vì tên đàn ông khác giết chết anh ấy.

Nhiên: không! Không phải! Ali, em không muốn. Em xin lỗi. Ali, em xin lỗi. Huhuhu.

Ali ho sặc sụa, rồi phun ra ngụm máu, anh yếu ớt đưa tay sờ mặt Nhiên lần cuối.

- Em có từng yêu anh không?

Nhiên lắc đầu, nước mắt ràn rụa "không...". Nhiên chỉ mới nói được từ đó, Ali bỗng rít lên, tay anh buông xuôi, mắt nhắm nghiền.

- Không! Đừng bỏ em, Em yêu anh Ali, dù anh là ai, Ali hay Lượm em vẫn yêu. Em chỉ lừa mình dối người thôi. Tình lại đi anh, anh chưa nghe em nói mà. Ali! Ali...!!!

Trời lại đổ mưa, bầu trời sấm sét sáng cả một vùng, như khóc thương cho cuộc đời Nhiên. Tình yêu đến, cô trốn chạy. Khi tình yêu đi, cô mãi miết tìm trong vô vọng. Nhiên ngồi đó, thất thần ôm thân xác Ali đang lạnh dần. Lần trước Lượm bị bắt đi cũng không đau như bây giờ, chính tay cô đã giết chết anh, ba của con, chồng của em....

Chương 18: Khoảng cách xa nhất

Một năm sau, thương trường Việt Nam nổi lên thương hiệu ANJ làm mưa gió trên thị trường trang sức. Mẫu nữ trang họ sản xuất ra luôn trong tình trạng cháy hàng. Tổng giám đốc còn khá trẻ và chưa vợ, là mơ ước của bao cô gái trẻ. Nhưng bên cạnh hân lúc nào cũng có một phụ nữ, không ai biết cô ta là gì với vị tổng giám đốc kia, chỉ thấy anh ấy khá hồ hững, nhưng cô ta là phụ nữ duy nhất được tới gần anh ta.

An Nhiên vẫn buôn bán, và cuối tuần về thăm con. Nhưng cô có thói quen nghiện sắm nữ trang, hể công ty ANJ ra món mới, lập tức có trong bộ sưu tập của cô. Còn Đức, Nhiên đã cho thôi việc, cho anh ta một số vốn ra làm ăn riêng.

Hussen tạm thời nắm quyền cai trị Maili, nếu 3 năm trôi qua, Ali vẫn không trở về, Hussen sẽ làm vua.

Arash đi đi về về giữa Việt Nam và Maili, vừa giúp bạn trị bệnh, vừa phụ Hussen coi triều chính để cha khỏi nghi ngờ (Arash là con trai Hussen, Hussen là anh ruột của cố quốc vương, bác ruột của Ali).

- Ali! Bây giờ anh khỏe hẳn rồi, anh nên trở về Maili.

- Về thì chắc chắn anh sẽ về. Thời cơ chưa tới thôi.

- Vậy còn hôn lễ của chúng ta. Ali! Em có thể chờ anh bao lâu cũng được, nhưng thời gian thì không. Em yêu anh đâu phải vì anh là quốc vương. Anh bây giờ sao không thể.....

Nói tới đây, Gato đỏ mặt ngập ngừng. Dù sao cô cũng là con gái, lại nhắc mấy chuyện này với đàn ông, ngại lắm. Nếu không nhắc thì cô chờ tới bao giờ. Cứ tưởng sau lần chết đi sống lại, Ali sẽ hận Nhiên mà giành tình cảm cho cô, ai ngờ anh vẫn đối với cô như người em gái, không hơn.

- Gato! Chờ anh thêm thời gian nữa, ngày anh trở về Maili sẽ là ngày thành hôn của chúng ta.

- Thật! Ali! Em vui quá, em chờ, nhất định chờ anh. Em sẽ không phản bội anh như cô ta. Ali! Em yêu anh...

Trong góc khuất của căn phòng xa hoa trên tầng cao, An Nhiên lặng lẽ che miệng mình để không bật ra tiếng khóc. Ali đứng đó, bên người thương của anh ta cạnh cửa sổ sát đất, rất gần, rất gần cô nhưng sao cô không thể với tới. Nhiên vô lực quay người dựa vào tường, trước mắt Nhiên khung cảnh nhòe nhoẹt. Nhiên quẹt nước mắt đứng lên, con choáng váng ập đến và cô ngất xỉu.

- Nhiên à! Đã nói em bao nhiêu lần đừng lén nhìn cậu ta nữa mà.

- Xin lỗi anh, Arash! Nhưng em nhớ anh ấy quá. Em chỉ dám đứng trong góc nhìn lén thôi, anh ấy không biết đâu.

Arash đi lại vịn hai vai An Nhiên:

- Anh không cảm em, anh chỉ sợ em không dứt ra được đoạn tình cảm này. Còn tương lai của em thì sao, em còn trẻ và bé Mura cũng cần có cha. Ali đã khỏe hẳn rồi, không cần lo lắng nữa. Em có thể yên tâm rời xa cậu ấy rồi."

- Em! Em sẽ không lấy chồng nữa. Em sẽ dành toàn bộ thời gian cho con, thay luôn phần của ba nó. Chỉ xin anh thỉnh thoảng cho em nhìn anh ấy, như trong một năm qua. Dù chỉ từ xa em cũng mãn nguyện. Xin anh đẩy Arash!

- Tội tình gì chứ em!

- Là em nợ anh ấy. Nợ hai tình yêu, nợ một mạng sống và nợ cả cuộc đời.

Arash biết không thể nào khuyên cô được nữa, đành lắc đầu bỏ đi. " em phải giữ gìn sức khỏe, em nhớ sống vì con, thay phần của ba nó".

Trong một quán bar trên tầng cao của một tòa nhà, có hai người đàn ông nổi bật hơn người ngồi nói chuyện với nhau. Họ ngồi đó không ồn ào, nhưng khiến bao cô gái xung quanh dòm ngó, trong đó có không ít là gay.

- Ali! Sao cậu không lấy vợ? Cậu Ali khai hoa lâu rồi mà.

- Đó là chuyện của tôi, còn anh, sao anh không lấy vợ?

- Sao dạo này khách sáo kêu tôi bằng anh vậy, khi xưa chẳng phải vẫn kêu cậu sao?

- Lớn rồi, phải xưng hô đúng vai vế chứ.

- Hahaha! Có được chữ anh này, không uống công ông anh họ này đi đi về về giữa hai nước, tốn bao nhiêu công sức, tiền bạc để đưa em trai trở về từ địa ngục. Nào! Chúc mừng em, chúc mừng anh được lên chức "anh" của quốc vương.

Mất Ali chợt tới vì hai chữ "quốc vương", nhưng rồi anh nhếch mép cười, cụng ly với Arash. Hôm ấy, Ali uống khá nhiều, sau một thời gian dưỡng bệnh, hôm nay anh mới uống lại. Anh cảm thấy buồn bực vì Gato đòi cưới, và vì anh không phải là quốc vương nữa. Tuy Hussen cướp của anh tất cả, nhưng Arash thì đã làm tất cả cho anh. Nhờ Arash, anh mới còn sống đến bây giờ, làm ông trùm trong giới buôn kim cương. Tuy không có quyền lực như ông vua, nhưng có thể dùng tiền hô mưa gọi gió. Anh đỡ đau đầu bởi tranh chấp chính trị, tranh giành quyền lực. Nhưng anh biết, cảnh an nhàn hiện tại sẽ không lâu. Vì sớm muộn gì anh cũng phải giành lại Maili, hai mạng sống của cha và của anh không thể hi sinh vô nghĩa, để cái ác thống trị mãi được.

Ali bước về phòng tổng giám đốc của ANJ, mở cánh cửa to lớn, bước vào, rồi đóng cửa. Trong phòng tối om, thoảng trong không khí mùi hoa ly nhàn nhạt. Anh nhếch mép cười, mở cánh cửa nhỏ đi vào gian phòng kế bên, được thiết kế đầy đủ tiện nghi như căn hộ penthouse cao cấp. Ali mở màn cửa sổ sát đất, nằm phịch lên giường, nhắm mắt. Hai tay dang rộng và chân thòng xuống đất.

Nhiên trốn trong góc, thấy cửa phòng khu căn hộ chưa đóng, lại không nghe động tĩnh, cô hồi hộp rón rén bước ra xem. Anh ấy ngủ thật, mùi rượu nồng đậm trong không khí, chứng tỏ anh uống rất nhiều, có lẽ đã say. Nhiên rút rê lại cời giày, rồi nâng đôi chân anh đặt lên giường, nhẹ nhàng tháo cravat cho anh dễ thở. Anh vẫn như một năm trước, nhậu say là ngủ như chết. (hay ja, ngủ như chết sao kiss nàng được, xem chút là bị "ăn" rồi đó, là nàng tự nghĩ người ta mộng du á)

Hương hoa ly từ mái tóc Nhiên gần sát Ali thêm ngào ngạt, bất chợt Ali lật người Nhiên lại, mắt vẫn nhắm nghiền, nhưng chuẩn xác hôn xuống đôi môi anh đào của cô. Nụ hôn mãnh liệt, như trút bao hờn dỗi, rồi lại ôn nhu dỗ dành. Nhiên tròn mắt, đẩy Ali ra nhưng sức phụ nữ sao bì với đàn ông, với lại cô bị mất máu trong thời gian dài nên sức khỏe giờ khá yếu. Nhiên đành buông xuôi, Ali thấy Nhiên không phản kháng nữa, khóe môi hơi nhếch lên, tay bắt đầu không yên mồm tới hàng nút áo của Nhiên, từng nút, từng nút được cởi ra, thân thể phụ nữ tươi mát như sáng rực trong căn phòng tối, chỉ có chút ánh sáng le lói từ đèn đường hắt vào qua cửa sổ sát đất. Thân thể Ali nóng rực áp xuống cơ thể tươi mát kia, như được dung hòa rất âm áp, dễ chịu. Và khi tay anh lần tới phần bụng, ngay thắt lưng quần nhỏ có vết sẹo dài và mờ (sẹo mổ đẻ). Ali khựng lại, lật người nằm sang một bên, ngáy khò khò. Nhiên từ từ ngồi dậy, cài lại nút áo, nước mắt tự dưng rơi nóng hổi. Ali dừng lại đúng lúc, sao cô cảm thấy có chút hụt hẫng. Đã muốn xa anh, anh phải trở về làm quốc vương, không thể bị điểm yếu như mình cản trở. Đã hai lần anh vì mình bị trúng độc, mình không thể hại anh lần thứ 3 được. Nhiên à, mày phải lý trí, dẹp bỏ khát khao đề hèn ấy đi. Mày chỉ nên sống vì bé Mura thôi, nếu cứ lún sâu vào tình cảm này, thì cả Ali và Mura đều sẽ gặp nguy hiểm.

Nhiên vụt chạy đi ra khỏi phòng trong nhật nhòa nước mắt, chỉ để lại hương hoa hòa lẫn trong mùi rượu phảng phất, mà khứu giác của người đang ngủ kia vẫn nhạy bén như xưa.

An Nhiên về nhà, ngồi bó gối trên giường, nhìn xa xăm ra ban công ngoài cửa sổ. Điện thoại reo:

- Nhiên à! Huhuhu! Bé Mura, nó, nó....huhuhu..

- Mẹ, Mura thế nào? Mẹ nói cho nghe đi, đừng khóc....mẹ...

- Mura sốt cao lắm cao à. Bé co giật ghê lắm, ba mẹ bỏng nó đi bệnh viện, đang cấp cứu. Mẹ lo quá, Nhiên ơi? Đứa cháu tội nghiệp của mẹ. Huhuhu!

- Mẹ! Mẹ bình tĩnh, con về ngay đây, mẹ bình tĩnh để lo cho Mura. Mẹ kêu ba nghe điện thoại đi. Alo! Ba ơi, ba về nhà lục bảo hiểm y tế của bé Mura, để Mẹ ở lại trông bé. Con về nếu bé nặng quá thì chuyển viện liền cho kịp nha ba

- Ủ! Thằng nhỏ đang cấp cứu, con đi xe ngoài, đừng chạy xe nguy hiểm nghen con.

- Dạ, con biết rồi ba.

Nhiên mở két, gom ít tiền bỏ vô bóp rồi kêu taxi về thẳng Long Hải.

Một tiếng sau, Nhiên tới bệnh viện.

- Ba, mẹ! Mura sao rồi?

- Nhiên! Bác sĩ nói Mura có thể bị ung thư máu, khuyên nên đưa bé lên tuyến trên xét nghiệm cho chính xác. Nhiên à, nếu thằng bé bị bệnh thì làm sao đây con ơi. Huhuhu!

- Mẹ! Mẹ bình tĩnh đi, nếu thật sự bệnh vẫn trị được ạ, con nghe nói ghép tủy của người thân đó mẹ, mẹ đừng lo.

- Vậy hả con, ừ nếu vậy cứ lấy hết tủy của mẹ đi, mẹ cho Mura hết, chỉ cần thằng bé tươi cười, chạy nhảy như trước thôi. Huhuhu.

Cả nhà ba người cùng ôm nhau khóc, lo cho một sinh linh yếu ớt, không biết còn có thể tồn tại được bao lâu.

Để có được hạnh phúc, con người phải trải qua đón đầu. Sao với cuộc đời Nhiên, hạnh phúc chưa bao giờ tìm tới. Ngay cả niềm vui nhỏ nhoi là Bé Mura cũng sắp tan đi theo bong bóng nước. "Mura à, con khỏe lại, mẹ sẽ không gọi con là Mura nữa, vì Mura rồi sẽ tan, hạt mưa rồi sẽ tan. Mẹ sẽ chỉ gọi tên thật của con "Hoàng Anh"

(Hoàng: vua. Anh: ghép âm đầu Ali và Nhiên)

Chương 19: Mẹ sẽ bằng mọi cách cứu con

Nhiên và gia đình đưa bé Mura đến bệnh viện nhi đồng thành phố. Kết quả xét nghiệm bé Mura bị bệnh bạch cầu Lympho cấp tính. Bệnh này tiến triển nhanh, người bệnh chỉ có 4 tháng. Tuy nhiên 80% trẻ em từ 3-7 tuổi có thể trị khỏi hoàn toàn nhờ vào ghép tủy xương, truyền máu hay cấy tế bào mầm (tế bào gốc) tạo chất sinh huyết. Đối với Mura, bác sĩ sẽ kết hợp cả hai phương pháp để tối ưu hóa tỉ lệ sống cao nhất.

Cả nhà Nhiên đều xét nghiệm, nhưng không ai có tủy thích hợp. Cô phải lên mạng xã hội xin sự giúp đỡ. Cô chỉ mong mọi người đến bệnh viện xét nghiệm, nếu thích hợp hãy cho bé cơ hội nhìn ánh mặt trời, được hít thở và cười vui như bao đứa trẻ khác. Bài viết được cộng đồng mạng chia sẻ nhanh chóng, rất nhiều người đã tới bệnh viện mong cứu được con, nhưng vẫn chưa có ai hợp duyên với con cả.

Trong cơ thể Nhiên có máu của Ali, chứa những nguyên bào đơn thuần có kháng thể mạnh nhất. Nhưng một năm qua, đều đặn mỗi tuần, cô đều tới chỗ bác Phúc rút máu, phân tách kháng nguyên đơn bào (tế bào của Ali), truyền cho Ali giải độc hoa Vô Ưu.

Do lúc trước, Ali truyền máu cho Nhiên, không phải do cơ thể cô tạo ra nên lượng nguyên bào chỉ có số lượng nhất định, phải phân tách mới truyền vào cho Ali. Cứ 100ml máu, mới tách được 10ml tế bào nguyên thủy. Phần máu còn lại tưới cho cây Ali, giúp cây hạn chế thu phát sóng não với Ali, Ali sẽ không cảm thấy đau đớn nữa. Nhờ đó, cây Ali cũng khỏe lại, bắt đầu có liên kết với Nhiên.

Máu trong cơ thể con người cần 4 tháng mới sản sinh máu mới. Mỗi lần rút máu, chỉ được rút tối đa 500ml. Mà Nhiên trong một tháng rút tận 400ml máu. Thời gian còn lại có gần hơn, nhưng lượng máu sản sinh vẫn không đủ bù máu bị rút đi. Điều này gần như lấy mạng của cô đổi cho Ali. Cũng như Ali, máu của Mura là máu O, nhưng có kháng nguyên khá mạnh. Người mang máu lai như vậy trên thế giới cũng chỉ có Ali. Còn Nhiên, chỉ có thể truyền máu cầm cự cho con nhờ số lượng nguyên bào ít ỏi còn lại, mà không thể ghép tủy được.

Nhiên cầu cứu bác Phúc, bác là người Maili, lấy vợ Việt, có thể con của bác sẽ có dòng máu lai cứu được Mura. Bác Phúc thương cảm, nhưng Ali thuộc dòng dõi cao quý của hoàng tộc, làm sao thường dân như bác có. Nhưng bác vẫn thử, kết quả vẫn không hợp. Nhiên đành nhờ bác xin Ali giúp đỡ.

Nhìn cô gái đơn thuần chỉ còn nửa sinh mạng, xanh xao lung lay như sắp đổ, cũng chỉ vì cứu Ali. Khi trước, bác không chịu lấy máu của Nhiên, nhưng Nhiên vô tình nghe được Arash nói chuyện với bác, biết Ali cần lượng lớn máu để thay. Mà máu thuần khiết chỉ có Ali và quốc vương có. Cô nhớ Ali từng truyền máu cứu mình, nên đã tự ý đến cơ sở y tế rút máu giao cho bác Phúc.

- Bác Phúc! Cháu xin bác thử dùng máu của con, khi trước Ali cho con máu, lần này xem như con trả lại. Máu cũng rút ra rồi, con không thể nhét vô lại được.

Bác Phúc cười con bé khờ này, tuy nó tiêm chất độc vô Ali, nhưng là vô ý. Giờ nó hối lỗi thì cũng nên thử. Quốc vương Maili không thể chết lãng xẹt vậy được. May mắn lượng tế bào của Ali vẫn còn, nên Bác phải chiết tách mới truyền cho Ali. Ali khỏe dần lên, thì Nhiên yếu đi.

Nhiên không muốn Ali biết, cô sợ mình sẽ là điểm yếu để người khác lợi dụng khống chế Ali. Cuộc sống vương quyền quá khắc nghiệt, cô cũng không nói ra thân phận của Mura, mong cho con bình yên, giấu luôn Bác Phúc và Arash. Hai người họ thì giấu Ali chuyện Nhiên cứu anh, vì thật sự chỉ có chia xa, Ali mới toàn tâm lo cho đất nước, không có gì uy hiếp được quốc vương. Nhiên được Arash sắp xếp làm lao công cho công ty ANJ, để có thể ngắm nhìn Ali. Giờ bé Mura bị bệnh, phải nhờ Ali, không lẽ thằng bé chính là đại thái tử?

- Nhiên à. Đêm nay Ali sẽ tới Maili, giờ nó đang chạy xe ra biển. Bác chỉ biết có nhiều đó thôi.

- Dạ, con biết rồi, con cảm ơn bác.

Nhiên chạy xuống sảnh tòa nhà ANJ, có bàn tay nắm Nhiên nhét cô vô chiếc Mec, rồi lái đi với tốc độ nhanh nhất.

- Arash! Em đang rất cần gặp Ali, anh cho em xuống đi.

- Anh đang chờ em đi gặp Ali đây. Anh đặt vé máy bay cho em rồi, em mà đi xe ra đó chắc kịp hửi khói tàu quá.

- hihhi! Cảm ơn anh!

- An Nhiên! Nói thật cho biết, Mura có phải con của Ali không? Nếu không phải, em tìm Ali cũng vô dụng.

- Em...em... Đúng vậy, Mura là con của anh ấy.

- Chuyện lớn như vậy em lại giấu anh, giấu luôn bác Phúc?

- Arash! Cuộc sống của Ali quá nhiều rủi ro. Em không muốn con em phải sống tháng ngày nom nớp lo sợ không biết bị giết khi nào. Nếu Ali biết, liệu

Ali có để em nuôi con, trong khi anh ấy đang hận em tận xương tủy.

- Nếu Ali biết em giấu nó chuyện đưa bé, nó càng hận em hơn. Đưa con của quân vương không thể gọi người khác là cha được.

- Arash! Em đã thề sẽ không lấy chồng nữa, toàn tâm, toàn ý lo cho Mura thôi.

Arash chỉ biết lắc đầu thờ dài. Những gì Nhiên nói không phải vô căn cứ. Bản thân Nhiên cũng gặp nguy hiểm bởi Gato, Gato chưa biết về Mura, nếu cha anh và Gato biết, thằng bé sẽ gặp nguy hiểm. Mà anh cũng không thể bảo vệ Nhiên và tiểu thái tử mãi được.

Nhiên đã từng nói với anh không lấy chồng, hôm nay lặp lại lời ấy. Anh tin dòng máu hoàng gia sẽ không bị nhuộm bẩn. Còn Gato quá lụy tình Ali, để cho cô ấy lấy Ali cũng hay, biết đâu cô sẽ không còn ganh ghét sinh ác tâm.

- Em tính nói sao để Ali chịu đi thử máu?

- Em chưa biết. Em sẽ cầu xin, quỳ xuống năn nỉ cũng được. Bám riết chắc anh cũng bằng lòng vì em phiền quá. Hihi - Nhiên cười gượng.

- Em không hiểu Ali sao? Cậu ấy sẽ một phát đá em bay ra khỏi phòng. Hahahaha! Quốc vương Ali không biết xót thương phụ nữ đâu, nhất là người nó đang hận.

- Vậy, em làm sao? Em còn tính xin anh ấy một đứa con nữa. - Nhiên xấu hổ, cúi mặt lí nhí:

- Sao! Em còn muốn....Ali cho "ăn".

Arash kinh ngạc nhìn Nhiên như đang nghe chuyện kinh thiên động địa.

- Anh nói này An Nhiên, nếu em có nhu cầu, lại không muốn lấy chồng, em có thể lên mạng mua dụng cụ hỗ trợ. Chứ nếu Ali thì....e hèm....không được đâu em à.

- Arash! Em không có ý đó. Em muốn xin đứa con, vì máu cuồng rồn bé em của Mura sẽ giúp Mura có tỉ lệ sống cao hơn. Không phải em muốn....em không có....., đừng nghĩ em như vậy.

- Em nói thật?

Nhiên đỏ mặt gật đầu, Arash sau một hồi suy nghĩ, cũng nhếch mép cười, rồi quay xe về nhà của anh.

- Được, anh giúp em xin con của Ali.

Anh vô nhà lấy ra một lọ chứa chất lỏng không màu. Rồi tiếp tục chở Nhiên tới sân bay. Họ bay đến vùng biển miền trung, Arash dẫn Nhiên ra ghe chèo đến chiếc du thuyền xa hoa, đang đỗ trên biển.

- Nhiên! Anh đưa em lên thuyền, vào phòng của Ali. Em tìm cách cho nó uống thứ này. Rồi tha hồ xin nó cho "ăn". Hahahaha

- Arash! Anh! Anh chọc em.

- E hèm! Anh không chọc em nữa, cứ nghĩ người cứng rắn như Ali không biết có chống lại thuốc này được không? Tên đó thủ thân như ngọc í. Hahaha. Không có thuốc là không ăn được đâu. Anh sẽ làm tàu chạy chậm nhất có thể, từ giờ đến sáng đủ cho em không? Hahaha.

- Anh! Em không nói nữa. Điều em lo lắng bây giờ chỉ có Mura thôi.

Arash nghe nhắc tới Mura, đứa cháu tội nghiệp. Cứu Mura là quan trọng, phá thân Ali thì kệ cậu ta. Với lại, đây đâu phải do anh, chính Ali tự khai hoa trước ấy chứ. Anh chỉ giúp cho Ali hạnh phúc thêm lần nữa thôi mà.. Arash đưa Nhiên lên tàu, đưa lọ nước cho Nhiên.

- Em cũng uống nửa chai đi nhé. Anh tưởng em có nhu cầu nên không chuẩn bị cho em, uống đỡ cái này đi.

- Hả? Sao em cũng phải uống.

- uhm! Để kích thích trứng rụng, chỉ một lần là tới đích. Em nghĩ có nhiều cơ hội cho em lắm sao?

- Em! Cảm ơn anh! Nhưng còn nửa chai, liệu...đủ cho anh ấy không?

Arash cố nín cười nhìn gương mặt đỏ bừng vì thẹn của Nhiên, anh đưa tay che miệng húng hắng:

- Anh sẽ xông tinh dầu chứa pheromon hỗ trợ cho em. Yên tâm!

- Pheromon???

Arash nhìn Nhiên nháy mắt tinh nghịch, dẫn Nhiên đến phòng của Ali, cho cô núp dưới giường, mở đèn xông tinh dầu pheromone. Anh đi đến phòng máy, thả neo cho tàu dừng lại, chờ gần sáng đi tiếp. Cuối cùng là tìm Ali, dụ hắn uống nửa chai còn lại.

Ali đang ở trong phòng làm việc riêng trên tàu, anh đang tính toán phương án lật đổ Hussen, sao cho không phải gây ra thương vong. Arash gõ cửa:

- Vào đi!

- Ali! Sao còn chưa ngủ?

- Chẳng phải anh đang ở Việt Nam, sao có mặt ở đây giờ này?

- Đột nhiên muốn ngắm sao trên biển, gặp người tình nàng tiên cá. Hahahaha

- Anh sợ em tổn thương Hussen à?

- Không! Nếu anh sợ, anh đã không ủng hộ em. Anh tin ở em, Ali! Nào, chúng ta cạn ly vì tình cảm anh em này. Dù ngày mai có xảy ra chuyện gì, anh vẫn mong tình cảm này không thay đổi, được không Ali?

- Được! Cạn ly.

Hai người cùng nhìn đối phương uống cạn ly rượu, mắt Ali chột tối, còn Arash tưởng kế hoạch thành công, khoe môi mọng cong lên nhẹ.

Ali giả vờ choáng, đi về phòng nghỉ. Arash nghĩ Ali trúng thuốc nên rất nhiệt tình thúc giục Ali đi ngủ. Còn anh tới phòng Gato, để phòng ngừa cô nàng nổi hứng tới tìm Ali.

Định mệnh là sợi dây vô hình trói buộc hai nửa cuộc đời tuy xa nhau, nhưng vẫn sẽ hướng về nhau. Sự sắp đặt kì diệu của duyên số, dù là con người cũng không thể đổi thay.

Arash đâu biết rằng Ali đã âm thầm tráo ly rượu. Ali nghĩ Arash mềm lòng chuốc thuốc mê cho anh không lật đổ Hussen. Và gậy ông đập lưng ông rồi Arash ơi. Liệu Nhiên đã uống nửa chai được tình có dụ được Ali không?

Ps: tập sau sặc màu 18+ nhé. Hahahaha, ai hóng thì chia sẻ nhá..

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ai thuốc ai? h+++

Arsah đến phòng của Gato, gõ cửa:

- Mời vào.

- Gato! Em chưa ngủ sao?

- Arash! Gặp anh ở đây, em mừng quá, em có chuyện nhờ anh.

- Sao! Em muốn anh làm gì? Miễn đừng hại người là được.

- Em...em...em muốn anh làm cây Arash ra hoa, và kết trái bằng máu của em

- Gato! Em có biết em đang nói gì không? Em sắp làm vợ Ali, sao em lại...thật là hoang đường

Gato vừa khóc, vừa chạy lại ôm Arash. Mùi hương thiếu nữ ngọt ngào, da thịt thơm mát bám sát lấy anh. Được tình phát tác làm Arash hít thở không thông. Không đúng, sao mình cảm thấy không ổn như chính mình trúng thuốc, hay là Ali...hắn tráo rượu. Gato cứ ôm Arash, vừa khóc, vừa nói:

- Em biết, em sẽ làm vợ Ali. Nhưng em không thể làm cây Ali ra trái được. Mà dòng dõi hoàng gia chỉ còn có cây của anh là chưa khai hoa. Em chỉ trông cậy vào anh thôi. Hãy cho em khai hoa cây của anh, sau đó đổi với cây Ali. Có như vậy, trong đám cưới, em mới đường đường chính chính làm cây kết quả. Mọi cây Sông Đồi của hoàng gia đều tương tự nhau, chắc chắn Ali sẽ không biết, nhân lúc anh ấy chưa nhớ về lần khai hoa với Nhiên, người đàn bà không xứng đáng.

Arash! em luôn yêu thương anh và em biết anh cũng yêu em. Lần đầu của con gái Việt rất quan trọng, và em muốn dành cho anh. Để sau này, em có lấy chồng thì chúng ta sẽ có chung kỉ niệm đẹp. Arash, đồng ý đi anh. Em yêu anh, Arash à!

Gato chồm lên, ôm mặt hôn Arash, toàn thân Arash tê cứng. Một khối khô nóng dâng lên làm mắt anh mờ đục. Anh rất muốn đẩy Gato ra, nhưng lại vừa muốn hưởng mật ngọt của người con gái này. Cảm xúc đan xen, dần xé tâm trí anh. Gato thấy Arash không phản đối, nở nụ cười nửa miệng tà mị, đẩy

Arash nằm xuống giường. Còn mình đứng từ từ trút bỏ quần áo. Tim Arash đập nhanh hơn, mắt anh nhuộm hẳn màu đục vọng khi chứng kiến nét thanh xuân kiều diễm bày ra trước mắt. Anh nuốt nước bọt liên tục. Để kiểm chế một con mèo không xoi tái cục mỡ trước mặt, quả thật là chuyện không tưởng. "Ali, em chơi cú này ác quá, hay phải nói mình tự làm tự chịu đây." Arash nằm hẳn ra giường, giường mắt nhìn trần nhà rồi tự cười giễu mình. Ai mới là người bị phá thân... Gato thấy Arash cười, sợ anh đổi ý liền chồm lên giường, dùng miệng mình khóa môi anh. Lần đầu được hôn, được tận mắt thấy, sờ và cảm nhận được cả khối non mềm áp lên người, hoocmon đàn ông trong anh tăng mạnh. Bàn năng trời dậy, dẹp hết cái gì gọi là luân thường đạo lý, con thầy, hay vợ bạn...anh chỉ biết anh đang khát, nóng và muốn bùng nổ. Mà thân thể tươi mát kia đang rất gần, anh rất muốn khám sâu vào bản thân, mới có thể xua tan khối áp bức này.

Arash đáp lại nụ hôn kia, hôn môi cô, anh quả thật không có kỹ xảo gì, trong lòng nổi lên dục vọng chỉ làm theo bản năng bản sinh của một người đàn ông, hận không thể ăn sạch sành sanh đôi môi mềm mại ngọt ngào đó. Bàn tay không yên môn trốn trên da thịt của Gato, so với anh tưởng tượng còn mềm mại hơn nhiều, mềm giống như không có xương. Nếu như nói anh hôn cô chẳng qua là do nhất thời hồ đồ, thì sau khi hôn cô, anh đã hoàn toàn bị chìm đắm trong đó. Khuôn mặt hoàn mỹ nhìn Gato, bên trong con người đen thẫm là ngọn lửa bùng cháy, trên trán đã lấm tấm mồ hôi, lại càng thêm quyến rũ. Biến thành chủ động, Arash lật người, giam cầm cô dưới thân, đôi mắt đen nóng bỏng nhìn chăm chăm cô, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, giọng nói khàn khàn: "Gato". Anh gọi tên của cô, giọng trầm thấp "anh muốn em."

Đồ Gato đã tự cởi sạch, chỉ còn lại mái tóc dài màu đen làm nổi bật lên làn da trắng. Toàn thân cô run rẩy cũng rất dục người.

Arash chưa bao giờ nổi lên dục vọng của đàn ông, nhưng giờ phút này cổ họng khô khốc chỉ còn lại khát khao mãnh liệt, nhất là, đây lại là cô gái anh thầm yêu suốt bao năm. Anh từ từ mở khóa, giải phóng "em út" đang biểu tình cực đại. Anh không ngừng hôn sâu triền miên, ngay lúc Gato bị hôn đến chóiang vàng, anh dùng đầu gối tách chân cô ra, tiến sâu vào cơ thể cô.

- "A..." Gato kêu thành tiếng, cô đau đến sắc mặt trắng bệch, vốn đã chuẩn bị tâm lý, nhưng đột nhiên bị như vậy, cô chỉ cảm thấy hạ thân như bị xé rách. Cô thâm rủa xả người đàn ông phía trên, "xong hôn lễ, tôi nhất định giết anh, để bí mật này chôn sâu vĩnh viễn."

Gato đau rất, thật ra Arash cũng không tốt hơn được bao nhiêu, thân thể quá căng thẳng, hô hấp rối loạn, mồ hôi nhễ nhại. Anh cố đè nén, trầm giọng ôn nhu dỗ dành: "ngoan, có một chút, nhé?". Gato dù đang rất đau, nhưng với loại nhu tình Arash dành cho cô, cô cũng cảm thấy đây có thể cũng là hạnh phúc, phải chăng mình cũng yêu anh ấy. Cô thả lỏng cơ thể, để tiếp nhận anh. Gương mặt điển trai, hài hòa đường nét chăm chú quan sát biểu cảm trên gương mặt cô và "hành động", để Gato thích nghi, hòa hợp cùng anh. Hai người thẳng hoa trong lần đầu tiên của nhau, cây Arash khai hoa, một bông hoa đỏ tươi rực rỡ (màu đỏ tham vọng của Gato).

Ali mở cửa phòng, có mùi hương xa lạ lẫn thân quen thoang thoảng. Ali đóng cửa, tiến chậm chậm vài bước quan sát. Đèn phòng chột tắt, một thân ảnh mềm mại ôm anh từ phía sau. Ali ngưng trọng, muốn gỡ đôi cánh tay mềm yếu kia ra.

- Đứng động, để em ôm anh một chút.

Một giọng nói nữ tính nhẹ nhàng vang lên, ngọt ngào du dương như khúc nhạc giữa đêm khuya tĩnh lặng càng thêm phần quyến rũ khiến người ta say mê. Liền đó, Ali chỉ cảm thấy, đôi môi ấm áp nhẹ nhàng lướt trên qua vai, cổ nhón lên phả hơi thở nóng rực vào cổ, như sợi lông vũ môn trốn lên từng tác da thịt của anh.

Vì chiều cao khiêm tốn, Nhiên đứng hẳn lên giường, còn Ali vẫn đang đứng dưới sàn. Vẫn từ phía sau, Nhiên nhẹ nhàng hôn từ gò má, đến vành tai nhạy cảm, khéo léo đánh thức tất cả các giác quan của đàn ông. .

Ali cảm nhận rất rõ ràng cảm giác quen thuộc đang trỗi dậy trong lòng theo từng động tác của cô. Loại cảm giác này có chút thoải mái, có chút hoảng hốt, có chút ngỡ ngàng. Anh thực sự sợ hãi loại cảm giác này! Sợ hãi sẽ không cách nào khống chế tình cảm của mình. Nhưng rồi anh cố trấn tĩnh, để xem Nhiên định làm gì?

Trong phòng không hề bật đèn, chỉ có ánh trăng mờ ảo ngoài cửa sổ chiếu vào, gương mặt đàn ông cương nghị hiện ra trong mắt Nhiên, bộ dạng lười biếng, khoẻ môi hơi nhếch lên nhưng vẫn toát lên vẻ cao quý trong từng hơi thở... Đầu óc Nhiên đã chóiang vàng, dưới bóng đêm yên tĩnh, Ali đứng như một vị vua đầy quyền uy. Giờ khắc này, tựa hồ mọi cô gái đều sẽ bị anh mê hoặc, sẵn sàng dâng thân vào trầm luân. Nhiệt độ nóng bỏng trên người Nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên bất thường, khiến cô vốn dĩ thanh thuần nay lại mang phong vị quyến rũ mỹ hoặc.

Yết hầu Ali lên xuống vài lần, anh nhíu mi trầm giọng hỏi "Em bị bỏ thuốc?"

Nhiên căn bản không nghe thấy anh nói gì, cô chỉ biết có hơi thở nam tính vẩn vút gần kề, dẫn dụ tất cả các giác quan của cô men theo mùi vị mê người này.

Ali vừa định đưa tay kiểm tra tình trạng của cô, đột nhiên mùi hoa ly xông vào mũi, một giây kế tiếp liền bị thân thể mềm mại nóng bỏng của người nào đó nhào vào trong ngực. Sự bất ngờ khiến anh cứng lại, cả người siết chặt, các bắp thịt gồng lên.

Chỉ vài giây thất thần, đôi môi đã bị tập kích, Nhiên hôn lên môi anh.

Với cô gái như Nhiên thì nửa chai kia đã là quá nhiều. Đó vốn là dục tình của Mailli (giống như ma túy, dùng một ít cũng gây hưng phấn, tột độ), thêm kích thích từ pheromon, hiện tại tác dụng bộc phát khiến mỗi dây thần kinh trong Nhiên đều khao khát đòi thoả mãn. Mà người đàn ông này tràn ngập hơi thở nam tính, mùi vị mát lạnh không chút lẫn lộn, mùi vị của chồng mà cô say mê.

Ali né tránh nụ hôn của Nhiên, nhưng cô cứ một mực lao đến, quần lấy anh như con trăn quấn mồi. Một tay kìm giữ cô không để cho cô làm loạn trên người mình, một tay khác lấy điện thoại di động ra bấm số gọi

- Xin lỗi bác Phúc vì giờ này còn làm phiền bác. Nếu bị trúng được tình thì làm sao giải được trừ chuyện đó...
- À, cái này....chỉ có thể tắm nước lạnh. Nếu trúng được tình của Maili, thì vô phương.
- Vô phương?
- Xin lỗi quốc vương! Được tình của Maili vốn dành cho tân lang và tân nương thêm hòa hợp, cho ra bông hoa rực rỡ, nên không cần cách giải.
- Cháu hiểu! Cảm ơn bác.

Ali cúi đầu nhìn cô gái nhỏ đang vui đùa in đôi môi mềm mại lên ngực anh, đầu lưỡi ướt át mang theo luồng điện xẹt qua liên tiếp. Đôi mắt u ám, hít thở như có phần rối loạn. Trên khuôn mặt tuần mỹ lạnh lùng không do dự, trực tiếp vác Nhiên lên vai, quăng vào trong bồn tắm, xả nước lạnh. Không khí ở Việt Nam không lạnh, nhưng ở trên biển bốn bề lộng gió, gió từ lỗ thông hơi lùa vào làm Nhiên run mình. Cô vốn không chịu được lạnh, nay bị những nước nửa đêm như vậy, thêm vào cơ thể đang yếu nên Nhiên hắt xì liên tục. Cơ thể vô lực nóng phùng, xụi lơ.

Ali nhìn người cô ướt nhẹp, nằm bẹp dí trong bồn tắm. Anh cảm thấy vừa đau xót, vừa tức giận, tay nắm thành quyền. "Ai bỏ thuốc em, đẩy em đến đây thiệt là không muốn sống mà." Ali lại bồng Nhiên đi ra ngoài. Cơ thể Nhiên vốn đã yếu do mất máu, lại uống được tình, chịu kích thích cực hạn đã khó chịu lắm rồi. Người nóng đến toát mồ hôi, bị mang xối nước lạnh, gây ra hiện tượng sốc nhiệt. Giờ cả người Nhiên như cọng bún, vô lực, rã rời. Cô yếu ớt tựa vào vòm ngực rắn chắc, không làm loạn nữa. Từng giọt trong suốt rơi xuống, nóng hổi thấm vào áo ai kia, cô ghét mình sao có thể phóng đảng như vậy, để giờ anh đã ghét còn ghét hơn. Nhấn tâm "quăng" cô đi đúng như lời Arash đã nói, dù anh cũng đang bị trúng thuốc. (hey ya, Ali đâu có trúng thuốc đâu).

Nhiên cứ nhắm mắt, tìm chút "thương hại" của Ali, vì anh đang ẵm cô. Ít ra, anh cũng không quăng cô xuống cho chàng tiên cá.

Ali ôm Nhiên ra mở tủ đồ, một chân gác lên ngăn tủ làm bệ đỡ cho cô ngồi, còn ta choàng vịn vai của cô. Tay còn lại lục trong tủ lấy ra áo sơ mi trắng. Xong lại bồng Nhiên tới ghế sofa, thay đồ cho cô. Mà Nhiên quá xấu hổ nên vô nhắm mắt, ngủ cũng được, xỉu cũng được, miễn đừng phải đối mặt với người này. Anh nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo đã sưng nước kia, quăng xuống đất, mặt cau lại bức mình. Nhưng khi quay lại nhìn thân ảnh mềm mại, bởi vì dục hỏa trở nên phím hồng đang nở kia, anh dường như hô hấp không thông (pheromone phát huy tác dụng í). Vội vàng mặc áo sơ mi của mình cho Nhiên, anh bồng Nhiên nhẹ nhàng đặt lên giường, dùng khăn lau tóc cho cô, như lần đầu ở Maili. Trong không khí dường như có một loại hơi thở như có như không len vào hô hấp của anh, chính là mùi hoa ly vô cùng quen thuộc. Ali phải nhắm mắt định thần. Đã nhiều lần trông thấy cô đi chung với Arash rất vui vẻ, mà hồi thúc Arash không chịu lấy vợ, có lẽ họ mới đúng là một đôi. Ali đắp lại mền cho Nhiên rồi lặng lẽ ra ngoài.

Nhiên quá mệt mỏi, giả vờ rồi cô cũng ngủ thật, cơ thể càng ngày càng sốt khá cao, dù máy lạnh mở 16 độ nhưng Nhiên vẫn nóng phùng phùng. Ali quay lại với viên thuốc sủi, anh thả vô ly nước cho tan, rồi đo nhiệt độ cho Nhiên, cô sốt lên tới 40 độ, nhưng không ra được mồ hôi, cả người đỏ gay. "Con bà nó, em uống cái quái gì vậy An Nhiên". (Nhiên nhà ta vừa bị thuốc, vừa bị cảm à). Ali tắt máy lạnh, mở cửa thông gió. Ngồi bên giường cời nút áo lau mát cho cô. Dưới bàn tay anh, cách một khăn mỏng là da thịt mềm mại, đỏ hồng. Tay anh chạm vào phần thanh xuân nhô cao non nặn, mắt anh âm trầm dâng lên dục vọng. "wtfl Hồi nãy kiểm chế được, mà giờ chăm người bệnh lại "lên" à. Ali, không được tầm thường như vậy."

Anh ngâm nước trong ly sủi, cúi xuống hôn, nhả nước vào miệng Nhiên. Trong cơn mê sảng, Nhiên đang khát khô, chợt nhận được nguồn nước mát, tay cô vô thức nắm cổ áo Ali ghì xuống, mút hết chất lỏng từ môi anh. Nhiên còn dùng lưỡi day dưa, cạy hàm răng của Ali, để hút nước trong đó, cô khát, rất khát và nóng.

Trong đầu Ali nổ "ầm", bức tường thành sụp đổ. Môi anh, tay anh và cả thân thể đang chạm vào tình yêu anh mơ hằng đêm. Dục vọng nguyên thủy bùng cháy, Ali ôm chặt Nhiên, đáp lại nụ hôn cháy khát kia một cách mãnh liệt. Tay anh nhanh chóng cởi bỏ trang phục của mình, để hòa tan vào thân nhiệt nóng phùng của Nhiên. Cứ nghĩ sẽ giảm nhiệt cho cô thôi rồi dừng lại. Nhưng lòng tham con người là vô tận, mấy chuyện theo bản năng thì ném qua một lần sẽ có lần thứ hai.

Cô tựa vào vòm ngực của anh, máu trong người anh như muốn dâng trào, còn Nhiên lại có một cảm giác vô cùng thoải mái. Và hai người lại dung hòa với nhau, Ali đi vào trong Nhiên, cảm giác ấm áp mềm mại bao phủ làm anh mê mẩn, thì ra chỉ có người phụ nữ này mới làm anh muốn "yêu", dành cho nàng những gì tinh túy nhất. Còn Nhiên đang mơ đi lạc tới đồng cỏ xanh, có dòng suối mát. Ali đang ở trong dòng suối ôn nhu nhìn cô, anh hôn rồi tưới nước suối vào miệng cho Nhiên. Cô cứ đón nhận nhiệt tình, hạnh phúc dù chỉ đến với cô trong mơ, cô cũng muốn một lần mơ cho trọn vẹn.

Bình minh ló dạng trên biển, ánh nắng xuyên qua rèm, chiếu vào cô gái đang ngủ an yên trên giường. Nhiên tỉnh giấc, cô nhìn xung quanh, Ali đâu?. Nhiên ôm đầu cố nhớ những gì xảy ra, hình ảnh cuối cùng chính là Ali mặt hầm hầm quăng cô vào bồn tắm xả nước. Vậy là kế hoạch thất bại, Arash cho uống thuốc gì mà mình mộng xuân y như thật. Nhìn lại căn phòng rất gọn gàng, và Nhiên vẫn mặc bộ đồ hôm qua, chỉ có áo sơ mi trắng hơi nhăn vết trên ghế. Tên này tuyệt tình ghê gớm, để mình mặc đồ ướt đến khô, còn hấn thì thay đồ để đó. Không được, mình phải cứu Mưa, không thể chậm trễ. Không xin con được thì xin tí huyết thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Lật đổ

Nhiên đi lên boong tàu, thì ra tàu đã tới Maili. Bến cảng ở Maili khá vắng vẻ. Cô theo trí nhớ đi lối bí mật về phòng Ali. Đang tìm chỗ trốn thì Nhiên nghe có tiếng cửa mở. Gato ôm theo chậu cây Arash tiến vào phòng Ali, cô ta đảo mắt tìm cây Ali. Quan sát xung quanh không thấy ai, ả nhanh chóng đổi hai chậu cây, nhưng cây Arash ra hoa màu đỏ, cây Ali ra hoa màu tím. ả nhìn hai đóa hoa, rồi lấy ra lọ nước nhỏ lên cây Arash, một phút sau, cánh hoa trở nên màu tím đậm, sau đó xịt thêm chất lỏng màu trắng, nhuộm hoa thành tím nhạt (hoa bị độc chuyển màu tím, không phải màu tím nhạt sáng như hoa Ali). Nhưng cô ta nghĩ màu hoa Ali chỉ có nữ hoàng, Ali, Arash và bác Phúc biết, ngoài ra không ai biết. Mà thời gian đã lâu, nếu chỉ để riêng lẻ một cây, sẽ không ai phát hiện sự khác biệt. Nhất định, ngày mai, ả phải làm cây ra trái.

Nhiên quan sát thấy Gato có hành vi mờ ám, nên móc điện thoại ra quay lại. Sau đó lên đi theo sau cô ta. Gato về phòng Arash, đặt chậu cây Ali lên bàn, mở laptop của Arash lên, ghim USB 4g online nói chuyện với ai đó. Quái lạ, đây là phòng của Arash, vậy anh ta đâu? Sao bỏ mình bơ vơ trên tàu vậy? Nhiên nhìn Gato, tiếp tục quay lại xem cô ta làm gì.

- Chào chị Gato, sao hôm nay lại gọi sớm thế.

- Tôi muốn biết tin về đứa bé.

- Nó đang nằm viện, sắp thành thiên thần rồi. Hahahaha

Nhiên: đứa bé????

- Anh có tiêm thuốc tôi đưa không?

- Chị hai à, không tiêm sao thằng nhỏ đang khỏe lặn đùng ra bệnh chứ. Máu của thằng nhóc đó có siêu kháng thể, muốn bệnh đâu có dễ.

Gato nở nụ cười trầm trong cổ họng đầy nham hiểm, tên đàn ông bên kia cũng nhếch mép kiểu bất cần.

- Anh phải chắc thằng bé kia biến mất vĩnh viễn, cả con mẹ nó cũng phải xử cho gọn gàng.

- Chừng nào bà chị chuyển cho tôi số vàng còn lại?

- Hai ngày nữa, tôi về Việt Nam, sẽ đưa anh thêm 1 ít. Khi hai mẹ con nó đoàn tụ, anh sẽ nhận hết phần của mình.

Nhiên ở trong góc, cầm điện thoại quay lại mà tay cô run lên. Không ngờ Gato lại ác tâm như vậy, muốn giết cô, giết luôn đứa trẻ vô tội. Còn Arash, có khi nào đã bị cô ta thủ tiêu. Con ác phụ, người không xứng với Ali lẫn Arash, người phải trả giá những gì người gây ra cho đứa con tội nghiệp của ta. Nhiên giận tím mặt, nắm tay thành nắm. Gato đi ra vườn, liếc nhìn người đàn ông nhọt nhọt đang nằm trên nền đất ẩm, bị che phủ bởi cây cỏ.

- Arash! Nếu không có Ali, hẳn là em đã yêu anh, số phận trớ trêu quá anh à. Nhưng anh đừng trách em, có trách hãy trách vì sao ai cũng mê một con đó, Ali bị mê, ngay cả anh cũng năm lần bảy lượt bảo vệ nó, chống lại em. Nếu không phải cây Arash sẽ hóa vàng thật, thì anh đã sớm đến thiên đường, sẽ không phải dài ngày dầm sương ở đây. Nhưng anh yên tâm, khi em lên làm công nương, anh sẽ được thanh thân ra đi. Chỉ có người chết thì bí mật kia mới chôn vùi vĩnh viễn. Hahahaha.

Gato lấy cớ lấp Arash lại, rồi đi ra khỏi phòng. ả căn dặn lính canh rằng Arash đi công vụ, không cho ai vô phòng tránh mắt đồ, cũng không cần dọn phòng.

Lúc này, Nhiên mới đi ra vườn, bới đồng cỏ vừa lấp kia. Cô phải che miệng để không bật tiếng khóc. Người đàn ông hào sảng, tốt bụng, vẫn hay trêu chọc cô nhưng đối với cô quan tâm như một người anh. Chỉ vì giúp cô và cái bí mật nào đó, mà anh phải nằm đây lạnh lẽo. Gato! Tôi hận cô, nhất định cô phải trả giá. Nhiên vô phòng, lấy mền trải xuống đất, lăn Arash nằm lên rồi kéo về phòng Ali theo lối vườn. Vì ở Maili này, cô chỉ biết có hai nơi này thôi. Vườn nhiều cây cỏ, Nhiên phải nhổ những cây nhỏ, kéo Arash qua, rồi trồng lại để không lộ dấu tích. Kéo về được tới phòng Ali, Nhiên gần như một đút hơi, Nhiên ngồi nghỉ và chờ Ali về.

Tại đại diện hoàng gia, hoàng tộc họp mặt đông đủ. Hussien cao ngạo kẻ tội Ali ăn chơi, vì phụ nữ bỏ bê đất nước hơn cả năm trời, không xứng đáng làm bậc đế vương. Miệng Ali nhếch lên độ cong nhẹ, không thèm nhìn hắn, để cho hắn nói hết.

- Hussien! Bác già rồi nên hay quên. Đến cả cảm thuật của Maili, bác cũng quên mà dùng nó cho chính cháu ruột của mình.

- Ali! Nói gì cũng cần chứng cứ. Người không nên vì thói xấu của mình bị phơi bày, mà vu khống tội ta không làm.

- Hahahaha! Lôi hắn vào.

Một tên cận vệ bị trói tay được đưa vào, đây là người lén trộm băng gạc dính máu của Ali để Hussien chế tạo thuốc liên kết cây Ali. Và trong phòng làm việc của Hussien, Ali đã ngầm đặt camera, kết nối thẳng tới phòng của anh. Từ ngày cha mất, chính thái độ của Hussien đã khiến anh nghi ngờ, nên âm thầm đặt camera theo dõi phòng làm việc của ông. Đêm qua khi trở về phòng, anh xem lại laptop, cũng may camera đã lưu lại cảnh Hussien sử dụng sách cấm, điều chế thuốc. Anh mở laptop, mọi người xem đều kinh ngạc hành vi của ông ta. Ngay cả cháu ruột của mình, ông cũng muốn giết.

Ali đã nhờ bác Phúc khám nghiệm xác của ba anh, biết ông bị trúng độc hoa vô ưu, ngấm từ từ, và dẫn đến tắt mạch máu bị đột quỵ. Ali tìm ra đầu bếp của cha anh khi xưa, và ông ta phải cúi đầu nhận tội nếu không muốn liên lụy vợ con, đầu bếp còn giữ lại lọ thuốc độc Vô Ưu. Ali dùng máy scan vân tay, đối chiếu dấu tay Hussien hoàn toàn trùng khớp. Nhân chứng, vật chứng đầy đủ. Hắn ta ngira cổ cười điên dại.

- Ali! Không uống công khi xưa ta nói giúp cha người cho người đi du học. Để hôm nay, người mang những thứ người học được đối phó ta. Hahahaha.

Ta và cha người đều giỏi như nhau, nhưng vì sao ta không được làm quốc vương. Còn Arash, nó cũng đâu thua kém người, nhưng nó vẫn phải luôn tận tụy đứng phía sau hỗ trợ người, thậm chí chống lại ta. Nếu một năm trước, cô nhóc kia không báo công an ập tới, có lẽ người đã theo cha người rồi. Hahaha, con bé đó nghe lời ta đâm mũi tiêm thuốc độc vào người, nhưng nó lại thông minh báo công an Việt Nam, nên ta phải rút ngay trong đêm. Ý trời, ý trời. Người chết vì phụ nữ, được cứu sống cũng vì phụ nữ....hahahah.

- Người đâu, giam bác ta tại nhà riêng. Nội bắt xuất, ngoại bắt nhập.

Ali một mình trở về phòng, Gato cứ xà xẻo đi bên anh.

- Ali! Chúc mừng anh lấy lại được ngôi vị. Vậy có phải ngày mai, hôn lễ của chúng ta...

- Gato! Hôm nay anh hơi mệt, chuyện đó để nói sau. Anh hứa sẽ sắp xếp ổn thỏa.

- Vậy để em đưa anh về phòng.

Ali vừa mở cửa phòng, đã ngửi được mùi hương của ai đó, anh dừng bước, quay lại nói với Gato "tới phòng rồi, em cũng về nghỉ đi". Mặt Gato phụng phịu, nhưng cũng phải giữ thể diện của công chúa nên cười gượng rồi lui đi. Ali đi vô phòng, đóng cửa lại, ngồi chỗ ghế làm việc, chân gác lên bàn, hai tay đan vào nhau, miệng nhếch lên, nhàn nhạt nói:

- Đã tới đây rồi còn không ra, đợi tôi mời?

- Ali!

Ali đập mạnh tay lên bàn, khiến Nhiên giật mình.

- Em to gan thật, dám gọi thẳng tên của quốc vương? Một mình dám đến Maili, xông vào thăm cung, không sợ tôi trách tội? Hay em nghĩ tôi không dám xử phạt em?

- Em! em sai rồi, Ali. Em xin lỗi vì những tổn thương đã gây ra cho anh, em xin lỗi.

- Chỉ một câu xin lỗi của em, tôi mất đi một mạng. Giá đắt quá, tôi không dám nhận đâu.

- Ali, em nợ anh một mạng, anh phạt em sao em cũng nhận hết. Chỉ xin anh dành ít thời gian đến bệnh viện thử máu, cứu mạng bé Mura.

- Mura! Thằng bé bị gì?

- Nó bị ung thư máu, cần ghép tủy.

- Sao em không tìm ba của nó, lại tìm tôi? Nực cười.

- Ba bé đã bỏ đi rồi, em không liên lạc nữa. Vì máu của anh có kháng thể nguyên bào, có thể cứu được thằng bé.

Nhiên quì xuống, nước mắt không tự chủ rơi ra. Cô cố không khóc, nhưng nghĩ tới đứa con tội nghiệp đang chống chọi với cơn bạo bệnh, thằng bé nhỏ thó cầm dây kim tiêm đầy dọ, lòng Nhiên như thắt lại. Ali chưa nhận nó, nó đã mang họa sát thân, nếu nó chính thức được thừa nhận, cô làm sao bảo vệ con đây. Ali lại gần, nửa quì nửa ngồi đối diện, bóp cằm Nhiên, ngăn mắt cô lên:

- An Nhiên! Em nghĩ tôi có từ bị đến nỗi cứu con của người phụ nữ đã phản bội và giết chết mình không em? Lần trước, em vì một bao vàng mà hợp tác với Hussien đầu độc cây Ali, lấy của tôi một mạng. Giờ thấy tôi có công ty đá quý, lấy lại được vị trí quân vương, lại muốn tới đây cầu dẫn tôi. Làm không xong, lại mang con mình ra làm lá chắn. Đàn bà như em thật đáng sợ, Nhiên à!

Nhiên lắc đầu nguầy nguậy, cô không phải là hạng người đó, nhưng không thể chứng minh. Hai tay cô bấu chặt cánh tay Ali khấn khoản:

- Xin anh! Muốn chém muốn giết em sao cũng được, chỉ xin anh cứu bé Mura. Trẻ con vô tội. Ali, bé cũng gọi anh là ba mà. Anh có thể vì đứa con ngang hông này mà cho nó tia hi vọng, giúp bé tiếp tục vui đùa dưới ánh mặt trời không? Ali!

Nước mắt cô rơi tí tách trên tay Ali nóng hổi, tim anh lại đau như bị ai bóp nghẹt. Bỗng có tiếng gõ cửa,

- Ai đó?

- Là mẹ

Hai người hốt hoảng nhìn nhau, Ali ra hiệu cho Nhiên im lặng, cô lau nước mắt gật gật đầu. Anh dắt Nhiên giấu vào trong góc màn ngay lối ra vườn. Xem xét ổn thỏa rồi mới ra mở cửa.

- Mẹ!

- Ali! Thân thể con thế nào rồi?

- Con khỏe rồi mẹ, xin lỗi vì làm mẹ lo lắng.

- Ali! Lần trước con qua VN, về nhà thương tích đầy mình. Lần sau con lại qua, xem chút mắt mạng. Nếu cả hai lần không có Gato, mẹ nghĩ mẹ đã khóc cảnh đầu bạc tiền đầu xanh rồi.

Nữ hoàng sụt sùi lau nước mắt, Ali nhìn mẹ khóc cũng đau lòng. Ngẫm rồi mới thấy, từ khi hiểu chuyện. Anh cứ trốn nhà rong ruï đi ngao du, chưa lúc nào ngồi ăn cơm, tâm sự với mẹ. Giờ nhìn lại mẹ anh đã già lắm rồi. Ali ngồi xôm trước mặt bà, dùng khăn giấy chấm nước mắt.

- Mẹ! Con xin lỗi, con hứa từ nay không làm mẹ lo lắng nữa.

- Ali! Con cũng lớn rồi, con gái người ta tuổi xuân có thì. Ở quê hương của mẹ, trình tiết phụ nữ rất quan trọng, chẳng phải nó đã khai hoa cây Ali, con phải có trách nhiệm với nó. Mẹ già rồi, không biết khi nào đi theo cha con, mẹ muốn thấy mặt cháu trước khi ngày đó đến, con trai à!

Mặt Ali ngưng trọng, đôi con ngươi đen tối hơn, không nhìn ra anh đang nghĩ gì, chỉ thấy anh nhếch cười, đứng lên, hay tay rút túi quần, xoay nhìn vào tấm màn ngay lối ra vườn.

- Tất nhiên, con sẽ có trách nhiệm. Mẹ sẽ gặp cháu của mẹ, sớm thôi.

- Thật không? Chi bằng ngày mai kết hôn luôn đi. 10 tháng sau mẹ đã có cháu rồi.

- Được, con nghe mẹ.

Nữ hoàng vui mừng, cười ra nước mắt, bà đi đến trước mặt vỗ vỗ vai Ali. Con trai lớn thật rồi, nó cao và to hơn bà rất nhiều. Cuối cùng, bà cũng chờ được ngày nó cưới vợ. Bà chậm chậm nước mắt.

- Vậy giờ mẹ sẽ đi lo mọi chuyện cho hôn lễ. Con nghỉ ngơi để mai làm chú rể. Mẹ mừng quá, thôi mẹ đi đây.

- Dạ! Mẹ đi.

Khi nữ hoàng ra khỏi phòng, Ali tức giận, lại chỗ màn, kéo Nhiên ra, hung hăng hôn cô, anh còn cố ý cắn cô chảy máu. Nhiên bất ngờ, đau điếng, tên điên này, mai làm chú rể mà hôm nay nổi điên gì thế. Ali như dồn hết cảm phần vào cô gái yếu ớt, mùi hương của cô làm anh nghiện, anh xé hần một bên tay áo của chiếc đầm maxi Nhiên đang mặc, tay anh xoa nắn, bóp cánh tay Nhiên đau điếng, một ít chất lỏng màu đỏ nóng ẩm rịn ra, Ali giật mình cầm cánh tay Nhiên lên xem. Trên tay Nhiên chỉ chút vết bầm của kim tiêm, chỗ tĩnh mạch có lỗ sâu hoắm đang rỉ máu. Phải chích bao nhiêu mũi tiêm trong cùng một chỗ mới tạo ra vết thương thế kia? Không lẽ cô ấy chơi ma túy? Trông cô ấy gầy yếu và xanh xao quá. Nhiên rút tay lại, đưa miệng hút máu trên vết thương. Cô không thể mất máu thêm được, máu phải dành cho Mura. Ali cau mày nhìn Nhiên

- Em là ma cà rồng sao? Máu của mình cũng hút?

- Chuyện quan trọng bây giờ là anh phải cứu Arash, không phải phí phạm máu của em.

- Arash? Anh ta bị sao?

Nhiên đi vô phòng tắm, nắm nền kéo Arash ra, thân thể Arash rất lạnh, mặt tái nhợt, nên cô để anh trong phòng tắm cho kín gió, và an toàn. Ali kinh ngạc, lại gần sờ vào Arash. Anh ta còn thở, nhưng rất yếu. Ali đỡ Arash lên giường, tính ra gọi bác sĩ. Nhiên đột nhiên nắm cánh tay anh:

- Anh có thể âm thầm gọi bác sĩ, đừng kinh động đến người khác, nhất là Gato.

Ali đêm chiều nhìn Nhiên, gương mặt cô xanh xao, nhưng toát lên ý thành khẩn. Lúc này, nếu Arash gặp chuyện trong phòng của anh cũng không hay. Ali gạt đầu, đi ra ngoài.

- Dù ai có gõ cửa cũng không được mở. Chờ tôi.

Một lúc sau, bác sĩ tới khám cho Arash, anh ta bị trúng độc cỏ đoạn trường. Loại cỏ thân dài màu tím, độc của nó không màu, không mùi. Người trúng độc sẽ bị hôn mê rất lâu, nhưng không chết, giống như người sống thực vật. Cũng may, độc này giải rất dễ, nên người trúng độc nhanh chóng tỉnh lại và khỏe mạnh bình thường. (đoạn: thời gian trị và khôi phục nhanh, trường: hôn mê rất lâu). Ali thờ phào, dặn bác sĩ không được nói chuyện này ra ngoài. Bác sĩ đã thấy gương của đầu bếp, sẽ ảnh hưởng đến vợ con nên cũng không dám bép xép. Tiêm xong huyết thanh giải độc, và truyền nước biển cho Arash, ông cáo lui. Nhiên đi ra, ngồi bên giường quan sát Arash đầy lo lắng:

- Anh ấy sao rồi? (vì bs nói tiếng Maili nên Nhiên không hiểu á)

- Anh ta sắp chết rồi, muốn sống phải có máu. Em cho không?

- Hà? lại là máu?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bí mật của mỗi người

Nhiên lắc đầu ngồi phịch xuống sàn, lẩm bẩm: Em làm gì còn đủ máu cứu anh đây Arash. Rồi Nhiên ngược nhìn Ali.

- Ali, chỉ cần anh hứa sẽ đến bệnh viện hiến tủy, em sẽ cho Arash máu.

- Em ra điều kiện với tôi?

- Em có gì để ra điều kiện, em chỉ trao đổi. Lấy mạng mình đổi lấy mạng của con, xem như trả cho anh đoạn ân tình em thiếu. Hi vọng rằng, cái chết của em sẽ làm anh nguôi giận và cứu con...

- Chỉ chút máu không chết được đâu. Nếu em chết thật, là em đổi cho Arash, không phải đổi cho con em. Đừng lấy tôi và con ra làm lý do em hi sinh vì người em yêu.

- What! Anh nói gì? Người yêu á? Hahaha.

- Còn không phải, em sẵn sàng hi sinh tính mạng cứu anh ta còn gì?

Arash: hai người ồn ào quá!

Nhiên quay lại nhìn lên giường, Arash đang ngồi dậy, xoay xoay bả vai của mình. Nhiên mừng rỡ, chạy lại xem anh mà vừa khóc, vừa cười. Hay tay cô quay mặt Arash qua lại, sau nhéo anh một cái. Arash mặt không đổi, chỉ im lặng nhìn Nhiên, ánh mắt anh ôn nhu hơn bình thường.

Nhiên: đau không?

Arash: để anh nhéo em thử xem đau không?

Nhiên: hihhi -cô ôm Arash òa khóc.

Arash bắt ngờ trước hành động của Nhiên, nhưng rồi ôn nhu mỉm cười, vỗ vỗ vào lưng cô, vuốt mái tóc suông mượt.

Ali: e hèm....!!!

Nhiên vội đứng lên, lui ra một góc, cúi đầu xấu hổ. Arash vén mền, bứt ra dây truyền nước biển, bước xuống giường, đi đến trước mặt, vịn vai Nhiên, cố nói lớn cho ai kia nghe

Arash: Nếu Ali không đến bệnh viện thì anh đi. Dù sao anh cũng là vương gia, máu của anh cũng có kháng thể nguyên bào.

Nhiên chành miệng, tròn mắt nhìn Arash nói trong kẽ răng: "anh có mang máu lai không hả?"

Ali: ai cần máu của anh. Con tôi, tất nhiên tôi sẽ là người cứu nó.

Nhiên: vậy là anh đồng ý?

Ali không thêm nói, liếc xéo Nhiên rồi đi ra sofa ngồi. Arash thấy vậy, khước môi hơi cong, cũng thông thả ra ngồi chung ghế sofa với Ali. Anh ngoắc Nhiên, vỗ vỗ xuống chỗ kế bên kêu Nhiên ngồi. Tự nhiên bị kẹp giữa hai ông nội này, Nhiên chỉ đành cười gượng lắc đầu rồi ngồi xuống đất, đối diện ghế của hai tên kia. Arash ngồi trên ghế, hai tay chấp lại trên đầu gối, cúi sát nhìn Nhiên.

Arash: ngày mai Ali cưới vợ rồi, chỉ bằng em cũng lấy chồng đi, làm vương phi của anh, chịu không?

Ali và Nhiên: Anh nói sao????

Arash: hahahaha, cười lớn và ho sặc sụa. Thì em lấy vợ, anh cũng phải lấy chứ sao. Nhiên à, nói cho em nghe một bí mật, anh cũng có một cây lấp lánh tên là Arash, nếu em chịu, không chừng cây sẽ khai hoa đẹp hơn cây Ali nữa đó. Hahahaha

Nhiên: cây khai hoa thì liên quan gì em

Ali: khai hoa là tự nguyện chứ không phải dụ dỗ. Mà nếu có khai hoa cũng sẽ không ra trái, vì Nhiên không yêu anh

Arash: sao em biết Nhiên không yêu anh? Nếu vừa rồi, không nghe em nói, anh còn tưởng Nhiên xem anh là anh trai. Không ngờ, Nhiên lại dám hi sinh mạng sống vì anh. Em nghĩ người con gái chân tình như vậy có phải nên cưới gấp không?

Mặt Ali sa sầm, hết đỏ lại trắng. Với máu thuần chủng như Arash, độc Đoạn Trường kia cao lắm để anh ngủ trong 6-7 tiếng thôi. Tỉnh rồi còn giả vờ

muốn xem kịch, anh muốn khích Nhiên cho hấn tỉnh lại thôi, không ngờ bị hấn khích ngược.

Ali: song hi lâm môn cũng được. Chắc Gato vui lắm, vì ông anh già hết ế rồi

Arash: hahahaha, em nói đúng, nói rất đúng.

Nhiên: không được

Ali và Arash: tại sao?

Nhiên: anh có thể cưới bất cứ ai, trừ Gato. Cô ta không xứng. Chính cô ta hại bé Mura bị bệnh, và muốn thủ tiêu Arash vì bí mật gì đó.

Ali: anh và Gato có bí mật gì? Tại sao Gato lại hại bé Mura? Em nói gì cũng cần bằng chứng, Nhiên à.

- Nhiên: em có chứng cứ, em đã quay phim lại lúc cô ta nói chuyện online với người đã hại bé Mura.

Nhiên lục trong người, quái, con s9 plus của cô đã rơi đâu mất tiêu. Hay là lúc kéo Arash đã rớt.

Nhiên: điện thoại em mất rồi, để em tìm. Nhưng nhất định anh không được cưới Gato, em đi tìm điện thoại đây.

Nhiên tính đi ra vườn kiếm. Arash tiến tới nắm tay cô, cười thật tươi, nháy mắt tinh nghịch.

- Đi, anh sẽ dẫn em đi tìm. Hoàng cung này, em không rành bằng anh đâu.

Ali: anh dám dắt cô ta đi?

Arash: cũng chọn làm vương phi rồi, giờ có dắt đi khai hoa cũng không sao. Hahahaha!

Ali trầm giọng, một cổ tức giận xông lên làm mặt Ali u ám như hung thần, Nhiên nhìn thấy cũng hoảng sợ, lắc lắc tay Arash "đừng giận nữa. Anh ấy giận rồi". Nhưng Arash quay sang nhìn cô, vuốt gương mặt Nhiên cung chiều "yên tâm"

Ali: anh và Gato có bí mật gì?

Arash nhếch mép, đứng đối mặt với Ali, thì thầm vào tai anh ta:

- Em và Nhiên cũng có bí mật. Em có nói cho cô ấy biết không. Đêm ở trên du thuyền. hahahaha!

Arash nói xong nắm tay Nhiên kéo đi theo lối vườn, về phòng của anh ta.

Về tới phòng của Arash, anh ho sặc sụa, phun ra ít máu đen. Nhiên đỡ Arash, vỗ lưng cho anh, đầy lo lắng. Arash đưa một tay lên ngăn Nhiên, ý là không sao, anh liếc qua chậu cây Sống Đời trên bàn, là cây Ali. "Thì ra em đổi cây thật, vậy là em bắt chước cha anh dùng cấm thuật cho cây Arash. Gato, em nhẫn tâm quá." Mặt Arash hằn lên đau đớn, anh lại ghé sofa ngồi, tựa đầu lên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Trông anh trắng bệch và mệt mỏi. Nhiên đau lòng, vì cô mà anh ra nông nổi này. Nhiên đến ngồi kế bên anh.

- Arash! Xin lỗi anh, tại em mà anh mới bị hạ độc. Thì ra, người luôn âm thầm bảo vệ em là anh. Ôn của anh em làm sao đền trả. Arash, là em hại anh, em xin lỗi. Huhuhu.

Arash mở mắt, đôi mắt mờ đục, mệt mỏi, đưa tay vuốt đầu của Nhiên mỉm cười. Lần đầu tiên anh hiểu vì sao Ali yêu cô gái này đến vậy. Minh chỉ đối với cô ta tốt chút, cô ấy đã không nghĩ tới bản thân mà cho mình máu, chỉ còn nửa cái mạng cũng kéo mình về đến phòng Ali. Anh mới là người nợ em, An Nhiên à. Em đối với anh thật tâm, còn anh tốt với em chỉ vì người anh em của anh thôi. Trong lúc hôn mê, anh nghe tiếng cô khóc, động viên anh cố lên, tìm anh dâng lên thứ tình cảm mãnh liệt, phải sống để bảo vệ cô gái này, phải thức dậy để lau nước mắt cho cô ấy. Và khi anh tỉnh lại, cô là người đầu tiên anh muốn thấy, người ấy tự nhiên lại ôm anh, cái ôm mừng tủi làm tim anh lạc nhịp, thất thần, bị nhéo cũng không hay biết. Nghỉ rồi mới thấy, có lẽ với Gato chỉ là rung động đầu đời, nhưng với An Nhiên, anh đã yêu em rồi. Nhiên à, cô gái đầu tiên cho anh sức mạnh phải sống, để bảo vệ em.

- Ngốc quá! Là anh tự uống độc đó chứ.

- Hả? Anh tự uống.

- Ừ, anh và Ali từ nhỏ đã được huấn luyện rất nghiêm khắc về năm giác quan, có đoạn trường dù ở dạng nước, nhưng anh vẫn ngửi ra được. Nếu anh không tự uống, thì đã bị thuốc với liều lượng nặng hơn rồi.

- Em không hiểu? Sao đã biết độc mà anh còn uống?

- Như em nói, Gato đầu độc anh. Sáng sớm trên du thuyền, anh đi tìm em thì thấy em đang ngủ nên không muốn đánh thức, nhưng không thấy Ali đâu. Đúng lúc Gato tới, sợ Gato thấy em trong phòng, nên anh đi về phòng cô ấy nói chuyện. Gato đưa anh ly nước có Đoạn Trường, anh phải uống để xem cô ấy sẽ làm gì. Anh vô nhà vệ sinh mớ ói ra. Không ngờ vẫn bị sót lại nên hôn mê. Anh tự uống, vì mục đích riêng của anh, không phải lỗi của em.

- Arash! Lỗi của ai cũng được, chỉ xin anh khỏe mạnh, đừng nằm yên như hôm qua, em sợ lắm. Sợ sẽ không gặp lại anh nữa. Huhuhu. Anh có thể vì em

không tiếc cho anh máu mà hứa với em một chuyện được không?

- Uhm! Chuyện gì?

- Hãy quý trọng sinh mạng của mình. Trước khi làm chuyện gì nguy hiểm uống độc như vừa rồi, anh hãy nghĩ rằng cha mẹ sẽ vì anh mà đau lòng, bây giờ có em và bé Mưa nữa. Một năm qua, Mưa đã coi anh như một người bác trong nhà, thằng bé rất quý anh, Arash! Và cha của anh, ông tranh giành cả đời chẳng phải vì ông, mà là giành cho anh. Chẳng qua, cách làm sai lầm, nhưng tình yêu của cha mẹ không bao giờ là sai cả.

- An Nhiên! Cảm ơn em đã cho anh biết, thì ra cuộc sống của anh không cô độc. Trước giờ, trừ Ali thì chẳng ai cho anh có cảm giác tình thân. Cha vì muốn giành vương vị bất chấp thủ đoạn, thậm chí giết chết em ruột. Chưa bao giờ, ông dành cử chỉ quan tâm cho anh, làm tình cảm cha con ngày càng xa cách. Nếu em không nói, có lẽ anh nghĩ anh chết đi cũng chẳng ai thương xót.

- Arash! Tình cảm con người là loại cảm xúc thiêng liêng, chỉ có thể cảm được ở trái tim. Những gì cha anh làm, không thể thấy bằng mắt, mà cảm ở đây, anh à - Nhiên đặt tay Arash lên ngực trái của anh.

Đột nhiên Arash ôm chặt cô vào trong ngực, cái ôm siết chặt, như sợ mất bảo vật. Còn Nhiên đứng yên, hai tay vỗ nhẹ lưng anh như an ủi. Xa xa, trong góc vườn, có đôi mắt giận dữ với đôi tay nắm chặt. Tội cho cái cây gần đó bị vò nhìn không ra hình dạng

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Hôn lễ hoàng gia

Đêm đó, cung điện náo nhiệt hẳn bởi mọi người tất bật chuẩn bị cho hôn lễ của Quốc Vương. Sau khi cho Nhiên uống thuốc ngủ để sáng mai khởi hành về Việt Nam, vì sợ đêm nay ồn ào, cô sẽ không ngủ được. Arash khóa cửa bên trong, để phòng Gato lại vô. Anh bưng chậu cây Ali rồi đi theo lối sân vườn.

- Anh tới rồi.

- Ủ! Trả lại cây vàng cho em. Công nhận tay nghề thợ bạc của ANJ ngày càng cao.

Ali nhếch mép, quan sát chậu cây trong tay Arash, rồi đưa cho Arash chậu cây của anh.

- Em đã tẩy độc cho nó rồi, nhưng do bông hoa bị phun màu nên không về màu nguyên thủy được.

Arash nhìn cây hoa của mình, bông hoa to đẹp nhưng lại mang màu sắc giả tạo, không chân chừ, anh ngắt bông hoa vứt đi. Ali ngạc nhiên:

- Bông hoa thật nhưng lại mang màu giả, thì không xứng sống trên cây thật.

- Ali! Em nên xem cái này.

Arash đưa cho Ali điện thoại của Nhiên, trên đó có 2 đoạn clip. Một quay lại cảnh Gato nói chuyện với một người Việt online, và đoạn kia chính là nói với người nằm trong vườn. Từng câu, từng lời nói cửa vào tìm Arash vết hằn đau đớn.

- Đáng ra anh phải thủ tiêu chứ?

- Một bên là em trai và vợ tương lai, một bên là em gái mưa. Hahaha, dễ chọn mà.

- Ngày mai anh chuẩn bị xong hết chứ, sẽ không nửa đường hối hận.

- Xong thì xong rồi, chỉ thay đổi xúu thôi. Nhưng chắc chắn em sẽ thích quà cưới của ông anh này.

- Quà cưới sao? Đám cưới này thật chẳng mong chờ.

- Em nên nghỉ sớm, mai còn về Việt Nam.

- Em biết rồi! Cảm ơn anh! Anh trai.

- Ủ.

Arash ôm chậu cây của mình về, trong màn đêm tịch mịch, bóng lưng Arash đầy trống trải và cô đơn. Anh ấy đã hi sinh cho anh nhiều thứ, thậm chí uống thuốc độc, tự "phá thân" của mình. Liệu sau này, có cô gái Maili nào yêu anh ấy thật tâm, không màng đến cây Arash. Em biết anh mến An Nhiên, nhưng làm sao đây khi cô ấy đã lấy trọn trái tim em rồi. Ali móc trong túi ra trái kim cương đã được thợ mài thành mặt dây chuyền khắc laze chữ Việt "ANH".

Xin lỗi anh, Arash! Sự vĩnh cửu của kim cương là tuyệt đối, không thể phá vỡ.

7 giờ sáng, đại sảnh hoàng cung trang hoàng long lẫy, hai bên lối đi đến ngai vàng trồng hoa đủ màu. Trên trần đầy bong bóng bay màu xanh da trời và màu trắng. Trên lối đi trải thảm nhung trắng muốt. Ali đứng ngay chánh điện, mặc lễ phục màu trắng, ôm gọn vô thân hình cân đối, tôn thêm vẻ lãnh đạm vốn có thường ngày. Cô dâu mặc áo dài, áo cưới của nữ hoàng, được cố quốc vương đặt may riêng cho vợ. Áo dài lụa tơ tằm, hai tay bằng ren lưới, kết pha lê Swarovski, tà sau dài, xòe rộng hình quạt, kết hoa rơi màu trắng. Tóc không búi, thả xoắn dài, điểm xuyết vài bông hoa trắng, nhụy hoa gắn kim cương, đeo mạng che mặt. Cô như một nàng công chúa kiêu kỳ dạo bước trên thảm hoa. Tân nương có vẻ gượng gạo, người cứng đờ, chân đi đôi giày patin đang được hai nữ tì đẩy vào chánh điện. Ali cau mày, đã tới đám cưới mà còn hành người khác đẩy vào, không tự đi được.

Một vị trưởng lão đứng ra tuyên hôn. Ali lên tiếng:

- Để chứng minh tình yêu chúng con thật lòng và bền vững, tân nương sẽ làm cây Ali kết trái.

Ali lại gần nàng, dứt khoát cầm ngón tay cô đâm vào một nhánh nhọn be bé trên cây. Sau đó dùng sức bóp đầu ngón tay rịn ra vài giọt máu, nhieu vào cây Ali. Đôi con ngươi của Ali tối đen lạnh lùng, môi anh nhếch lên độ cong vừa phải, chăm chú nhìn cây Ali, rồi lại nhìn cô dâu, chờ xem kịch hay. Nữ hoàng ngồi trên bục cũng hồi hộp nhìn cây Ali. Hai phút trôi qua, cây không động tĩnh, vẫn trơ trơ lấp lánh. Ali lạnh mặt, tiến chậm về phía tân nương, nắm cổ tay nàng, chăm chọc tính nói gì đó. Chợt ngoài cửa, Gato chạy vào la lối:

- Cô ta không phải tân nương, cô ta giả mạo.

Ali ngạc nhiên, tính mở mạng che mặt của cô dâu, có người la lên:

Bô lão: Cây Ali kết trái, là trái kim cương. Chúc mừng tân công nương, có tình yêu bền vững với quốc vương.

Bô lão: Ali! Nhan sắc của tân nương chỉ có thể để cho tân lang chiêm ngưỡng, con không được mở ở đây.

Gato: nhưng cô ta là giả.

Bô lão: giả làm sao khi cây Ali ra trái. Gato, ngươi chó hờ đồ. Ở Maili này, chỉ chấp nhận người quốc vương yêu và yêu quốc vương thật lòng, đòi đòi không đòi nên mới kết được trái kim cương. Không ai qui định tân nương nhất định là người, Gato.

Gato: nhưng đó không phải cây Ali, đó là cây Arash. Cô ta có quan hệ với Arash, lại đánh tráo cô dâu làm công nương. Cô ta lừa cả đất nước này, không xứng làm công nương.

Ali, bô lão: sao ngươi biết đây là cây Arash?

Gato: tôi, tôi. Chính tôi đã đổi cây, chỉ vì tôi biết cô ta muốn lừa dối mọi người, nên tôi đổi cây để vạch mặt cô ta.

Khi mọi người vẫn đang tranh cãi, mặt mũi Ali tối sầm, tức giận ngay lập tức đi lại gỡ mạng che mặt của cô dâu. Gương mặt thanh thuần lộ ra, diễm lệ, xuân sắc, vẻ đẹp mong manh như sương mai khiến cả đại sảnh ai cũng phải trầm trồ, tân công nương quá đẹp! Ali tròn mắt "là em?". Nhiên cứng đờ, chỉ có đôi mắt đang mở to vì hoảng hốt. Có bước chân trầm ổn vững chắc tiến vào lễ đường:

- Ai nói cây kia là cây của tôi? Tôi khẳng định, đó là cây Ali chính hiệu.

Arash rút ra ống tiêm không có kim, đứng trước mặt cô dâu, nhanh chóng cạy miệng, bơm toàn bộ chất lỏng vào người cô. Sau đó, dùng một khăn ướt lau cánh tay của cô dâu. Khăn ướt lau tới đâu, vết bầm lộ ra đến đó, vết bầm xanh tím nhạt màu và có dấu hiệu đang tan. Cả hội trường nhón nháo, nữ hoàng tức giận đứng lên quát:

Nữ hoàng: Chuyện này là sao? Ali? Cô gái này là ai? Arash! Con tôi trẻ còn muốn phá đám cưới của em con?

Arash: xin người bớt giận, nghe con giải thích. Cô gái này là người đã cứu Ali, vết bầm trên tay cô ấy là do kim tiêm. Cô ấy mỗi tuần đều đặn rút 100ml máu, để chiết tách 10ml nguyên bào nhóm máu O truyền cho Ali, trong suốt một năm trời. Lần trước, Ali với thân phận của Ycron (người dân tộc) bị truy sát, cũng chính cô ấy đã phải cầm cổ nhà cửa, lấy tiền trị cho Ali. Thử hỏi, trong đây ai có thể hi sinh tiền bạc, lẫn sinh mạng cho một người dưng? Ai dám tự tin đủ đức hạnh lên làm công nương xứ Maili?

Gato: anh nói dối, anh muốn chiếm ngai vàng, nên đưa người yêu vào dụ dỗ Ali, đợi khi thời cơ chín mùi lật đổ Ali.

Arash: em luôn miệng nói anh và công nương có gian tình, em có chứng cứ không? Tội vu khống vương gia và công nương không nhẹ đâu, Gato à.

Gato: đây là cây của anh, không phải của Ali. Chính em đã đổi hai cây nhằm vạch trần ả ta, nên em chắc chắn.

Arash cười lớn, vỗ vỗ hai bàn tay, một tên cận vệ ôm cây Arash tiến vào. Arash nhỏ giọt máu của mình lên cây, cây long lanh, nhưng không bị héo úa.

- Mọi người đều biết cây Sống Đời, nếu không phải máu của chủ nhân và người cậu ấy yêu, cây sẽ héo úa. Gato, em giải thích sao về cây này?

Bên này, thuốc giải tê gờ đã ngấm. Chân tay Nhiên cử động được. Lập tức cời bỏ đôi giày patin, nhào tới tát vô mặt Gato.

- Cái tát này dành cho Mưa, còn cái này dành cho tôi.

- Cô!!!!

Gato tức giận, nắm tay thành quyền, không màng tới mọi người nhào tới đánh An Nhiên, Ali đứng sát bên vội ôm An Nhiên vào trong ngực, tay kia chặn lại tay của Gato, một cước đạp ả ngã ra đất. Nhiên được Ali che chở, không sợ gì nữa, trừng mắt nhìn Gato:

- Tôi với cô đều là người Việt, sao cô lại nhẫn tâm hại tôi chết. Con tôi mang nặng đẻ đau, nó tội gì mà cô cho người đầu độc nó, khiến thân thể bé xíu hằng ngày phải chịu đau đớn. Cô nghĩ Ali là món hàng có thể tranh giành sao? Nếu anh lăng nhăng, nay yêu cô, mai yêu người khác, thì thứ lỗi, hạng người ấy chỉ nên gọi là heo thả nọc. Tôi là con người, không đi với heo.

Sắc mặt Ali trắng bệch, hô hấp có phần nặng nề, nhưng vẫn ôm khư khư Nhiên trong lòng. Nhiên cố ý nói xúc phạm anh như vậy, chắc chắn anh giận, và không tranh giành Mưa của cô.

- Cô dám nói quốc vương Maili là heo nọc?

- Tôi á! Tôi không nói quốc vương nhé, tôi nói người nào yêu cô, mới gọi là heo.

- Cô dám nói tôi là heo?

- Ở xứ tôi, người ta nuôi heo, cho heo thả nọc, kích heo nái đẻ kiếm tiền. Còn cô, vì cái gì mà dụ dỗ cây khai hoa, thỏa mãn cái sinh lý phóng đảng của mình, rồi muốn giết người diệt khẩu, cô ăn sướng cho cô, muốn hai người đàn ông đổ vỏ ả? Thứ hạng vô liêm sỉ như vậy, ví với heo cũng tội cho nó.

Arash e hèm, nhột quá Nhiên à.

Gato tức nổ đom đóm mắt, ả ta hét lên điên dại, muốn nhào tới đánh Nhiên, nhưng Nhiên trong lòng Ali, khiến ả ta càng tức tối. Nhiên móc trong túi ra điện thoại, kết nối bluetooth với laptop của Ali để trên bàn, mở 2 đoạn clip. Laptop nối với loa trong toàn vương quốc, để phát nhạc đám cưới của Ali. Giờ, từng lời nói ác độc của Gato vang vọng khắp ngõ ngách của Maili, dân chúng ai nghe cũng khiếp sợ cho vị công chúa hiểm độc.

- Ali! Mọi chuyện em làm là vì anh. Trong khi cô ta nhẫn tâm giết anh, thì em phải dùng hết sức lực mang anh tới chỗ bác Phúc, cứu sống anh. Về Maili cũng cố thể lực, dọn đường anh trở về đây, để anh đối xử với em như vậy sao???

- Gato! Để tôi nhắc cho em nhớ: chuyện mũi tên em bắn Nhiên, là do em chưa trả, chứ không phải tôi không đòi. Mũi tên Vô Ưu năm xưa ở đâu Nhiên có? Em là người rõ nhất. Nay em còn hăm hại thêm con trai và anh trai tôi, giờ đổ hết vì tôi. Đừng ăn ốc bắt tôi đổ vỏ chứ.

- Thì ra anh đã nhớ lại.

Nữ hoàng này giờ ngồi nghe, bà giận tím mày. Uống công bà nuôi dưỡng, chăm sóc, không ngờ Gato lại thâm hiểm, dám giết người, ngay cả con nít cũng không tha vì dã tâm của mình. Bà đi tới tặng cho Gato thêm bạt tai. Từ xưa giờ, nữ hoàng luôn được mệnh danh là nhân hậu, đối xử hòa nhã với mọi người. Nay bà đánh Gato, chứng tỏ bà giận ghê lắm. Năm xưa, khi cô bé này trôi dạt đến Maili, bà thấy tội nên nhận nuôi, cùng Arash, Ali lớn lên không phân biệt đối xử. Vì sao người Việt luôn chân chất, xem trọng trình tiệt lại sinh ra đứa trác nết, ác tâm như nó. Là bà quá nuông chiều, quản giáo không nghiêm để nó làm xấu mặt dân tộc, sinh ác tâm hăm hại luôn người cùng nó lớn lên, luôn yêu thương nó, có khác nào nuôi ong tay áo. Nữ hoàng nước mất lưng trông, nhìn Gato, nỗi đau của một người mẹ, ai thấu hiểu đây. Bà nhìn Ali

- Con cứ quyết, từ nay, Gato không còn là công chúa, không phải là công dân Maili, càng không xứng làm người Việt.

Nữ hoàng quay lưng đi thẳng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Không ai nợ ai

Sau khi nữ hoàng rời đi, Ali đi đến trước mặt Gato, từ trên cao nhìn xuống trông cô thật đáng thương. Tuổi thơ của anh gắn liền với Gato và Arash, vì sao ra nông nổi.

- Gato! Em có gì muốn nói.

- Ali! Em yêu anh, tình yêu ấy không đổi thay dù anh có ra sao, có là ai đi nữa. Không như ai kia chỉ một ít lá vàng đã sẵn sàng lấy mạng anh. Đêm đó, công an Việt Nam ập tới, Hussien rút đi, còn cô ta cứ ngồi đó ôm anh mà không làm gì cả. Em sau khi đánh với Hussien đã rất đuối sức, nhưng vẫn ráng gượng chống anh đến chỗ bác Phúc, lần đó, xương sống em như sắp gãy. Còn cô ta, cô ta thấy em đưa anh đi như trút được gánh nặng, liền đưa nhân tình của ả đi, có ngó ngang gì anh đâu. Ali, cô ấy giết anh một lần, sẽ có n lần. Anh nên cẩn thận khi sống chung với loài rắn độc.

- Gato! Anh biết tâm tình em dành cho anh, nhưng tình yêu không thể miễn cưỡng. Để hạnh phúc con người phải trải qua đắng cay, nhưng đừng tạo ra

đang cay để biện minh vì hạnh phúc. Em hại Nhiên đã là sai, lại nhẫn tâm giết đi đứa trẻ vô tội, ngay cả Arash em cũng muốn thủ tiêu. Khi những người ấy chết đi, liệu em có sống vui vẻ được không? Sao em không là em của trước đây, sống vui vẻ bên Arash? Là anh quá dung túng em? Để cho em hiểu sai lệch tình cảm của chúng ta. Món nợ em nợ Nhiên và bé Mura, người anh trai này sẽ thay em trả, kể từ hôm nay, cả ba người chúng ta không ai nợ ai, và em cũng sẽ không còn là công chúa, em của Ali này nữa. Ông cứu sống của em, anh sẽ thả em đi. Từ nay không được vào hoàng cung nữa bước. Em muốn đi hay ở Maili là quyền của em, chỉ cần em sống thật tâm, dù em ở đâu cũng sẽ được tiếp nhận.

- Người đầu, trục xuất Gato khỏi cung, tịch biên tài sản và tước vụ. Cắm vào cung.

Gato: aaaaaaa! Anh không thể đối với em như vậy, Ali. Arash! Anh yêu em mà, bây giờ anh cưới em đi. Chẳng phải Arash đã khai hoa sao? Bây giờ em không tiền, không địa vị, ai sẽ cưới mang em, em sống sao đây Arash?

Arash đau lòng, nhìn Gato, nhưng đóa hoa kia anh ngắt bỏ rồi. Nếu bây giờ cứu cô ấy, khác nào anh cổ vũ cho cái ác lên ngôi.

- Gato! Anh từng nhắc em, em có thể ganh ghét nhưng đừng sinh ác tâm. Nếu em làm ác, ngay cả anh cũng không cứu nổi em. Em đã chọc đến giới hạn của đàn ông, người đó là Ali thì càng không thể cứu vãn. Bông hoa Arash đã chết rồi.

- Anh! Anh không cứu em. Anh nhìn em chết sao Arash?

- Em không chết, chỉ là cho em thời gian để nhìn nhận bản thân mà thôi. Người đầu, giải Gato đi.

- Arash! Ali! Hai anh, hai anh bỏ rơi em. An Nhiên! Tôi nguyện rửa cô, rửa cho con cô không cứu được, rửa cho cô sẽ chết không toàn thây. Hahahaha.

Ali cau mày, liếc mắt nhìn Gato cảm thấy chán ghét, tay nắm lại dứt khoát nói:

- Khoan! Em vừa la hét gì đó?

- Em! Em nguyện rửa cô ta.

"Chát", mặt Gato đỏ lên 5 dấu tay của Ali. Mặt Ali tối xầm, đôi con ngươi đen toát khí tức. Một người được giáo dục hoàng gia, sao lại thốt ra lời cay độc như thế, thật xấu hổ cho hoàng gia.

- Nếu em còn làm bẩn tai của bất cứ ai, hậu quả không chỉ một bạt tai này, ngay cả ở Maili, em cũng không có tư cách. Nhớ cho kĩ. Đưa đi!

Nhiên lúc này đi tới, lắc lắc tay Ali.

- Anh à, mình về Việt Nam đi, sợ không kịp con nước.

Ali quay lại nhìn Nhiên, quả thật con gái Việt mặc áo dài là đẹp nhất. Ánh mắt Ali trở nên ôn nhu hơn. Anh móc ra sợi dây chuyền có mặt trái kim cương, đeo lên cho cô.

- Cổ của em làm xấu áo cưới của mẹ ta quá, nên đeo cái này đi.

- Anh à, kịch hạ màn rồi. Chẳng phải anh hứa sẽ cứu Mura sao?

- Đám cưới của quốc vương, em dám nói là diễn kịch? Tôi sẽ biến vở kịch này thành thật.

Ali nắm tay Nhiên kéo lại bàn thiêng giữa sảnh, nhìn bộ lão gật đầu, chủ trì tiếp buổi lễ.

Bộ lão: hôm nay, được sự dung hòa của trời và đất, và sự chứng kiến của cây Sống Đời, thần dân Maili vui mừng chào đón tân công nương, chúc mừng cho tình yêu vĩnh cửu của hai người. Từ giờ trở đi, công nương chính thức làm vợ của quốc vương Maili, bất cứ ai cũng không thể thay đổi, ngay cả Ali. Phiền hai vị hái trái kim cương.

Ali hái xuống trái kim cương trên cây đưa cho bộ lão, bộ lão lấy ra cây dao laser, cắt đôi trái kim cương, gắn vô khuôn nhẫn rồi trao lại cho Nhiên và Ali. Ali cầm tay Nhiên, ánh mắt nhu hòa, khẽ mỉm cười đeo nhẫn vào tay cô. Còn Nhiên cứ nghech mặt ra, không biết phản ứng ra sao, thôi kệ, phải cứu con. Anh cầm chiếc nhẫn còn lại đưa cho cô, ý bảo cô đeo cho anh. Nhiên nhận lấy nhẫn, lòng hồi hộp lạ, cứ như mình đang lấy chồng thật, nhưng cô biết, tất cả là ảo, Ali chỉ muốn giữ thể diện hoàng gia mà thôi. Tay Nhiên run run đeo nhẫn cho Ali, tim hồi hộp, mồ hôi nhỏ thành giọt. Ánh mắt Ali chăm chú quan sát bàn tay mình, khẽ cười.

Bộ lão: hôn lễ xong, quốc vương, người có thể đi "khai hoa". Mong rằng, tiểu thái tử sẽ sớm xuất hiện.

Ali: được

Anh nắm tay Nhiên dắt ra khỏi lễ đường, đi về phòng của mình.

- Sao anh lại về đây? Phải ra bến tàu chứ?

- Về để kiểm tiểu thái tử.

- Nè! Không giỡn nha. Sinh mạng của Mura mà anh đùa giỡn được à.

- Ai nói tôi đùa, em tính mặc vậy về Việt Nam à?

- À, tôi đi thay là được chứ gì.

Ali nhìn theo bóng lưng Nhiên, trong lòng dâng lên niềm vui khôn tả. Từ hôm nay, anh đã có vợ. Nhiên à, em và Mura mãi mãi thuộc về anh rồi.

(Cây sống đời ra hoa lúc chủ nhân có quan hệ đầu tiên, nhưng những lần sau chỉ ra hoa khi lần quan hệ đó hoà thai em bé. Nhỏ máu người mẹ lên bông hoa sẽ kết trái đá quý. Nhiên không chú ý, cây Ali đã khai hoa lần thứ hai rồi. Còn Ali vì tưởng cây Ali đã chết từ một năm trước, nên đã cho thợ kim hoàn chế tác cây y chang bằng vàng thật, và hoa làm từ pha lê mỏng màu tím. Nếu Gato sờ vào hoa đã phát hiện ra cây giả. Ali dùng cây giả để vạch mặt Gato, không ngờ Arash lại đổi thành cây thật, và ngắt bông hoa cũ cất đi. Ali cố tình nhỏ máu của cô dâu lên bông hoa cho mọi người thấy rõ là vô tác dụng, cây đã bắt từ (hóa vàng thật), không ngờ, hoa kết trái kim cương. Sự kì diệu của duyên phận, dù là ai cũng không thể đổi thay.

Họ về Việt Nam, cấp tốc bay vào Thành phố. Kết quả thử máu của Ali trùng khớp hoàn toàn với bé Mura. Cuộc đại phẫu diễn ra suông sẻ. Ba mẹ và Nhiên nhìn đứa bé đang ngủ say qua cửa sổ phòng vô trùng, lòng vui mừng khôn xiết.

Mẹ: Nhiên à! Một lần nữa nhà ta lại nợ cậu Ali. Nợ tiền còn trả được, nợ máu thì làm sao con? Sao trùng hợp máu của nó hợp với thằng nhỏ. Mẹ nghĩ số phận rồi con à.

Ba: Nhiên, tay con đeo phải nhẫn cưới không con? Con đi vắng mấy ngày là làm sao?

Nhiên: ba, mẹ, về nhà con sẽ kể ba mẹ nghe, được không ạ. Ở đây là bệnh viện, cho Mura nghỉ ngơi.

Mẹ: sao con nói không gọi Mura nữa, gọi là Hoàng Anh. Mẹ thấy tên Mura cũng không hay, mura rồi sẽ tạnh, không tốt.

Nhiên: à, nhất thời con quên thôi. Hìhìhì. Thôi mình về nhà tắm rửa, chiều vô với Hoàng Anh!

Mẹ: cái con này....

Ba: đi nhanh đi, tôi ở đây chờ thay ca. Một hai mẹ con bà quá.

Ở trên tầng cao của tòa nhà ANJ, Ali chăm chú quan sát chậu đất nhỏ. Ali lên lấy bông gòn dính máu của Mura, bao quanh hạt giống vùi trong chậu. Hôm nay, trong đất nhũ lên mầm nho nhỏ màu vàng lấp lánh.(dòng máu hoàng tộc sẽ cho lên cây vàng, máu thường dân ra cây thủy tinh). Ali mừng rỡ, mắt đậm ý cười. Con trai của ba, vợ của anh, anh sẽ không để cho bất cứ điều gì chia xa chúng ta nữa. Arash gõ cửa:

- Vào đi!

- Oh, quốc vương vừa mất đi ít tùy, mà trông mặt vẫn rạng rỡ nhỉ.

- Anh còn dám nói. Ai cho anh dùng pheromon để ép khai hoa?

- Anh chưa tính chuyện em đòi ly rượu của anh đấy nhé. Bây giờ, có cô gái Maili nào chịu làm vợ anh không? Hửm?

- Tự làm tự chịu.

- Hahahaha! Anh quên, lấy vợ Việt vẫn được. Mà An Nhiên là thích hợp nhất. Có vợ, được tặng thêm đứa con kháu khỉnh, đáng yêu. Hahaha. Nghĩ tới gương mặt thẳng bé, chỉ muốn bay tới bệnh viện cắn nó phát. Hahaha.

- Arash! Đủ rồi. Trêu chọc quốc vương, gài bẫy làm quốc vương thất thân, tội này xử sao, hửm????

- Ali! Được tình là anh uống, còn pheromone? Em hiểu gì về nó mà nói anh gài bẫy?

- Chẳng phải là chất kích thích gây hưng phấn sao?

- Pheromone là một dạng kích thích tố được sản sinh tự nhiên trong cơ thể, có thể tiết ra qua tuyến mồ hôi hoặc bề mặt da. Các chuyên gia hiện nay đã bắt đầu tinh chế pheromone, dùng nó làm một thành phần trong nước hoa. Nếu tăng gấp mười lần hàm lượng sẽ có tác dụng khiến thần kinh hưng phấn, gây cảm giác kích thích tình dục mãnh liệt.

Pheromone không bị coi là một loại chất kích thích tình dục cũng bởi nguyên lý hấp dẫn người khác phái của nó. Nó căn bản dựa trên sự hoà hợp về tình dục để nâng sự thoải mái lên một bước cao hơn mà thôi. Cho nên về bản chất nó hoàn toàn đối lập với thuốc kích thích. Bản chất của thuốc kích thích là khiến cho người bị phục thuốc mất đi bản tính, nhưng pheromone thì không như vậy. Nó chỉ là một chất xúc tác khiến cho nam nữ vốn có tình cảm phát triển mối quan hệ nhanh hơn một chút mà thôi. Nói cách khác, nó là một mùi hương có tác dụng nâng cao sức hấp dẫn của hai bên. Nếu như hiện tại bản thân em không có một chút hứng thú nào với đối phương, cho dù có đem cả bình pheromone đổ lên người của Nhiên, em cũng sẽ không có một chút phản ứng nào. Em không thể qui tội cho anh được. Ngược lại, em phải cảm ơn anh mới đúng. Hahaha! Vì điều chế pheromone không hề rẻ.

- Anh thôi đi! Em muốn anh và em tối nay về Maili.

- Sao gấp vậy? Em vừa cho tùy, cần nghỉ ngơi. Chắc Mưa cũng muốn gặp em khi thẳng bé tỉnh dậy.
- Chính vì em muốn ở bên cạnh Mưa, nên em phải giải quyết chuyện ở Maili cho xong.
- Giải quyết? Em tính làm gì?
- Nhường ngôi cho tân vương.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Đại kết cục

Arash chăm chú nhìn Ali, không ngờ Ali lại chọn mỹ nhân, bỏ cả giang sơn.

- Em suy nghĩ kĩ chưa? Em vẫn có thể dẫn cô ấy về làm công nương Maili.
- Arash! Cuộc sống của một đế vương trách nhiệm quá nặng nề, mà em không thích bị gò bó trong khuôn khổ. Lúc trước, em nhận làm quốc vương vì em chưa có mục đích sống, và vì cha mới qua đời, Hussen thì tạo phản, em buộc phải điều hành đất nước. Nếu năm xưa, em nhường ngôi sớm, chắc Bác đã không trượt dài trong tội lỗi. Arash, em thích ngao du khắp nơi, giờ em đã có mục đích sống của mình, nên trách nhiệm này, anh gánh thay em vậy.
- Ali! cha anh có tham vọng, nhưng anh thì không.
- Em biết, làm bậc đế vương phải có đủ sự bình tĩnh và sáng suốt để phát triển đất nước, quan trọng là không có tham vọng thì đất nước sẽ không gặp chiến tranh. Anh trai! Xem như giúp em đi. Nhiên đau khổ nhiều rồi, đã đến lúc cô ấy được hưởng sự an yên trong cuộc sống.

Arash trầm ngâm, bước từng bước nặng nề ra khỏi phòng. Từ nay, anh sẽ không gặp lại Nhiên nữa, anh sẽ phải giấu em thật sâu trong tim rồi. Vì em, anh sẽ phải là người có quyền lực tối cao để bảo vệ em.... và nó.

Sau khi nhường ngôi cho Arash, Ali trở lại Việt Nam, vô bệnh viện thăm mưa thì bé đã xuất viện. Anh ghé nhà cũ của Nhiên, thấy treo biển bán nhà. Quái lạ, cô ấy đi đâu sao không đợi mình? Đồ hỏi cả ngày không ai biết tung tích của Nhiên, gia đình của Nhiên như bốc hơi vậy. Ali tức giận: "An Nhiên! Tôi không bỏ em mà em dám dắt theo con tôi bỏ trốn? Để xem em trốn được bao lâu?

Ali đăng thông cáo trên báo chí công ty ANJ bị mất bộ dây chuyền và nhẫn kim cương trị giá cả chục tỷ đồng. Đăng đích danh tên tuổi và gương mặt của lao công hay lên vào phòng tổng giám đốc có ý đồ bất chính. Nếu ai phát hiện người lao công này, chỉ cần mật báo cho công ty sẽ được thưởng nóng 1 tỷ đồng.

Nhiên về nhà ba mẹ ở Long Hải, trên mạng xã hội in đầy gương mặt và tên tuổi của cô, hại cô không dám ra đường. Cô đang nộp đơn xin du học nghề nancy tại Pháp. Nhiên bán hết nhà cửa, gom góp vốn để đi du học, tìm đường định cư. Cũng may, Ali không báo công an, chỉ đăng báo tìm nên cô không bị công an sờ gáy. Ba mẹ sau khi biết chuyện của Nhiên, đành lắc đầu thở dài. Người xưa có câu gần vua như gần cọp chẳng sai. Thôi, cuộc đời con nên để nó tự quyết, miễn sao nó vui vẻ, Hoàng Anh được an toàn.

Ba tháng sau, đơn xin du học của Nhiên được chấp nhận. Do khi xưa mê nhạc Pháp nên Nhiên theo học tiếng Pháp, giờ chỉ cần ôn lại là có thể giao tiếp tốt, thế lại hay. Giờ nó là điểm cộng cho đơn xin của cô được chấp nhận. Cô đi học, xin việc làm rồi tìm cách định cư, sau đó đón Ba mẹ và Hoàng Anh qua.

Những ngày đầu qua Pháp, dù được chính phủ hỗ trợ cho du học sinh rất nhiều, nhưng Nhiên vẫn gặp khó khăn trong giao tiếp và văn hóa khác biệt, nên Nhiên phải nỗ lực hơn những người khác. Tranh thủ ban ngày đi làm, ban đêm xin trực free phụ y tá trong bệnh viện để lấy kinh nghiệm. Nhưng người Pháp họ không bốc lột, nên Nhiên vẫn có lương, nhưng không có trợ cấp như người làm chính thức. Riết rồi cô ít thời gian điện thoại cho ba mẹ và Hoàng Anh luôn. Giờ bụng đã lớn, Nhiên không đi làm nữa mà chỉ đi học, nên cô có thời gian rảnh, gọi messenger nói chuyện với con trai. Ali lần theo phần tin nhắn của Facebook, truy ra địa chỉ IP ở Pháp. "Em nghĩ qua Pháp có thể trốn tôi sao? ". Ali điện thoại cho trợ lý:

- Đặt cho tôi vé đi Pháp, 1 vé đi, 2 vé về. Họ tên của tôi và cô lao công An Nhiên.

Ali bay tới Pháp lúc chiều tối, không rành tiếng Pháp, Ali lấy điện thoại điện messenger cho Nhiên, nhưng không được. Anh đành nhắn tin và ngồi ở sân bay chờ. Nhiên đi học về hơi trễ, cơm nước xong xuôi mới mở mạng để nói chuyện với con thì thấy tin nhắn của Ali.

- Anh đang ở sân bay, chờ em!

Nhiên thoáng bồn thần, bắt giác tay chân run rẩy. Một cảm giác xúc động lẫn vui mừng. Không ngờ anh ấy tìm đến tận đây. Thế là Nhiên tức tốc đón taxi ra sân bay. Sân bay khá rộng, bụng Nhiên quá to nên cô đi cứ ị ạch. Tìm mãi mới thấy dáng người cao gầy, mặc bộ vest công sở, ngoài khoác áo măng tô dài, tướng không thể soái hơn đang ngồi trên valy hành lý. Bao tay da không đeo mà cầm đập đập vào tay một cách vô ý. Mắt nhìn ráo dác

xung quanh đang tìm kiếm gì đó. Bất giác, Nhiên xúc động thật sự, thân ảnh quen thuộc ấy nhòe đi vì nước mắt. Rồi bụng cô nhói lên cơn đau co thắt, Nhiên nhăn mặt, ôm bụng khụy xuống. Người đi đường vội vàng xúm xít đỡ cô. Ali đang ngóng Nhiên, đột nhiên thấy đám người bu đông trước mặt, anh thấy lạ nhưng cũng chẳng quan tâm. Qua đó nhiều chuyện sợ Nhiên tìm không thấy. Rồi có người trong đám đông tới chỗ anh, hỏi câu tiếng Pháp mà anh không hiểu, nên nghech mặt ra. Người kia bức quá nên nắm tay anh, muốn kéo lại chỗ đám đông thì bị anh dẫn tay lại, một cước đạp người nọ lăn cù. Một người khác trong đám đông lại tách ra tiến lại chỗ anh, Ali liền cảnh giác, thủ thế sẵn sàng chiến đấu. Nhưng chỉ thấy anh ta đưa ra điện thoại, trên đó có dòng chữ, người nhà của anh bị xiêu tiếng Việt, dịch từ tiếng Pháp bằng Google translate. Ali vội đứng lên, tách đám đông đến chỗ của Nhiên. Anh thấy bà bầu bụng đã to đang đau, mặt nhăn nhó đến biến dạng. Vội móc điện thoại ghi chữ kêu cấp cứu rồi translate đưa xung quanh, mọi người hiểu nên ồ, rồi gọi giúp cấp cứu. Ali bỗng Nhiên lên xe cấp cứu, không quên "mecci" mọi người. (hahahaha, biết đúng 1 từ).

Xe tới bệnh viện, Nhiên được đẩy thẳng vào phòng sanh. Một lát sau, y tá đi ra gọi gì đó, Ali đi lại, y tá nhìn nhìn anh, rồi kéo anh vào trong, chỉ bộ đồ vô trùng kêu thay. Ali đang thắc mắc thì nghe tiếng của Nhiên ở phòng trong. Anh lật đặt thay đồ rồi đi vào. Nhiên nằm trên giường sanh, mồ hôi ròng ròng ướt áo, đầu tóc bù xù, mặt mày trắng bệch, đôi môi tái nhợt, đôi mắt mờ đục dài dại vì mệt mỏi, trông không khác gì một xác sống. Nhiên cố đưa tay ngọac anh. Ali vội nắm tay cô:

- Ali, cắt rốn cho con!

Ali nhìn Nhiên, rồi nhìn xuống bác sĩ. Trên tay ông bỗng đưa trẻ đỏ hỏn đang ngo ngoe, nữ y tá cầm kéo y tế đưa cho anh. Ali bị đứng hình trong giây lát, không ngờ, hôm nay anh được tận tay cắt dây rốn cho con, là bé gái rất đáng yêu. Ali cầm kéo cắt xong dây rốn, xúc động gần như muốn khóc. Bác sĩ trao đứa bé cho anh, cho anh đích thân đặt lên ngực Nhiên theo phương pháp da kề da. Lần đầu tiên ẵm sinh linh bé bỏng, người bé nóng như than, còn toàn thân anh muốn đông cứng. Ali dù thường ngày bình tĩnh bao nhiêu thì đến giờ vẫn lóng ngga, lóng ngóng vì sợ làm rơi con. Anh dùng đôi tay to lớn ôm trọn con vào lòng, mũi trẻ con, tình máu mủ, bản năng người cha hòa chung tạo nên cảm xúc khó thoát nên lời. Dưới ánh đèn mờ, thân ảnh to lớn đang ôm thiên thần của mình, bảo bọc trong tay, trân quý trong từng nhịp thở thật đẹp biết bao. Con gái à, con may mắn hơn anh hai con rồi. Cô nờ nụ cười mãn nguyện hạnh phúc. Nữ y tá phải thúc nhẹ Ali, anh mới định thân đặt bé lên ngực Nhiên. Bé con vừa nằm trên người mẹ đã rúc đầu tìm bú. Cái miệng bé xiu tìm được "nguồn sống" liền mút chụt chụt rõ to, mà chẳng ra giọt sữa nào hết. Bé buồn giận cất tiếng khóc "oe, oe" to khòe. Cả phòng sanh đều nhìn nhau mỉm cười thật vui vẻ.

Hai năm sau, Nhiên học xong Nancy, và cũng xin làm trong bệnh viện cô đã thực tập. Rồi Nhiên được nhập cư, cô bảo lãnh bé Hoàng Anh qua sống chung. Nhưng ba mẹ Nhiên chỉ qua chơi chứ không chịu ở. Người già sống đâu quen đó, họ muốn chết tại quê nhà, chỉ muốn thỉnh thoảng qua chơi thăm cháu thôi.

Ali thì định cư theo dạng kinh doanh, nên cũng nhanh chóng được chính phủ chấp nhận. Anh tìm mua đất và xây ngôi nhà trên cây, ba mặt có vách, còn một mặt chỉ đóng hành lang (kiểu nhà của Maili), từ đây có thể trông thấy cả Paris hoa lệ.

Nhiên đang lui cui dọn dẹp, cho con ăn thì có tiếng chuông cửa.

- Chào chị! Có bưu phẩm

Nhiên mở ra là bó hoa lavender ép khô, vẫn còn hương thơm thoang thoảng, và một bản đồ. Oh, địa chỉ gần đây. Nhiên chờ con ngủ say, gửi nhờ bà nội. Cô tới địa điểm trên bản đồ, là ngôi làng ở bìa rừng. Cô đi vào quan sát, thấy có ngôi nhà đặc biệt bởi tầng một nằm trên cây. Kiểu nhà quen thuộc của Maili, Nhiên nhòe miệng cười bước vô trong, rồi đi lên lầu. Chợt đèn phòng tắt. Dưới sàn lấp lánh ánh đèn bé xíu, xung quanh cây, những bóng đèn led hình ngôi sao chớp sáng, Nhiên giống như đang đứng giữa dãy ngân hà. Một vòng tay rộng lớn ôm cô từ phía sau, phả hơi thở quen thuộc vào cổ cô, khiến cô hơi rùng mình, nhưng vẫn đứng yên, miệng cười rất tươi.

- Yên! Để anh ôm vợ một chút.

- Ai là vợ anh?

- Thế anh làm chồng nhật của em cũng được. Em nhật được quốc vương Maili làm ông xã, phải giữ cho kĩ đó, biết chưa?

- Xi! Ai thêm giữ, không giữ đã bị bầm như sam rồi nè.

Ali xoay người Nhiên lại, nhìn cô thật ôn nhu, rồi đặt lên môi cô nụ hôn dịu dàng, hôn nhẹ nhàng nhưng sâu lắng, trân trọng người con gái anh yêu. Nhiên cứ đắm chìm trong tình yêu của Ali, ngọt ngào tha thiết. Bỏ qua hết quá khứ đau khổ đến nỗi phải tự tử, những ganh ghét đố kỵ làm hại lẫn nhau. Giờ đây, ở bên cạnh chồng, nằm tựa vào ngực anh ngắm tòa tháp Eiffel sáng rực, mọi ồn ào của thành phố bỏ lại ngoài kia, nơi đây chỉ gói gọn sự bình yên hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Nhật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).